Harriet Lummis Smith

SECRETUL MULȚUMIRII

Volumul 2

SECRETUL MULŢUMIRII
VOLUMUL 2

Della Wetherby urcă scara monumentală a casei surorii sale din Calea Confederaţiei şi apăsă cu toată puterea butonul soneriei electrice. Din vârful pălăriei sale şi până la pantofii cu tocul jos, ea răspândea un aer de sănătate, energie şi hotărâre nestrămutată. Vocea ei, atunci când salută pe servitoarea care venise să-i deschidă uşa, vibra de veselie şi de dorinţa de viaţă.

— Bună-ziua Maria, sora mea este acasă?

— Da, domnişoară, doamna Carew este acasă, dar nu voieşte să primească pe nimeni.

— Chiar? Ei bine, eu nu sunt nimeni, răspunse domnişoara Wetherby surâzând, aşa că mă va primi. Nu te teme. Iau totul asupra mea, adăugă ea observând înfăţişarea plină de spaimă a servitoarei. Unde este dânsa, în salon?

— Da, domnişoară, dar...

În acest timp, domnişoara Wetherby intrase deja în casă, şi tânăra servitoare, privind-o cu o uitătură plină de spaimă, se retrase. Ajunsă în holul primului etaj, Della Wetherby se îndreptă către o uşă întredeschisă şi bătu.

— Ei bine Marie, zise o voce mustrătoare, nu ţi-am spus eu... Oh, Della! Vocea deveni deodată caldă şi plăcută. De unde vii tu, copil scump?

— Am venit cu alte două infirmiere să petrecem duminica pe malul fluviului şi mă reîntorc la sanatoriu. De aceea sunt aici; nu voi sta mult, adăugă ea, dând o caldă sărutare sorei sale.

Doamna Carew îşi ridică sprâncenele şi se retrase cu oarecare nemulţumire. Strălucirea veseliei şi însufleţirea care luminaseră faţa ei se şterseră, lăsând numai o expresie de teamă.

— O, sigur, ştiam eu că aici tu nu rămâi mult, niciodată.

— Aici!...

Della Wetherby începu să râdă, apoi brusc, vocea şi purtarea ei se schimbară. îşi privi sora cu drăgălăşie şi seriozitate.

— Ruth, dragă, n-aş putea să trăiesc în casa aceasta. Tu ştii asta, adăugă ea cu multă politeţe.

Doamna Carew se arătă puţin cam enervată.

— Eu nu văd de ce, zise ea.

Della Wetherby clătină din cap.

— Da dragă, tu ştii că eu nu am nicio simpatie pentru tot ce este aici: pentru tristeţe, pentru viaţa fără scop şi pentru atmosfera întunecată şi deprimată.

— Dar eu sunt necăjită şi plină de amărăciune.

— N-ar trebui să fii aşa.

— Este oare ceva în viaţa mea care ar putea să-mi schimbe dispoziţia?

Della Wetherby avu o clipă de nerăbdare.

— Ruth, ascultă! Tu ai treizeci şi trei de ani, şi o sănătate deplină, şi chiar dacă nu o ai pe deplin, totuşi trăieşti confortabil şi cu siguranţă ai bani din belşug şi timp destul. Toată lumea ţi-ar spune că trebuie să faci ceva în această dimineaţă frumoasă, în loc să stai să te plângi în această casă care seamănă cu un cavou, după ce ai dat ordin servitoarei să nu primească pe nimeni.

— Dar eu nu vreau să văd pe nimeni.

— M-aş fi forţat să trec peste astfel de păreri bolnăvicioase.

Doamna Carew suspină trist şi întoarse capul.

— Ah, Della, tu nu vei înţelege niciodată. Eu nu-ţi semăn. Nu pot uita. O expresie de durere apăru pe faţa sorei celei mai tinere.

— Îmi închipui că vrei să vorbeşti de Jamie. Eu nu l-am uitat, draga mea. Dar plânsul nu ne va ajuta să-1 regăsim.

— Am încercat să-1 regăsesc timp de opt ani, nu numai să plâng, strigă doamna Carew cu indignare adâncă şi cu

suspine.

— În adevăr aşa este, dar noi o să continuăm cercetările noastre până când îl vom găsi. Pentru că, tristeţea şi descurajarea nu ajută la nimic.

Urmă o clipă de linişte. Sora cea mică privi pe cea mare cu un aer de tulburare şi dezaprobare.

— Ruth, zise ea în cele din urmă, iartă-mă, dar vrei să rămâi toată viaţa aşa? Tu eşti văduvă; căsnicia ta a durat numai un an, iar soţul tău era mult mai în vârstă decât tine. Tu erai mai mult un copil când l-ai luat în căsătorie, şi acest an de viaţă în doi trebuie să-ţi pară un vis. El nu poate să-ţi închidă viaţa, pentru restul timpului.

— Ah, nu! murmură doamna Carew mereu tristă.

— Atunci tu vrei să rămâi mereu ceea ce eşti astăzi?

— Desigur că nu vreau! Dacă aş putea să-1 regăsesc pe Jamie...

— Da, da, ştiu... Dar Ruth dragă, oare nu este în lume decât Jamie care să te facă fericită?

— Eu aşa cred, răspunse doamna Carew în silă.

— Ruth! strigă sora sa pe un ton aproape supărat. Apoi începu să râdă. Ah, Ruth! Aş vrea ***să-ţi prescriu o doză de Pollyanna;*** nu cunosc pe nimeni care să aibă mai multă nevoie de aşa ceva, cum ai tu.

Doamna Carew tresări puţin.

— Ce ar putea să fie Pollyanna nu ştiu, dar în tot cazul, eu nu am nevoie. Tu nu eşti aici în sanatoriul vostru, scumpa mea, şi eu nu sunt unul din bolnavii de acolo ca să-mi administrezi medicamente. Te rog să ţii socoteală de aceasta.

— Pollyanna, draga mea, nu este un medicament, răspunse grav domnişoara Wetherby, cu toate că am auzit persoane care o numesc ***"un tonic".*** Pollyanna este o fetiţă.

— O copilă? Tu-mi recomanzi totdeauna câte un remediu şi-mi zici adesea să iau o doză de cutare sau cutare

medicament.

— Ei bine, Pollyanna este un fel de remediu. Ba mai mult, doctorii din sanatoriu declară că ea valorează mai mult decât toate medicamentele care pot fi prescrise. Ea este o fetiţă de doisprezece sau treisprezece ani care a petrecut vara trecută şi o parte din iarnă la sanatoriu. După angajarea mea la sanatoriu, Pollyanna a mai stat acolo o lună sau două, apoi a plecat. Dar timpul acesta mi-a fost suficient pentru a o cunoaşte bine, pentru a-i prinde farmecul. De altfel tot sanatoriul vorbeşte de Pollyanna şi joacă jocul ei.

— Jocul ei?

— Da, ***jocul de mulţumire.*** Nu voi uita niciodată împrejurările în care am luat cunoştinţă de acest joc.

O parte din tratamentul Pollyannei era deosebit de dureros. I se administra acest tratament marţea dimineaţă, şi la scurt timp după sosirea mea am fost destinată să i-1 fac eu. Mă temeam de momentul acela, căci ştiam la ce mă pot aştepta: agitaţie, plâns, ba chiar mai mult decât atât. Spre marea mea mirare, ea m-a privit cu un surâs şi mi-a spus că e foarte fericită că mă vede. Nici cel mai mic geamăt nu i-a scăpat de pe buze în tot timpul tratamentului, deşi ştiam că sufere îngrozitor. Mi-am exprimat mirarea, dar ea la rându-i mi-a explicat foarte serios: ***suferea mult în timpul acelui tratament, însă atunci se gândea la zilele în care nu-i administrau tratamentul şi putea să se bucure că nu era marţi în fiecare zi şi că nu trebuia să treacă prin aşa suferinţe în fiecare zi***

— Într-adevăr, este ceva extraordinar, zise doamna Carew, dar totuşi eu nu văd în asta niciun joc.

— Nici eu n-am văzut până atunci când mai târziu mi I-a explicat. Pollyanna era fiica unui pastor sărac din apus şi a fost crescută de doamnele de la Asistenţa Socială cu ajutoarele misionare. Pe când era încă mică îşi dorea să

aibă păpuşi şi aştepta cu încredere pachetele cu daruri; odată când a sosit pachetul, el conţinea numai o pereche de cârje mici. Copilul a plâns; însă tatăl ei a învăţat-o jocul care consta în a găsi totdeauna ceva care poate să te înveselească în tot ce s-ar putea întâmpla. El i-a spus că poate şi trebuie să fie mulţumită chiar pentru faptul că nu are nevoie de acele cârje.

Pollyanna zicea că acest joc este un joc aparte, deosebit de alte jocuri şi de aceea este greu să găseşti multe persoane dispuse să-1 joace. De asemenea, zicea că jocul este cu atât mai interesant cu cât este mai dureros, aşa cum probase ea însăşi, câteodată.

— Aceasta este ceva extraordinar! murmură doamna Carew, neînţelegând încă prea bine ce e cu acest joc.

— Ai fi înţeles totul cu siguranţă dacă ai fi putut să vezi rezultatele de la sanatoriu, zise Della; doctorul Ames a declarat că ea, Pollyanna, învăţându-i pe alţii să joace ***jocul mulţumirii,*** ar fi schimbat viaţa oamenilor din oraşul în care locuia. Ea cunoştea foarte bine pe doctorul Chilton care s-a căsătorit cu o mătuşă a Pollyannei. Cred chiar că această căsătorie s-a făcut datorită copilei, căci numai ea a reuşit să-i împace, făcând să dispară o veche supărare care era între ei.

Sunt doi ani sau chiar mai mult de când a murit tatăl Pollyannei, iar fetiţa a fost trimisă în răsărit, la mătuşa ei. În octombrie anul trecut, ea a avut un accident de maşină şi nu a putut să mai meargă. În aprilie, doctorul Chilton a trimis-o la sanatoriu, unde a rămas un an. S-a întors acasă aproape vindecată. Ar fi trebuit să vezi copila! Un singur lucru îi umbrea fericirea ei – nu putea să meargă până la Beldingsville. Din câte ştiu eu, oraşul întreg a venit s-o primească, cu drapele şi cu muzică. Dar nu-i de ajuns să vorbeşti de Pollyanna, trebuie s-o vezi. De aceea este aşa cum ţi-am spus; ţi-ar trebui o doză de Pollyanna. Aceea ţi-ar face foarte bine.

Doamna Carew şi-a ridicat capul.

— Trebuie să-ţi spun că eu nu gândesc ca tine, răspunse ea cu multă răceală. N-am nevoie să fiu "transformată", căci eu n-am cu nimeni vreo ceartă provenită din dragoste. Şi tocmai ceea ce mi-ar displăcea ar fi să am lângă mine "o mică domnişoară" care să-mi predice cu o înfăţişare plină de mirare şi căreia ar trebui să-i fiu recunoscătoare.

O izbucnire de râs vesel o întrerupse.

— Ah, Ruth! Ruth! Pollyanna "o mică domnişoară"? Oh, dacă ai putea să vezi acest copil! Dar eu totuşi trebuie să mă îndoiesc de aceasta. Nu ţi-am spus oare că degeaba îţi vorbesc de Pollyanna? Că singurul lucru care ţi-ar fi de folos este s-o vezi? Dar de... "mică domnişoară"? Ha, ha, ha!

Şi Della începu să râdă din nou.

— Draga mea, chiar nu mai este nimic de făcut? Nu trebuie să-ţi risipeşti în felul acesta toată viaţa ta. N-ai vrea oare să încerci să mai ieşi puţin în lume şi să mai primeşti în casa ta pe câte cineva?

— De ce aş face asta dacă nu simt nicio nevoie? Eu m-am dat la o parte din calea lumii. Tu ştii că cerinţele societăţii mi-au displăcut întotdeauna.

— Dar, de pildă, de ce nu faci fapte de caritate? Doamna Carew făcu un gest de nerăbdare.

— Scumpa mea Della, noi am discutat despre asta de atâtea ori. Eu dau mulţi bani pentru astfel de "fapte" şi cred că asta este de-ajuns.

— Dar dacă ai încerca să dai puţin din tine însăţi, să jertfeşti ceva din viaţa la? îndrăni să spună Della cu o stăruinţă drăgălaşă. Dacă ai putea să te interesezi de oarecare lucruri în afară de persoana ta, aceasta ţi-ar ajuta atât de mult şi...

— Ascultă-mă, dragă Della, o întrerupse sora cea mare, eu te iubesc şi te iubesc mult de tot când vii aici, dar nu pot suporta să-mi facă cineva morală. Aceasta e bună

pentru tine, să te transformi în îngerul milei, să dai un pahar de apă rece, să bandajezi capetele strivite şi toate celelalte. Poate tu-1 uiţi pe Jamie având astfel de preocupări, dar eu nu-1 pot uita. Pe mine ocupaţia asta m-ar face să mă gândesc mai mult la el, căci m-aş întreba dacă este şi pentru el cineva care să-i dea un pahar de apă rece şi care să-1 îngrijească. De altfel, toate aceste griji mi-ar fi cu totul neplăcute; n-aş vrea să mă amestec cu astfel de oameni.

— N-ai încercat niciodată!

— Desigur că nu!

Vocea doamnei Carew vibra de indignare.

— Eu nu sunt supărată pe tine, Della, dar, dacă ai vrea, ştiu că m-ai putea înţelege!

Un minut mai târziu, Della Wetherby trecea liniştită prin încăperea tristă şi părăsea casa. Faţa ei, paşii şi gesturile sale nu mai erau aceleaşi de mai înainte cu o jumătate de oră când urcase scara veselă, cu un uşor aer grav. Voiciunea sa dispăruse.

O săptămână petrecută în casa aceasta m-ar omorî, îşi zise ea în sine. Cred că nici chiar Pollyanna nu ar putea să micşoreze tristeţea, şi singurul lucru care ar putea s-o mulţumească pe Ruth ar fi să plece să locuiască în altă parte.

Că acest gând n-a fost adevărata expresie a sentimentelor sale despre ceea ce ar putea face Pollyanna s-a dovedit prin faptul că Della Wetherby înainte de a ajunge la sanatoriu, a aflat unele lucruri care au făcut-o să se întoarcă la Boston chiar în ziua următoare.

— Ruth! strigă ea după ce răspunse la salutul mirat al sorei sale, am fost obligată să revin, şi de data aceasta trebuie să mă laşi să fac ce am de gând. Ascultă, tu poţi s-o ai pe Pollyanna aici, dacă vrei.

— Dar eu nu vreau, replică prompt doamna Carew.

— Ieri când m-am întors la sanatoriu, doctorul Ames mi-

a spus că a primit o scrisoare de la doctorul Chilton – cel ce s-a căsătorit cu mătuşa Pollyannei –, iar acesta îi scrie că ar vrea să-şi petreacă iarna în Germania şi că va lua şi pe soţia sa cu el, dacă o va putea convinge că Pollyanna s-ar simţi bine într-un pension aici pe tot timpul lipsei lor. Şi acum Ruth, iată ce gândesc eu. Doresc să o iei pe Pollyanna la tine în gazdă iarna aceasta şi să-i aranjezi să urmeze o şcoală din apropiere.

— Ce idee absurdă, Della! Parcă de asta aş avea eu nevoie, să am un copil pe lângă mine care să-mi tulbure liniştea!

— Ea nu te va supăra deloc. Pollyanna trebuie să aibă acum treisprezece ani şi este fetiţa cea mai drăgălaşă din câte am cunoscut.

— Eu nu iubesc copiii "drăgălaşi", replică doamna Carew cu oarecare perversitate, dar în acelaşi timp nu-şi putu abţine râsul, lucru pe care văzându-1 sora ei o făcu să prindă curaj şi să insiste.

A fost aceasta o întâmplare trecătoare sau o nouă schimbare în viaţa ei? Istorisirea vieţii Pollyannei miscase oare inima doamnei Carew? Ori ea nu putea să refuze îndemnul atât de stăruitor al sorei sale? Un lucru rămâne cert: când Della Wetherby pleca peste o oră, ducea cu sine promisiunea doamnei Carew de a primi pe Pollyanna la ea în gazdă.

— Dar te rog să notezi, îi zise ea petrecând-o până la uşă, că în momentul când va începe să-mi ţină "predici" o voi expedia de la mine şi tu poţi face cu ea ce-ţi va plăcea. Te priveşte!

— Am notat, dar n-am teamă. Şi ieşind îşi zise că jumătate din misiunea ei era îndeplinită. În ceea ce priveşte cealaltă jumătate care consta în venirea Pollyannei, credea, de asemenea, că va reuşi: îi voi scrie în aşa fel, încât să-i fie cu neputinţă să mă refuze.

***

Într-o seară de august în Beldingsville, doamna Chilton aştepta ca Pollyanna să se culce pentru a putea vorbi cu soţul ei despre o scrisoare pe care o primise chiar în acea dimineaţă. Când doctorul intră în camera soţiei sale, faţa sa obosită se lumină, văzând-o. Deodată, însă, ochii lui surprinseră o expresie de îndoială.

— Ce s-a întâmplat, scumpă Polly? întrebă el. Soţia surâse trist.

— Ei bine, am primit o scrisoare, dar n-aş fi crezut că ai intuit aceasta numai dintr-o privire a mea.

— Atunci n-ar fi trebuit să ai o faţă aşa de expresivă. Despre ce este vorba?

Doamna Chilton luă scrisoarea care era lângă dânsa.

— Am să ţi-o citesc. Este o scrisoare de la domnişoara Della Wetherby, infirmieră la sanatoriul doctorului Ames.

— Foarte bine. Începe, zise doctorul, întinzându-se pe o canapea care se afla lângă scaunul soţiei sale.

Dar ea nu începu numaidecât. Se sculă mai întâi şi acoperi pe soţul ei cu o cuvertură caldă de lână. Doamna Chilton avea 42 de ani. Era căsătorită de un an. Se părea că în timpul acesta scurt n-a avut alt scop decât să pună în valoare toate calităţile sale de femeie cu instinct matern, pe care nu 1-a pierdut în timpul celor douăzeci de ani de singurătate. Şi soţul ei nu se opunea la toate aceste atenţii, el care până în ziua căsătoriei sale – la vârsta de patruzeci şi cinci de ani – nu cunoscuse un alt fel de viaţă, decât singurătatea, izolarea.

Scumpă doamnă Cliiltoii. scria Della Wetherby, am început de şase ori o scrisoare pentru dumneavoastră, dar acum am decis să vă scriu simplu ceea ce doresc. Am nevoie de Pollyanna. Aş putea să o am aici? V-am văzut cu soţul

dumneavoastră în martie anul trecut, aunci când aţi venit la sanatoriu s-o căutaţi pe Pollyanna, ca s-o luaţi cu dumneavoastră. Am scris doctorului Ames, care mă cunoaşte foarte bine, rugându-l să scrie soţului dumneavoastră în scopul de a nu avea teamă să-mi încredinţaţi pe scumpa dumneavoastră nepoţică. Am auzit că doriţi să-l însoţiţi pe soţul dumneavoastră în Germania, şi în acelaşi timp nu aţi voi să o lăsaţi singură pe Pollyanna. De aceea îndrăznesc să vă rog să ne permiteţi să o luăm la noi. Vă rog din suflet, doamnă Chilton, să consimţiţi la aceasta. Insist, fiindcă sora mea, doamna Carew, este singură, tristă şi fără nicio mângâiere. Ea trăieşte într-o întunecime morală unde nu pătrunde nicio rază de lumină. Şi cred că, dacă este cineva pe pământ, care ar putea să-i aducă o rază de soare, aceea ar fi Pollyanna. Oare nu-i veţi permite dumneavoastră să facă aceasta ? Aş vrea să vă pot spune tot ce a făcut ea aici în sanatoriu, dar asta este imposibil; trebuia s-o fi văzut ca să înţelegeţi. Am descoperit încă demult că este peste putinţă să vorbeşti despre Pollyanna în cuvinte puţine. Pentru aceasta trebuie să ţii un adevărat discurs sau o predică, fapt care îl face pe ascultător să nu-ţi dea prea mare crezare. Cu toate acestea, dumneavoastră şi eu ştim cum stau lucrurile. Trebuie lăsată Pollyanna să intre în scenă şi să vorbească ea însăşi. Pentru asta aş vrea s-o aduc la sora mea.

Ea va urma o şcoală, asta fără discuţie, şi, pe Ungă cursuri, cred cu tărie că va putea ajuta la vindecarea rănillor pe care le are în inimă sora mea. Nu ştiu cum să termin această scrisoare, este mai grea încheierea decât începutul. Nu îndrăznesc să mai continuu şi mi-e teamă să mă opresc. N-aş vrea să vă las răgazul să ziceţi nu. Dacă deci veţi pronunţa acest teribil

cuvânt, binevoiţi vă rog a considera că eu nu încetez a vă spune cât de mare nevoie am de Pollyanna.

Cu speranţă, rămân a dumneavoastră,
Della Wetherby

— Poftim, strigă doamna Chilton punând scrisoarea pe masă. Ai mai pomenit vreodată aşa prietenie absurdă?

— Nu ştiu sigur, răspunse doctorul surâzând. Dar eu nu găsesc absurd că o doreşte pe Pollyanna.

— Dar felul cum o cere – ***pentru a vindeca rănile inimii sorei sale!*** *—,* ca şi când fetiţa ar fi un fel de remediu.

Doctorul începu să râdă.

— Ei bine, eu nu mă îndoiesc că ea va fi, Polly. Am spus totdeauna că mi-ar plăcea s-o pot prescrie ca pe o reţetă şi să fac s-o cumpere ca pe un flacon de medicamente. Şi doctorul Ames a luat obiceiul de a prescrie bolnavilor săi o doză de Pollyanna, imediat după sosirea lor la sanatoriu, tot timpul cât ea era acolo.

— O doză! Adevărat? se miră doamna Chilton.

— Deci tu nu te gândeşti s-o laşi să se ducă acolo?

— Desigur că nu! Căci, dragul meu, mi-o închipui deja pe infirmiera aceasta punând pe Pollyanna în sticle cu etichete, indicând felul cum trebuie luat medicamentul, în timp ce eu voi fi în Germania.

Din nou doctorul începu să râdă vesel, dar râsul a fost scurt. Înfăţişarea sa se schimba în timp ce scotea din buzunar o scrisoare.

— Am primit-o azi dimineaţă de la doctorul Ames, zise el cu un ton care a făcut-o pe soţia sa să-şi încrunte sprâncenele.

Dragă Tom,

Cunosc surorile Wetherby din copilăria lor. Ele se trag dintr-o familie de oameni de ispravă. În privinţa aceasta nu aveţi de ce vă teme. Au fost trei surori: Doris, Ruth şi Della. Doris s-a căsătorit fără voia părinţilor cu un om numit John Kent, de neam mare, dar care prin el însuşi nu valora marc lucru. El a fost foarte supărat de purtarea familiei Wetherby faţă de el, şi din cauza aceasta a avut puţine relaţii cu ea până la venirea unui moştenitor, James, pe care ei însă îl chemau Jamie. Mama lui Jamie, Doris a murit înainte de a împlini copilul patru ani şi familia Wetherby a făcut tot ce este cu putinţă ca tatăl să-şi părăsească definitiv copilul. Dar, pe negândite, Kent a dispărut luând cu el băieţelul. Cu toate demersurile făcute în toate ţările, nu s-a mai aflat nimic de el. Această pierdere a pricinuit moartea bunicilor după puţin timp de la întâmplarea care a pricinuit-o. Ruth era atunci văduvă. Soţul ei din familia Carew era mult mai în vârstă decât ea. El n-a trăit decât un an după căsătoria lor, a lăsat un fiu care şi el a murit după un an. După dispariţia micului James, n-au avut decât un singur scop în viaţă: să-l găsească. Ele au cheltuit sume enorme şi au rugat cerul şi pământul să le vină în ajutor, dar fără niciun rezultat. Atunci Della s-a făcut infirmieră şi astfel a devenit un înger păzitor pentru bolnavi. Capabilă şi sănătoasă – după cum promite caracterul ei – nu şi-a uitat niciodată nepotul şi n-a neglijat nicio posibilitate ce s-ar fi ivit ca să ajungă să dea de urma lui. Dar cu doamna Carew lucrurile stau cu totul altfel. Atât de deznădăjduită a fost când şi-a pierdut propriul ei copil, încât şi-a concentrat toată iubirea de mamă asupra nepotului. Sunt opt ani de atunci, pentru ea opt ani lungi de mizerie, tristeţe şi amărăciune. Tot ce poate oferi banul îi stă la dispoziţie, însă nimic

nu-i place, nimic nu o interesează. Della crede că a sosit timpul când sora ei trebuie să iasă din închisoarea sufletului ei, şi crede că razele soarelui – ceea ce este pentru ea nepoţica soţiei dumitale, Pollyanna – vor deschide cu o cheie magică porţile unei vieţi noi pentru sora ei. şi pot adăuga că eu însumi aş aprecia această favoare, căci Ruth Carew şi sora ei sunt pentru soţia mea şi pentru mine prietene vechi şi scumpe, şi ceea ce simt ele simţim şi noi.

Totdeauna al dumneavoastră,

Charlie

O linişte grea şi îndelungă se lăsă după citirea acestei scrisori până când doctorul o întrerupse.

— Ei, ce zici Polly?

Dar liniştea apăsătoare continuă. Doctorul Chilton urmărea atent faţa soţiei sale şi văzu că buzele ei de obicei strânse acum tremurau. El aştepta ca ea să-i vorbească.

— Când crezi tu că ei ar dori s-o aibă acolo? întrebă ea, în sfârşit.

Încurcat, soţul ridică din umeri.

— Asta înseamnă că tu te-ai decis să o lăsăm să plece?

Soţia se îndreptă spre el cu indignare.

— Vai, Tom Chilton, ce întrebare! Crezi tu că după o scrisoare ca aceea aş putea face altceva decât s-o las să plece. Dealtfel nu o cere chiar doctorul Ames? Ei, gândeş-te-te la tot ce a făcut el pentru Pollyanna. Aş putea oare să-l refuz? Scrie-i tu, te rog, doctorului Ames că voi trimite pe Pollyanna, dar să-i ceară domnişoarei Wetherby cele mai amănunţite instrucţiuni. Trebuie ca plecarea fetiţei să aibă loc luna viitoare, pe zece, pentru că în acea zi noi ne vom îmbarca pe vapor şi aş vrea ca Pollyanna să fie bine instalată înainte de plecarea mea.

— Când îi vei spune Pollyannei?

— Probabil mâine.

— Ce-o să-i spui?

— Nu ştiu exact. Orice s-ar întâmpla, Tom, nu trebuie să ne grăbim. Orice copil s-ar pripi, dacă i-ar intra in cap ideea că el este un fel de...

— Sticlă de medicamente cu o etichetă care arată modul de întrebuinţare, adăugă doctorul surâzând.

— Da, oftă doamna Chilton. Ea habar n-are de valoarea ei, nu-şi dă seama că salvează totul. Tu ştii aceasta, dragul meu. Ea ştie, fără îndoială, că tu şi eu şi jumătate din oraş jucăm cu ea ***"jocul mulţumirii",*** şi că noi suntem mai fericiţi după ce îl jucăm. (Vocea doamnei Chilton tremură puţin, apoi îşi reveni). Dar dacă cu bună ştiinţă ar începe să devină altceva decât mica fetiţă naturală, veselă, fericită, mulţumită, aşa cum este acum, ar deveni, după cum spune domnişoara Wetherby, ceva imposibil. Aşa că indiferent ce îi voi spune mâine, în niciun caz nu-i voi spune că merge în acel oraş pentru a înveseli pe doamna Carew, încheie doamna Chilton, ridicându-se hotărâtă.

— Constat că ştii să fii înţeleaptă, aprobă soţul ei.

Pollyanna a fost deci înştiinţată a doua zi în felul următor:

— Draga mea, începu mătuşa ei când ele erau singure, ce-ai zice tu dacă te-ai duce să-ţi petreci iarna la Boston?

— Cu dumneavoastră?

— Nu, eu m-am hotărât să însoţesc pe unchiul tău în Germania. Dar doamna Carew, o bună prietenă a doctorului Ames, îţi oferă să stai la ea în pensiune în iarna aceasta, şi eu cred că trebuie să te las să pleci.

Faţa Pollyannei se încruntă puţin...

— Dar la Boston nu voi mai avea nici pe Jimmy, nici pe domnul Pendleton, nici pe doamna Snow, pe nimeni care mă cunoaşte, mătuşă Polly.

— Nu, draga mea, dar pe aceştia nu i-ai avut nici mai

înainte de a veni aici.

Pollyanna surise veselă.

— Într-adevăr, mătuşă Polly, şi cred că la Boston mai sunt şi alţi Jimmy, domni Pendleton şi doamne Snow care mă aşteaptă, cu toate că încă nu-i cunosc, nu-i aşa?

— Da, dragă.

— Atunci eu pot fi mulţumită de aceasta. Cred că acum tu ştii să joci jocul mai bine ca mine. Eu nu m-am gândit niciodată că ar fi aici persoane care aşteaptă să facă cunoştinţă cu mine. Şi este atâta lume în oraş. I-am văzut acum doi ani când am trecut cu domnişoara Gray. Ne-am oprit acolo vreo două ore venind din orient, şi la gară am întâlnit un om foarte serviabil care mi-a spus unde aş putea găsi un pahar cu apă. Tu crezi că el mai este acolo şi acum? Aş vrea să fac cunoştinţă cu el. Mai era încă o doamnă cu o fetiţă foarte drăguţă. Locuia la Boston, mi-a spus chiar ea. Fetiţa se numea Suzi Smitt. E posibil s-o văd. Mai erau apoi un băiat şi o altă doamnă cu un copilaş mic, care locuiau la Honolulu. Poate o găsesc şi pe ea. De asemeni, tot acolo este şi doamna Carew. Oare ea este din rudele noastre?

— Sărmana de mine! Pollyanna, răspunse doamna Chilton pe jumătate veselă, pe jumătate plictisită, cum ar fi posibil să te urmăresc în vorbirea ta, cum să-ţi urmăresc gândurile, când ele călătoresc tocmai la Honolulu şi apoi revin în două secunde? Nu, doamna Carew nu face parte dintre rudele noastre. Ea este sora domnişoarei Della Wetherby. Îţi aminteşti de ea de la sanatoriu?

Pollyanna bătu din palme.

— Sora sa? Sora domnişoarei Wetherby. A, atunci trebuie să fie încântătoare, sunt sigură, căci doar aşa este şi domnişoara Wetherby pe care o iubesc. Ochii şi gura ei surâdeau când ne povestea întâmplări vesele. N-am avut-o ca infirmieră decât două luni, căci ea a venit la sanatoriu cu puţin timp înainte de plecarea mea. La început am fost

supărată că n-am avut-o tot timpul să mă îngrijească, dar apoi mi-a trecut supărarea. Îţi închipui că dacă aş fi avut-o tot timpul mi-ar fi fost greu să mă despart de ea. Acum când o regăsesc, am impresia că mă duc la o soră de-a mea.

Doamna Chilton respiră adânc şi-şi muşcă buzele.

— Dar Pollyanna, nu poţi să şti prea bine ce va fi acolo şi că ele se vor asemăna aşa de bine.

— Ele sunt surori, mătuşă Polly, şi eu cred că surorile se aseamănă. Au fost două surori gemene la doamnele de la Asistenţă şi semănau aşa de bine că nu puteai să le deosebeşti una de cealaltă, deşi una se numea doamna Peck iar alta se numea doamna Jones. Într-o zi a apărut o aluniţă pe nasul uneia din surori şi de atunci, fireşte, ne-a fost uşor să le deosebim pe una de alta. Odată, când doamna Jones se plângea că lumea o ia drept doamna Peck, i-am spus că dacă lumea s-ar uita întâi la aluniţă, ca mine, n-ar mai face o astfel de greşeală. Dar ea s-a supărat, cu toate că ar fi trebuit să fie fericită că are ceva care s-o deosebească de sora ei, mai ales că era preşedintă şi nu putea suferi să nu i se ofere la biserică cel mai de seamă loc şi cea mai mare atenţie. Nu suporta să fie neglijată. Remarca mea nu i-a plăcut şi din alte motive. Mai târziu am auzit pe doamna Rawson spunând că doamna Jones a făcut tot ce se poate face ca să pună sare pe coada unei păsări. Mătuşă Polly, este adevărat că dacă pui sare pe coada unei păsări scapi de aluniţe?

— Desigur că nu, fetiţa mea! Dar cum poţi tu să vobeşti astfel de lucruri despre doamnele de la Asistenţa Socială?

În zilele care au urmat, în timp ce se făceau schimburi de scrisori între Boston şi Beldingsville cu privire la găzduirea Pollyannei peste iarnă, copila făcea o serie de vizite de rămas bun la toţi prietenii ei.

In acest mic orăşel din Vermont, toată lumea cunoştea pe Pollyanna şi aproape toţi jucau ***"jocul mulţumirii"*** cu

ea. Pollyanna însăşi mergea din casă în casă ducând peste tot vestea că va pleca la Boston ca să ierneze acolo şi toţi îşi exprimau regretul, de la bucătăria mătuşii Polly, unde trona Nancy, până la casa cea mare de pe colina unde locuia John Pendleton.

Nancy nu se sfia să spună fiecăruia, în afară de stăpâna sa, că ea considera această plecare la Boston ca o nebunie şi că mai bine ar fi dus pe Pollyanna acasă la mama ei, iar doamna Polly ar fi putut pleca în Germania fără nicio grijă. Domnul Pendleton zicea de fapt acelaşi lucru, cu singura deosebire că el nu se sfia să spună aceasta chiar doamnei Chilton. Iar Jimmy, băieţaşul de doisprezece ani pe care îl luase la el, pentru că aşa dorise Pollyanna, şi pe care acum îl adoptase, era indignat şi nu accepta din partea nimănui niciun fel de explicaţie.

— Dar tu n-o să vii înapoi, îi reproşa el Pollyannei cu tonul unui băiat care caută să ascundă cele ce se petrec în sufletul lui.

— Eu sunt aici din luna martie şi cred că o să rămân acolo, decât iarna aceasta.

— Mă faci să râd! Ai lipsit aproape tot anul şi, dacă aş fi bănuit că pleci din nou aşa de repede, cu siguranţă că la venirea ta de la sanatoriu nu te-aş fi întâmpinat cu drapele şi cu muzică.

— Bine, Jimmy Bean, răspunse Pollyanna cu un ton iritat, şi, cu un aer de superioritate provenit din mândria ei rănită, adăugă: Nu ţi-am cerut eu să-mi ieşi în întâmpinare cu muzică şi cu drapele. Ai face bine, apoi, să nu te mai exprimi atât de defectuos, cu atâtea greşeli.

— Cum aş putea să-mi îmbunătăţesc vorbirea?

Pollyanna îl privi şi mai grav şi mai revoltată.

— Mi-ai cerut în vara aceasta să-ţi atrag atenţia când vei face greşeli în vorbire, pentru că domnul Pendleton ar dori să înveţi să vorbeşti corect.

— Ei bine, dacă tu ai fi fost crescută într-un azil, unde

erau numai babe, fără ca cineva să aibă grijă de tine, ai fi vorbit poate ca şi mine sau poate chiar mai rău, Pollyanna Whittier!

— Bine, Jimmy Bean, zise Pollyanna, luând foc de mânie, doamnele de la Asistenţă nu erau babe! Adică cele mai multe dintre ele nu erau bătrâne, corectă ea, întrucât grija ei de a spune adevărul întrecea mânia ei şi...

— Eu nu mă numesc Jimmy Bean, întrerupse băiatul ridicându-se semeţ.

— Nu mai eşti... Ei bine, Jimmy Be..., ce vrei să spui?

— Am fost adoptat legal. El dorea demult să mă adopte şi acum această dorinţă este fapt împlinit. Trebuie să mi se spună Jimmy Pendleton, iar eu îi zic lui "unchiul John", numai că nu m-am obişnuit încă să-1 chem aşa şi mă încurc foarte des.

Băiatul vorbea pe un ton supărat, dar de pe faţa fetiţei dispăruse orice urmă de supărare, ascultându-1.

— Ah, asta e frumos! Acum nu va mai fi nevoie să explici că domnul Pendleton nu e tatăl tău, pentru că porţi numele lui. ***Sunt aşa de mulţumită, mulţumită, mulţumită!***

Băiatul se ridică de lângă fereastra unde erau amândoi aşezaţi şi plecă cu obrajii arzând şi cu ochii plini de lacrimi. El ştia că toate acestea se petrecuseră numai şi numai datorită stăruinţei Pollyannei şi tocmai el venea acum să-i reproşeze...

Ridică de pe jos o pietricică, apoi alta şi încă una. Lacrimile îi curgeau fără voie. începu să arunce pietricele, apoi după numai un minut reveni lângă Pollyanna şi se aşeză pe acelaşi zid.

— Pun pariu că aş putea ajunge primul la bradul acela, zise el cu un ton degajat.

— Pariez că nu, răspunse Pollyanna, ridicându-se brusc de jos.

Întrecerea n-a durat mult timp, căci ea îşi aduse aminte că alergatul îi era încă interzis. Cât despre Jimmy, obrajii

lui nu mai erau roşii, iar ochii nu mai erau plini de lacrimi. Devenise el însuşi, se schimbase.

***

Pe măsură ce se apropia 8 septembrie, ziua când Pollyanna trebuia să sosească, doamna Ruth Carew era din ce în ce mai nervoasă şi supărată pe ea însăşi. Regreta că a promis s-o primească pe copilă. Într-adevăr, nici douăzeci şi patru de ore nu trecuseră de când consimţise s-o primească şi deja scrisese sorei sale, rugând-o s-o dezlege de promisiunea dată; dar Della i-a răspuns că e prea târziu, deoarece atât ea cât şi doctorul Ames scriseseră deja familiei Chilton. În scrisoarea primită de la Della, o anunţa că doamna Chilton şi-a dat consimţământul şi că peste câteva zile, dânsa va fi la Boston pentru a se înţelege cu doamna Carew asupra şcolii pe care trebuia s-o urmeze fetiţa, făcând totodată şi alte aranjamente. Nu mai era deci nimic de făcut decât să lase lucrurile să-şi urmeze cursul lor normal. Doamna Carew nu părea deloc dispusă. Ea încercă totuşi să fie politicoasă când Della şi doamna Chilton s-au prezentat la ea acasă.

Din fericire, sosirea Pollyannei nu fusese fixată la o dată prea îndepărtată, căci timpul care trecea, în loc să împace pe doamna Carew cu ideea de-a mai adăuga un membru familiei ei, îi stârnea în suflet un sentiment de iritare contra a ceea ce îi plăcea să numească o încercare absurdă de a aplica planul nejudecat al sorei ei, Della. Della însăşi observă starea ei de spirit, dar speranţa era în Pollyanna şi se hotărî să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine. Ea aranja în aşa fel ca sora ei să le aştepte la gară. După prezentările de rigoare, sub pretext că este aşteptată de cineva, Della se retrase. Doamna Carew abia avu timpul să-şi arunce privirea asupra obligaţiilor ce le-avea de

îndeplinit, că se pomeni singură cu fetiţa.

— O! Dar Della, Della! Nu pleca aşa... Eu nu pot... strigă ea agitată, văzând pe sora ei depărtându-se.

— Ce curios! Dânsa n-a mai aşteptat, nu-i aşa? zise Pollyanna, a cărei ochi urmăreau plini de mirare infirmiera care se depărta. Şi eu mă bucuram aşa de mult să fiu câteva clipe cu dânsa! Dar vă am pe dumneavoastră, nu-i aşa? Eu pot să fiu mulţumită cu atât.

— Ah! Da, tu mă ai pe mine şi eu te am pe tine, zise doamna nu tocmai bine dispusă. Vino să ieşim pe aici, adăugă ea luând-o spre dreapta.

Supusă, Pollyanna mergea alături de doamna Carew, tot aruncând câte o privire cercetătoare la faţa morocănoasă a doamnei. În sfârşit, ea îi zise sfios:

— Poate aţi crezut că eu sunt drăguţă, vorbi la întâmplare cu un ton oarecum tulburat.

— Drăguţă? repetă doamna Carew.

— Da, cu bucle şi cu tot restul, şi probabil că v-aţi imaginat cum să fiu şi ce trebuie să fac pentru dumneavoastră. Eu nu sunt frumoasă, am pistrui pe faţă, şi nu-i plăcut deloc pentru dumneavoastră dacă v-aţi aşteptat să întâlniţi o fetiţă drăguţă şi când colo a sosit una ca mine.

— Ce prostie copilărească! Întrerupse doamna Carew cam brusc. Vino să ne ocupăm de bagajul tău, apoi să mergem acasă. Cred totuşi că sora mea va veni cu noi, deşi se pare că nu prea vrea.

Pollyanna surâse şi dădu din cap.

— Cineva probabil are nevoie de ea la sanatoriu. Fără îndoaială că nu-i o plăcere când cineva îţi solicită tot timpul liber. Totuşi te poţi bucura de cei ce au nevoie de serviciile tale.

Niciun răspuns; poate că era pentru prima dată în viaţă, când doamna Carew se întreba dacă în lumea asta este cineva care în adevăr să aibă nevoie de ea. Pollyanna nu

observvă expresia feţei doamnei Carew; era foarte ocupată să privească tot ce era în jurul ei.

— Vai câtă lume, zise ea veselă. Sunt chiar mai mulţi decât rândul trecut când am fost aici. Cu siguranţă că doamna şi copilul ce locuiesc în Honolulu nu pot fi aici. Dar era o fetiţă, Suzi Smitt, care locuieşte la Boston, pe care poate o cunoaşteţi.

— Nu, eu nu cunosc pe Suzi Smitt, replică sarcastic doamna Carew.

— Ea este foarte drăguţă; are bucle frumoase, negre, aşa cum voi avea eu când voi fi în cer. Dar n-are nicio importanţă. Este posibil s-o găsesc şi o voi aduce să o cunoaşteţi şi dumneavoastră. Ah, dar ce maşină frumoasă! Nu ne urcăm în ea? întrebă Pollyanna, oprindu-se în faţa unei superbe limuzine, al cărei şofer ţinea uşa deschisă, şoferul încercă să-şi stăpânească râsul dar nu reuşi. Doamna Carew spuse oarecum plictisită că omul nu consideră automobilul decât un simplu mijloc de transport dintr-o parte în alta. Apoi adăugă:

— Da, urcăm în ea.

Şi, adresându-se şoferului:

— Acasă, Perkins! îi porunci ea acestuia care respectuos aştepta dispoziţiile ei.

— Ah, vă aparţine? întrebă Pollyanna. Ce frumoasă este! Atunci dumneavoastră probabil să sunteţi bogată, foarte bogată, mai bogată decât cei ce au covoare persane în toate camerele şi prăjituri la masă în fiecare duminică, aşa ca doamna White, una din doamnele de la Asistenţă. Ştiţi dumneavoastră, eu credeam că este bogată, dar acum ştiu că a fi bogat înseamnă a avea inele cu diamante, servitori, mantouri de blană scumpă, rochii de mătase şi catifea pe care să le porţi în fiecare zi, şi o maşină. Dumneavoastră aveţi toate acestea?

— Ei bine, da, aşa cred, admise doamna Carew cu un surâs uşor.

— Atunci dumneavoastră sunteţi foarte bogată, adăugă Pollyanna cu multă seriozitate. Mătuşa mea Polly are şi dânsa lucruri frumoase, însă automobilul ei este un cal. Dar mie îmi place să mă plimb pe acolo cu trăsurica. Asta nu mi s-a întâmplat decât doar atunci când m-a lovit o maşină şi am fost transportată la spital. Unchiului Tom i-ar plăcea să aibă o maşină pentru cursele sale, căci, precum ştiţi este doctor, şi toţi ceilalţi doctori din oraş au acum maşină. Nu ştiu cum se va sfârşi, că mătuşa mea nici nu vrea să m-audă vorbind de asta. Ştiţi, dânsa vrea ca unchiul Tom să aibă tot ce doreşte, însă cu o condiţie – ca el să nu dorească decât ceea ce doreşte ea. Atunci?

Doamna Carew începu să râdă.

— Atunci înţeleg, răspunse ea.

— Bine, zise Pollyanna mulţumită. M-am gândit eu că o să mă înţelegeţi, deşi felul meu de a mă exprima nu pare a fi tocmai clar... Ce case mari! exclamă Pollyanna privind în jurul ei. Acestea nu se mai termină niciodată? Dar desigur trebuie case multe pentru a adăposti toţi oamenii care sunt pe străzi. Şi cu cât sunt oameni mai mulţi, cu atât poţi avea cunoştinţe mai multe. Eu iubesc oamenii, dar dumneavoastră?

— Să iubesc oamenii?

— Da, poporul, pe fiecare, pe toată lumea.

— Ei bine, Pollyanna, eu nu pot spune că iubesc pe toată lumea, replică doamna Carew foarte rece. Ea îşi zicea în sine: Iată ***predica numărul unu***. Cred că ***o să fiu forţată să iubesc pe aproapele meu*** în felul cum iubeşte sora mea Della.

— Dumneavoastră nu iubiţi pe toată lumea? Eu da, zise Pollyanna oftând. Şi aici trebuie să ai o oarecare gentileţe şi originalitate. N-aveţi idee ce fericită sunt că am venit la Boston. Ştiam că o să fiu mulţumită din clipa în care am aflat că dumneavoastră sunteţi dumneavoastră, vreau să spun, sora domnişoarei Wetherby. Eu o iubesc pe

domnişoara Wetherby, prin urmare ştiam că o să vă iubesc şi pe dumneavoastră, că desigur surorile se aseamănă chiar dacă nu sunt gemene ca doamna Jones şi doamna Peck, care nu erau totuşi asemănătoare din cauza aluniţei. Îmi dau seama că dumneavoastră nu ştiţi despre ce-i vorba, deci am să vă explic.

Şi astfel, doamna Carew care se pregătise contra unei predici de morală socială, spre mirarea ei şi oarecum spre deziluzia ei, se pomeni ascultând povestea unei aluniţe de pe nasul doamnei Peck, una din doamnele de la Asistenţa Socială.

In momentul în care istorioara se termină, limuzina întorcea după colţ la Calea Confederaţiei şi Pollyanna începu să admire frumuseţea acestei străzi.

— Eu cred că toată lumea ar vrea să locuiască aici, zise ea plină de entuziasm.

— Probabil, dar asta ar fi imposibil, răspunse doamna Carew cu o oarecare indiferenţă.

Pollyanna, închipuindu-şi că doamna este supărată pentru că nu locuieşte pe acea stradă frumoasă, se grăbi să găsească o ieşire onorabilă.

— Ah, dar dumneavoastră locuiţi chiar aici? zise ea, văzând că maşina urma să se oprească în faţa porţilor înalte ale casei doamnei Carew. Aşadar, doamnă, dumneavoastră locuiţi aici?

— Da, aici locuiesc, răspunse doamna, cu o oarecare iritare în glas.

— Ah, ce mulţumită sunt că dumneavoastră puteţi locui într-o casă aşa frumoasă, explodă fetiţa. Nu sunteţi fericită? Cred că da...

Doamna Carew nu răspunse. Şi pentru că răspunsul doamnei întârzia, Pollyanna, pentru a doua oară în cinci minute, căută iarăşi o ieşire onorabilă.

— Desigur, eu nu vorbesc de acel fel de fericire care vine dintr-o îngâmfare, ci de acea fericire care te-ar face

să scoţi strigăte de veselie, să salţi, să loveşti în uşă, deşi aceasta nu este prea corect, zise Pollyanna săltând de bucurie.

Şoferul părea foarte ocupat la maşină. Doamna Carew, totdeauna cu înfăţişarea rece, începu să urce pe scările largi de piatră.

— Vino, Pollyanna.

Cinci zile mai târziu, Della Wetherby primi de la sora ei o scrisoare pe care o deschise cu multă nerăbdare. Era prima scrisoare pe care o primea după sosirea Pollyannei la Boston.

Scumpa mea soră,

Cel puţin din milă pentru mine, Della, de ce nu mi-ai dat un minim de indicaţii asupra fetiţei pe care mi-ai impus-o într-un fel oarecare? Eu sunt aproape nebună şi cu toate acestea nu o pot trimite înapoi aşa simplu şi uşor. De trei ori am vrut să fac asta, dar înainte ca vorbele să-mi iasă din gură, ea le opreşte spunându-mi cât de mulţumită se simte aici şi cât de bună sunt eu că-i permit să locuiască cu mine cât timp mătuşa ei este în Germania. Desigur că, dacă va începe să-mi ţină predici şi să-mi numere lucrurile de valoare pe care le am, o voi trimite acasă. De două ori am crezut că este gata să înceapă, dar a terminat întotdeauna prin povestiri ridicole despre doamnele de la Asistenţa Socială, care s-au ocupat de ea. Dar Della, ea este imposibilă. Ascultă! Mai întâi, este amorezată de casă. În prima zi când a intrat aici, m-a implorat să deschid toate camerele. Şi n-a fost mulţumită decât atunci când tot întunericul a fost eliminat din casă, cu scopul să poată vedea bine toate lucrurile minunate pe care le declară încă mai frumoase decât obiectele domnului Pendleton, un

domn care probabil locuieşte la Beldingsville. Apoi, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns să alerg de la un capăt la altul al casei, a făcut ce a făcut şi a descoperit o rochie de seară, din saten alb, pe care n-am îmbrăcat-o de ani de zile. M-a rugat s-o îmbrac şi .am îmbrăcat-o fără să ştiu de ce. Asta nu înseamnă altceva decât că sunt incapabilă să-i rezist. Acesta nu este decât începutul. M-a rugat apoi să-i arăt rochiile mele în timp ce ea mă distra povestindu-mi istoria cu cârjele misionare. Desigur, rochiile au dus-o la bijuterii şi a fost aşa de entuziasmată la vederea a două trei inele pe care le port, încât a trebuit să deschid caseta mea de bijuterii, fără niciun motiv, doar pentru a vedea ochii ei minunaţi făcându-se aşa de mari. şi Della, am crezut c-o să înnebunească. M-a împodobit cu toate inelele, broşele, brăţările, colierele şi a insistat să-mi pună pe cap cele două cununi cu diamante pe care le am, aşa de bine, încât m-am pomenit stând pe scaun încărcată cu perle şi diamante ca o zeiţă indiană în templul ei, mai ales atunci când acest copil absurd a început să danseze în jurul meu bătând din palme şi cântând: "Ce frumoasă sunteţi, ce frumoasă sunteţi! Dacă aş putea v-aş suspenda de sfoară la fereastră, şi ce prismă frumoasă aş face! "

Ei bine, ce zici de asta? Fără îndoială, asta nu-i totul. Nu-i decât începutul. Pollyanna este aici de patru zile şi n-a avut un minut astâmpăr. Numără deja printre prietenii ei măturătorul şi agentul de poliţie din cartier, ca să nu mai vorbesc de toate persoanele ce le am în serviciu. Ei par toţi fermecaţi. Dar nu crede că şi eu sunt la fel, asta n-ar fi exact. Ţi-aş fi trimis copila imediat, dacă nu m-aş simţi obligată să-mi ţin promisiunea de a o găzdui la mine iarna aceasta. Cu toate acestea îmi este imposibil să-l

uit pe Jamie şi marea mea mâhnire. Din contră, ea mă face să simt mereu mai adânc pierderea copilului, pentru că o consider pe ea în locul lui. După cum îţi spun, o voi ţine aici până va începe să predice. În ziua aceea ţi-o voi trimite.

A ta, cu toată dragostea, deşi foarte tulburată,

Ruth

Ea n-a încercat încă să ţină predici, în adevăr, zise Della Wetherby râzând şi împăturind scrisoarea sorei sale. Ah, Ruth! Ruth! Mărturiseşti că ai deschis toate camerele să fugă întunericul, că te-ai îmbrăcat cu o rochie de saten şi toate jocurile voastre, cu toate că nu-i nicio săptămână ce când Pollyanna este la tine. Dar ea n-a predicat încă, o nu, ea n-a predicat!

***

Pollyanna zicea că-i place Bostonul, dar mai mult i-ar plăcea dacă oraşul n-ar fi aşa de mare.

— Înţelegeţi dumneavoastră, explica ea serios doamnei Carew a doua zi după sosire, cum aş vrea să-1 văd şi să cunosc întreg oraşul, dar nu pot. Este tocmai ca mesele date la mătuşa Polly, era atâta mâncare! Desigur, te poţi veseli când ai atâtea bunătăţi, dar nu puteam să-mi opresc părerea de rău că mesele de gală ale mătusii mele nu ţineau până în zilele în care nu aveam nici prăjituri, nici măcar biscuiţii. Cam aceeaşi părere am despre întinderea oraşului Boston. Aş vrea să duc o parte cu mine la Beldingsville, cu scopul de a avea ceva noutăţi şi la vară. Dar bineînţeles, asta nu e posibil. Oraşele nu sunt ca îngheţata şi nici îngheţata nu se păstrează aşa de bine. Am încercat să păstrez îngheţata, dar n-am reuşit.

Pollyanna, spre deosebire de cei ce cred că pentru a cunoaşte lumea trebuie să începi cu locurile cele mai îndepărtate, a început explorarea Bostonului cu casa măreaţă în care locuia în Calea Confederaţiei. Această preocupare, împreună cu lecţiile de şcoală, îi ocupau în întregime timpul şi atenţia, vreme de mai multe zile. Avea atâtea de văzut şi de învăţat. Totul era aşa de minunat şi frumos, de la micile butoane în perete care umpleau camerele de lumină, până la sala cea mare de oaspeţi decorată cu picturi şi oglinzi. Erau apoi de cunoscut atâtea persoane plăcute, căci în afară de doamna Carew, mai erau: Maria care făcea curăţenie în saloane, răspundea la sonerie şi ducea pe Pollyanna la şcoală în fiecare zi; Brigitte, care locuia lângă bucătărie şi prepara bucatele; Jenny, care servea la masă şi Perkins care conducea maşina. Erau toţi simpatici şi originali. Pollyanna a sosit într-o luni. Se scursese aproape o săptămână înaintea primei duminici. In acea dimineaţă ea coborî scările cu un aer radios.

— Iubesc duminicile, zise ea veselă... da, din cauza bisericii şi a şcolii duminicale. Ce preferaţi dumneavoastră, predica sau şcoala duminicală?

— Ei bine, în adevăr eu..., începu doamna Carew care nu mergea decât foarte rar la biserică şi foarte rar la şcoala duminicală.

— E greu de spus, nu-i aşa? întrerupse Pollyanna cu o privire luminoasă dar serioasă. Eu prefer predica din cauza tatălui meu, înţelegeţi dumneavoastră. Ştiţi, el era păstor, şi acum este în cer cu mama şi cu ceilalţi ai noştri. Dar încerc câteodată să-mi închipui că este încă aici jos pe pământ, ba mai mult încă, la biserică. închid ochii şi-mi închipui că el este cel ce predică şi asta mă ajută. ***Sunt aşa de mulţumită că-mi pot imagina persoanele şi lucrurile pe care nu le mai am.*** Dar dumneavoastră?

— Eu nu sunt sigură de asta, Pollyanna.

— Ah, ia gândiţi-vă câte lucruri pe care noi ni le imaginăm sunt mult mai plăcute decât cele reale. Desigur, nu e cazul dumneavoastră, pentru că lucrurile dumneavoastră reale sunt aşa de frumoase. Dar tot timpul cât am fost bolnavă şi nu puteam merge, mă sileam să-mi imaginez foarte multe lucruri. Şi fac asta şi acum, încă chiar deseori, de pildă cu privire la tata. Chiar azi mi-am imaginat că tata este cel de la amvon. Când plecăm?

— Să plecăm?

— Da, să mergem la biserică.

— Dar Pollyanna, nu mă gândesc la... Aş prefera...

Doamna Carew tuşi şi încercă să spună că nu avea de gând să meargă la biserică. Văzând mica faţă încrezătoare şi fericirea care se citea în ochii Pollyannei, nu putu continua.

— Ei bine, eu cred că e bine să plecăm la ora zece şi un sfert şi mergem pe jos. Biserica nu este departe.

Şi astfel doamna Carew, în acea dimineaţă frumoasă de septembrie, ocupă pentru prima dată strana rezervată familiei Carew în biserica frumoasă şi elegantă unde ea crescuse ca fetiţă, ca tânără, şi de care se interesa cu generozitate în ceea ce priveşte banii. Pentru Pollyanna, slujba din această duminică dimineaţă a fost un subiect de mirare şi de veselie. Muzica frumoasă cântată de cor, razele luminoase ale vitraliilor, vocea caldă, dar pătrunzătoare a pastorului, liniştea şi reculegerea desăvârşită a mulţimii care umpluse biserica au adâncit-o într-un extaz care a amuţit-o pentru un moment. Numai când se apropiau de casă zise cu vocea arzătoare:

— Ah, doamnă, sunt aşa de fericită încât n-am mai trăit nicio zi aşa scumpă ca aceasta!

Doamna Carew nu era dispusă să mai asculte încă o predică.

— Gândiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să trăiesc ziua de ieri, de azi şi de mâine toate de-odată!

suspină Pollyanna. Sunt atâtea lucruri frumoase pentru fiecare zi! Dar aşa ***m-am bucurat ieri pentru ce s-a întâmplat ieri, trăiesc azi bucuriile zilei de azi şi va veni şi ziua de mâine şi duminica viitoare***. Într-adevăr, doamnă, dacă n-ar fi duminică şi dacă n-aş fi pe această stradă frumoasă şi liniştită, aş dansa şi aş scoate strigăte de bucurie. Dar fiind duminică, trebuie să aştept pentru a cânta un imn de laudă lui Dumnezeu. Îmi puteţi spune care este imnul cel mai vesel?

— Nu, eu nu ştiu, răspunse doamna Carew blând, asemănându-se cu o persoană care caută ceva ce a pierdut. Pentru cineva, care găseşte că viaţa este aşa de grea, să audă că i se spune că este o fericire de a trăi în fiecare zi, că sunt atâtea lucruri frumoase de care te poţi bucura în fiecare zi, este ceva de necrezut!

Ziua următoare, luni dimineaţă, Pollyanna merse la şcoală pentru prima dată singură. Acum cunoştea drumul foarte bine şi distanţa nu era mare. Pollyanna îşi iubea mult şcoala. Era o şcoală particulară pentru fete şi ceva cu totul nou pentru ea. Doamna Carew, care nu iubea experienţele noi, nu mai era retrasă de la venirea fetiţei. Era mai mult decât enervată; era exasperată. Cu toate acestea, trebuia să admită că, dacă ar fi întrebat-o cineva de ce este exasperată, ea ar fi putut să spună doar atât: ***"Din cauză că Pollyanna este prea mulţumită"*** şi se pare că ea nu era dispusă să dea un astfel de răspuns. Sorei sale, Della, îi scrisese că vorba ***"mulţumire "*** îi irita nervii şi că uneori ar dori să nu o mai audă niciodată. Cu toate acestea, admitea că Pollyanna nu-i predicase şi chiar nici nu încercase măcar o singură dată să joace "jocul". Dar ceea ce copila făcea fără întrerupere, era de a-şi arăta mulţumirea faţă de doamna Carew. Mulţumirea, pentru o persoană blazată ca şi doamna Carew, nu avea decât efectul unui medicament iritant. De abia în a doua săptămână de la venirea Pollyannei, doamna Carew avu de

întâmpinat o scenă iritantă. Cauza iritării a fost concluzia unei povestiri a Pollyannei despre o doamnă de la Asistenţa Socială.

— Ea juca jocul, doamnă. Poate dumneavoastră nu-1 ştiţi. Aş vrea să vi-1 explic; este un joc foarte plăcut.

Doamna Carew ridică mâna.

— Aceasta nu-i necesar, Pollyanna. Cunosc jocul. Sora mea mi-a vorbit de el şi vreau să-ţi spun să nu te mai îngrijorezi de aceasta.

— Nu, fără îndoială, răspunse Pollyanna. Eu nu mă gândeam la joc pentru dumneavoastră, fiind sigură că dumneavoastră nu vreţi să-1 jucaţi.

— N-aş vrea să-1 joc? se miră doamna Carew.

— Dar nu înţelegeţi? răspunse Pollyanna râzând de bucurie. Jocul constă în a găsi ceva care să-ţi producă mulţumire chiar atunci când n-aţi putea găsi un singur lucru în jurul dumneavoastră care să vă înveselească. Vedeţi bine că jocul nu este pentru dumneavoastră.

Doamna Carew se înroşi dintr-o dată. În mânia ei, spuse mai mult decât ar fi vrut:

— Ei bine, Pollyanna, eu pot să spun, îi răspunse doamna Carew, că în tot ceea ce mă înconjoară nu găsesc nicio bucurie.

Pentru un moment Pollyanna rămase mută de mirare. Apoi murmură:

— Dar doamnă Carew…

— Ce este aici care să mă poată înveseli? zise, uitând în clipa aceea că nu permitea Pollyannei să-i ţină predici.

— Orice lucru, murmură Pollyanna cu un ton de neîncredere; casa aceasta aşa de frumoasă!

— Nu-i decât un loc pentru a mânca şi a dormi, şi eu nu am grijă nici de mâncare şi nici de somn.

— Dar toate lucrurile frumoase care sunt înăuntru!

— Sunt sătulă de ele!

— Dar automobilul care vă transportă peste tot?...

— N-am poftă să merg peste tot...

Pollyanna scoase un oftat adânc.

— Dar gândiţi-vă la lumea şi lucrurile pe care vi le permiteţi să le vedeţi cu acest automobil.

— Asta nu mă interesează, Pollyanna.

Copila rămase din nou nedumerită. Expresia tulburării ei se accentua.

— Dar, doamnă, eu nu mai înţeleg nimic, insistă ea. Mai demult, toate erau lucruri grele pentru persoanele care jucau jocul. Dar după câte îmi dau seama, când nu-i nimic rău sau neplăcut, eu însămi n-aş fi capabilă să-1 joc.

Nu avu răspuns imediat. Treptat, expresia supărată a feţei ei se schimbă într-o expresie de tristeţe adâncă.

— Pollyanna, eram hotărâtă să nu-ţi spun cele ce îţi voi încredinţa acum. Am să-ţi spun de ce nimic nu mă poate face fericită.

Şi îi povesti istoria lui Jamie.

— Şi de atunci nu l-aţi mai văzut niciodată? murmură Pollyanna cu ochii plini de lacrimi când doamna Carew îşi termină istorisirea.

— Niciodată.

— Dar noi îl vom găsi. Eu sunt sigură că-1 vom găsi. Eu sunt sigură că îl voi găsi.

Doamna Carew dădu trist din cap.

— L-am căutat peste tot, chiar în ţări străine.

— Şi totuşi el trebuie să fie undeva.

— Poate a murit, Pollyanna.

Pollyanna scoase un mic ţipăt.

— O, nu! Nu spuneţi aceasta. Să ne închipuim că este viu; aceasta ne va ajuta mult. şi dacă ne putem imagina că este viu, desigur că-1 vom putea găsi. şi aceasta ne va ajuta şi mai mult.

— Dar mă tem să nu fie mort, Pollyanna, suspină doamna Carew.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi sigură? întrebă fetiţa

cutezător.

— Nu.

— Atunci închipuiţi-vi-1! strigă Pollyanna triumfătoare. Ei bine doamnă, acum puteţi juca jocul. Puteţi să-1 jucaţi pentru Jamie. Jucaţi-l în fiecare zi, căci fiecare zi vă aduce tot mai aproape de clipa când îl veţi găsi. Nu-1 vedeţi?

Dar doamna Carew nu-1 vedea. Se ridică molatec şi zise:

— Nu, nu copilă! Tu nu înţelegi. Acum du-te te rog şi citeşte sau fă ce vrei. Am o durere de cap şi aş vrea să mă culc.

Şi Pollyanna cu o înfăţişare serioasă dar tulburată, părăsi încet camera.

În după-amiaza celei de a doua duminici de la venirea la Boston, Pollyanna făcu o plimbare demnă de ţinut minte. Până atunci nu ieşise niciodată singură decât doar pentru a merge la şcoală. În acea după-amiază, doamna Carew i-a zis cum obişnuia adesea: "Acolo, acolo în oraş, du-te, te rog, copilă. Du-te unde vrei, fă ce vrei, numai nu-mi mai pune întrebări astăzi".

Pollyanna găsise până atunci destule subiecte interesante în casă; căci dacă lucrurile neînsufleţite nu-i spuseseră încă nimic, totuşi Maria, Jenni, Brigitte şi Perkins erau încă acolo. Astăzi însă Maria avea durere de cap, Jenni era ocupată să se gătească cu o pălărie nouă, Brigitte pregătea prăjituri cu mere, iar de Perkins nimeni nu ştia unde era. Era o splendidă după-amiază de septembrie şi nimic n-ar fi putut-o atrage pe Pollyanna mai mult ca soarele radios şi aerul îmbălsămat. Astfel îşi îndreptă paşii către poartă.

Pentru un timp, ea privi liniştită oamenii bine îmbrăcaţi, bărbaţi, femei şi copii, care treceau repede pe dinaintea casei, sau pe cei care circulau mai încet pe aleea ce se întindea pe mijlocul bulevardului.

Pollyanna se hotărî să facă şi ea o plimbare. Doamna Carew nu-i făcea nicio observaţie pentru acest lucru,

fiindcă ea însăşi îi spusese să facă ceea ce vrea numai să n-o mai sâcâie cu atâtea întrebări. Avea deci în faţa ei o după-amiază întreagă şi câte lucruri nu pot fi văzute într-o după-amiază! Veselă, bine dispusă, Pollyanna începu să coboare repede pe cale. Surâdea binevoitoare tuturor persoanelor pe care le întâlnea. Era intrigată, dar nu surprinsă de faptul că nimeni nu-i răspundea în acelaşi fel; avusese deja această experienţă la Boston. Cu toate acestea, continua să surâdă crezând că măcar cineva îi va răspunde cândva.

Casa doamnei Carew se găsea la capătul străzii Calea Confederaţiei, iar Pollyanna ajunsese plimbându-se în colţul unei străzi perpendiculare pe aceasta. Pe această stradă, Pollyanna observă, în gloria ei de toamnă, cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată, grădina publică din Boston.

Pentru un moment rămase nemişcată, cu privirea aţintită pe marile peluze. Îşi închipuia că aceasta ar putea fi grădina particulară a vreunui bogătaş. Avea mare plăcere să se plimbe pe frumoasele alei, dar nu ştia dacă are voie. Între timp, după ce văzu două femei şi un bărbat intrând fără teamă pe poartă şi mergând voioşi pe alei, îşi dădu seama că şi ea poate să facă acelaşi lucru şi într-o clipă pătrunse în parc.

Totul era mai frumos, văzut de aproape, decât de la distanţă. Păsărelele zburau pe deasupra şi o veveriţă traversa cărarea pe dinaintea ei. Trecând prin frunzele arborilor, soarele se reflecta în apă, şi în toate părţile răsunau strigătele gălăgioase ale copiilor, şi sunetele muzicii.

Pollyanna stătu din nou la îndoială, apoi întrebă timidă pe o doamnă bine îmbrăcată care mergea alături de ea:

— Vă rog, doamnă, este vreo serbare care se dă aici?

Tânăra doamnă o privi fix.

— O serbare?

— Da, doamnă. Aş vrea să ştiu dacă am şi eu voie să asist.

— Voie să asişti? Fără îndoială. Este publică.

— Atunci foarte bine. Sunt mulţumită că am venit, zise ea cu veselie.

Tânăra persoană nu răspunse nimic, dar se întoarse sa vadă copila care acum se depărtase.

Pollyanna, fără să-i pară curios că proprietarul acestui parc frumos a fost aşa de generos, încât a dat o astfel de serbare gratuită publicului, îşi continuă drumul. La marginea unei alei, ajunse lângă o fetiţă care avea un cărucior pentru păpuşi. Se opri, scoţând un mic strigăt de veselie, dar nu apucă să zică nici zece cuvinte, că îndată interveni o femie tânără care luă fetiţa de mână şi cu o voce oarecum supărată îi zise:

— Gladys, vino cu mine. Nu te-a învăţat mama ta să nu vorbeşti cu copii străini?

— Nu sunt un copil străin, explică Pollyanna în apărare. Locuiesc aici în Boston şi...

Dar tânăra şi fetiţa ce împingea căruciorul cu păpuşi erau acum departe şi Pollyanna rămase înşelată în aşteptările ei. Pentru o clipă rămase liniştită pe loc, apoi, înălţând capul cu hotărâre, îşi reluă drumul mai departe.

Pollyanna se simţea singură. Crescută de tatăl ei şi de doamnele de la Asistenţa Socială într-un mic oraş din vest, cunoştea fiecare casă în parte şi pe fiecare din locuitorii săi. La vârsta de unsprezece ani, când a venit la mătuşa sa la Vermont, şi-a dat seama numaidecât că aici condiţiile erau altele; găsise în acest orăşel locuinţe şi prieteni noi. Aceasta i-a produs o deosebită plăcere, fiindcă Pollyanna iubea mult lucrurile şi cunoştinţele noi. Cea mai mare plăcere a ei la Beldingsville era deci de a face plimbări şi vizite plăcute la noile cunoştinţe. Îşi închipuia că şi la Boston va fi acelaşi lucru, dar în mai mare măsură şi deci cu plăceri mai mari.

Pollyanna căuta să iasă în evidenţă, să se facă cunoscută. Dar, în două săptămâni de când locuia în oraş, nu reuşise să cunoască încă nici pe vecinii care locuiau pe aceeaşi stradă cu ea, şi nici chiar pe cei din casa alăturată. Lucru mai de mirare era însă că nici doamna Carew nu-i cunoştea.

Pollyanna plecase la plimbare cu o foarte bună dispoziţie, dar acum era indispusă. Fără îndoială, persoanele care se găseau în jurul ei erau plăcute, dar nu le cunoştea, căci era încă sub impresia loviturii de a fi tratată ca un copil străin.

— Ei bine, trebuie să le arăt că nu sunt o străină, îşi zise, apoi îşi reluă drumul cu multă încredere în sine.

Urmând aceeaşi idee, Pollyanna continuă să surâdă tuturor persoanelor pe care le întâlnea în calea ei, zicându-le:

— Ce zi frumoasă, nu-i aşa?

— Poftim? Da, fără îndoială, murmură o doamnă căreia i se adresase şi care se grăbea să se depărteze. Pollyanna mai încercă aceasta încă de două ori, dar fără succes.

Ajunse îndată la marginea lacului a cărui apă o văzuse scânteind luminată de razele soarelui care se furişase printre frunzişul copacilor. Era un lac destul de mare pe care pluteau vaporaşe mici încărcate cu copii. Privindu-i, Pollyanna se simţea tot mai tristă din cauza singurătăţii.

În clipa aceea, zărind un om singuratic ca şi ea, stând pe o bancă nu departe de ea, merse încet către el şi se aşeză la capătul celălalt al băncii. Altădată, Pollyanna s-ar fi aşezat foarte aproape de el şi ar fi început conversaţia cu veselie şi încredere fără a se teme de refuz, dar experienţele de curând avute îi umpleau sufletul de oarecare neîncredere. Privea timidă spre omul acela. Dar după înfăţişare, omul nu părea a fi o persoană mai de seamă. Hainele sale aveau un semn pe care Pollyanna nu-1 ştia, cel care este dat puşcăriaşilor puşi în libertate. Faţa îi

era palidă şi se vedea că briciul nu trecuse de mult timp peste barba sa. Avea pălăria trasă pe ochi. Cu mâinile în buzunar, stătea nemişcat şi privea la pământ. Timp de un minut, care i se păru aşa de lung, Pollyanna nu spuse nimic, dar apoi începu pe un ton care te obliga să-i răspunzi:

— Astăzi este un timp foarte frumos, nu-i aşa?

Omul tresări şi înălţă capul.

— Eh, ce spui dumneata? zise el aruncând o privire speriată în jur pentru a se asigura că răspunsul e bine adresat.

— Eu spuneam că timpul este foarte frumos, dar nu ţineam prea mult la acest subiect de discuţie. Desigur îmi place să fie timp frumos, dar am spus asta numai pentru a intra în vorbă. Aş prefera să vorbim de alte lucruri. Am dorit numai să vă fac să vorbiţi, mă înţelegeţi, nu?

Omul începu să râdă încet, discret.

— Va să zică tu doreşti să vorbesc? o întrebă puţin cam trist. Eu nu văd ce aş putea să-ţi spun, căci mi se pare că o mică domnişoară drăguţă şi gentilă ca tine ar găsi să vorbească cu persoane mult mai plăcute decât cu un bătrân ca mine.

— Ah! dar mie îmi plac bătrânii ca dumneata, răspunse Pollyanna cu vioiciune, adică vreau să spun eă-i iubesc pe bătrâni. Mie îmi plăceţi în orice fel, adăugă ea cu un aer convingător, dându-se tot mai aproape de el.

— Hm, sunt măgulit! zise omul cu o oarecare ironie.

Faţa şi expresiile sale exprimau o politeţe îndoielnică.

După ce se îndreptă puţin pe bancă, el continuă:

— Ei spune-mi, te rog, despre ce să vorbim?

— Asta îmi este indiferent, răspunse Pollyanna cu un surâs luminat şi deschis. Am putea vorbi despre serbare. O găsesc măreaţă, superbă chiar, acum când pot să vorbesc cu cineva.

— Serbare?

— Da, aceea la care dumneavoastră şi eu şi toţi oamenii care sunt aici asistăm astăzi. E o serbare, nu? O doamnă mi-a spus că este pentru toată lumea şi de aceea am rămas şi eu.

— Ei bine, domnişoară, poate foarte bine să fie o serbare, dar cel ce dă această serbare e oraşul Boston. Aceasta este grădină publică, adică parcul public unde poate să stea oricine, înţelegi mata?

— Chiar? în fiecare zi? şi pot să vin aici de câte ori vreau? Ah, ce plăcut este! Este mai frumos decât aş fi crezut eu. Mă întreb dacă doamna Carew cunoaşte această grădină care este pentru toată lumea. Cum se face că nu vine fiecare om aici să se odihnească, să se mai relaxeze?

Faţa omului se încruntă.

— Sunt puţini oameni care să n-aibă nimic altceva de făcut decât să vină aici. Fiecare are ocupaţia lui şi aş vrea şi eu mult să am o ocupaţie.

— Într-adevăr? Cu toate acestea dumneavoastră vă bucuraţi de posibilitatea de a veni aici, zise Pollyanna, urmărind cu ochii un vaporaş care trecea pe lac.

Omul deschise gura indignat, dar nu scoase niciun cuvânt. Pollyanna continuă să vorbească:

— Eu n-aş vrea să mai am altceva de lucru decât aceasta. Dar trebuie să merg la şcoală. Mie îmi place şcoala, dar aş vrea mai degrabă să pot face multe alte lucruri. Cu atât mai mult îmi place să mă duc la şcoală, cu cât îmi amintesc că anul trecut credeam că nu voi mai fi în stare de aceasta niciodată. Ştiţi dumneavoastră, îmi pierdusem picioarele pentru un timp; vreau să spun că nu mai puteam merge. ***Şi nimeni nu-şi dă seama de valoarea unui lucru decât atunci când l-a pierdut.*** Acelaşi lucru se poate spune şi despre ochi. V-aţi gândit vreodată la tot ceea ce putem face cu ochii? Nu mă gândisem deloc la aceasta înainte de a fi fost la sanatoriu. Era acolo o doamnă care-şi pierduse vederea anul trecut.

Am încercat s-o învăţ ***să joace jocul, jocul care constă din a găsi ceva care să te poată mulţumi,*** dar ea spunea că nu poate; eu, pentru a putea înţelege de ce doamna nu putea juca jocul meu, mă legam strâns la ochi timp de o oră. Era groaznic! Aţi încercat vreodată?

— Nu... nu, răspunse omul jumătate răpus, jumătate în glumă.

— Ei bine, să n-o faceţi, este groaznic. Totuşi am ţinut ochii legaţi o oră. De atunci ***totdeauna am fost mulţumită când am avut prilejul să văd lucruri aşa de plăcute cum este locul acesta, mulţumită şi mişcată până la lacrimi pentru că am vederea ochilor.*** Şi acum, doamna aceea oarbă joacă şi ea jocul, aşa mi-a spus domnişoara Wetherby.

— Jocul...?

— Da, ***jocul mulţumirii***. O să vă spun în ce constă: ***a găsi ceva care să te poată face mulţumit***. Acum ea a găsit ceva chiar şi în această grea suferinţă. Dar dumneavoastră nu-1 cunoaşteţi bine; am să vi-1 explic în amănunţime.

Şi Pollyanna începu să povestească istoria perechii de cârje primite în locul păpuşii pe care o dorea. Când termină povestea ei, urmă o tăcere îndelungată, apoi omul se ridică brusc.

— Ah, dumneavoastră plecaţi deja? îl întrebă cu un aer de dezamăgire.

— Da plec, răspunse omul surâzând cu privirile pierdute în depărtare.

— Dar mai reveniţi vreodată? Omul dădu din cap zâmbind:

— Nu, nu cred, fetiţo. Am făcut o mare descoperire astăzi. Eu credeam că nu mai este loc pentru mine în lumea aceasta, dar am descoperit că am doi ochi, două mâini şi două picioare. Mă voi servi de ele şi voi face să înţeleagă şi alţii că ştiu să le întrebuinţez.

Mulţumit de descoperirea pe care o făcuse prin această fetiţă, cu o licărire de speranţă în priviri, omul se depărta, zâmbindu-i Pollyannei.

— Ce om ciudat? îşi zise Pollyanna. Cu toate acestea, era gentil şi original.

Apoi se sculă şi îşi începu plimbarea. Pollyanna îşi recăpăta starea ei obişnuită şi merse mai departe cu siguranţă şi plină de bucurie ca omul care nu se îndoieşte de nimic. Nu-i spusese ei omul că acum se află într-un parc public şi că are dreptul să stea acolo cât vrea? Se apropie de lac şi trecu podul care mergea spre micile vaporaşe. Peste câteva clipe era într-o altă alee. Acolo observă un copil cu faţa palidă, aşezat într-un cărucior de infirmi. Cu siguranţă i-ar fi vorbit, dar el era aşa de adâncit în citit, încât Pollyanna se îndepărtă, nu înainte să-1 observe cu atenţie câteva clipe.

Mergând mai departe, ajunse lângă o fetiţă drăguţă cu o înfăţişare tristă, aşezată pe o bancă şi care privea în pământ ca şi omul cu care făcuse cunoştinţă. Scoţând un strigăt de veselie, Pollyanna se apropie de ea.

— Ce faci, draga mea? zise ea. Sunt foarte mulţumită că te-am găsit. Te-am căutat mult timp, adăugă ea aşezându-se lângă fetiţă.

Fetiţa se întoarse şi-i aruncă o privire veselă.

— Ah, zise dezamăgită. Credeam... dar ce vrei să spui? o întrebă cu un aer supărat. Nu te-am mai văzut niciodată până acum.

— Nu, nici eu, răspunse Pollyanna surâzând, dar asta nu mă împiedică să te caut. Vreau să spun că nu ştiam exact că eşti tu. Însă doream pe cineva care să fie mai retras, mai singuratic, ca şi mine. Aici sunt multe persoane întovărăşite de cineva.

— Da, înţeleg, zise fetiţa luându-şi înfăţişarea ei obişnuită. Dar, draga mea, este trist că ţi-ai dat seama de aceasta atât de repede.

— De ce adică mi-am dat seama?

— Că localitatea unde se găsesc cei mai singuri oameni este tocmai un oraş mare. Oamenii nu observă aceasta; mulţimea, oamenii sunt egoişti.

— Totuşi mulţimea este formată din diferite persoane. Aceasta este o fericire. Acum când...

— Ah! Da, este adevărat că unele persoane... întrerupse cealaltă. Dar, în timp ce vorbea, tremura şi privea cu teamă aleea pe unde venise Pollyanna. Dar aceasta observă îndată şi se sculă temătoare.

— Spui lucrul acesta de mine? zise ea. Ai fi preferat să nu dau de tine aici?

— Nu, nu fetiţo, eu mă gândesc la alta care nu seamănă cu tine şi care nu trebuie să observe că sunt aici. Sunt mulţumită că te-am auzit vorbind, însă la început am crezut că era cineva care n-ar trebui să mă găsească aici.

— Ah, tu nu locuieşti aici! Eşti numai în trecere ca şi mine?

— Ba da, trăiesc aici acum, suspină fetiţa, dacă ceea ce fac eu se poate numi că trăiesc.

— Ce faci tu? întrebă Pollyanna plină de interes.

— Ce să fac? răspunse cealaltă cu amărăciune. De dimineaţa până seara vând dantele şi rubine la domnişoarele care râd, vorbesc şi fac cunoştinţe. Apoi merg într-o odăiţă din spatele casei, la etajul al treilea, care este "aşa de mare" că încape în ea un pat mic, un lavoar, un scaun de paie şi eu. Vara parcă eşti într-un cuptor, iar iarna este gheţărie. Aceasta este tot ce am găsit şi trebuie să stau acolo când nu lucrez. Astăzi am ieşit, mi-am permis şi eu această distracţie pentru prima dată. Sunt tânără şi-mi place să râd şi să glumesc cu fetiţele cărora le vând rubine în fiecare zi.

Pollyanna aprobă din cap.

— Eu sunt mulţumită că vorbeşti aşa. Gândesc la fel ca tine. Sunt atâtea motive de-a fi bucuroasă, nu-i aşa? De

altfel, Biblia ne spune să ne bucurăm. În Biblie este scris lucrul acesta de mai mult de opt sute de ori. Poate cunoşti textele cu îndemnuri la bucurie.

Fetiţa dădu din cap. O singură expresie se citea pe faţa ei.

— Ei bine, nu, răspunse ea scurt şi rece. Nu mă gândeam la Biblie.

— Mă rog, bine. Dar tata a fost păstor misionar.

— Pastor?

— Da, şi al tău? întrebă Pollyanna, citind expresia de pe faţa prietenei sale.

— Da.

O roşeaţă uşoară coloră fruntea tinerei fete.

— O! şi el este ca al meu, cu Dumnezeu şi cu îngerii?

— Nu, el trăieşte încă, e acasă.

— Vai ce mulţumită trebuie să fii! suspină Pollyanna cu o oarecare durere. Uneori aş vrea să-1 văd pe tata măcar o singură dată. Dar tu îl vezi pe tatăl tău, nu-i aşa?

— Nu prea des, pentru că sunt aici.

— Tu, însă, poţi să-1 vezi, pe când eu nu-1 pot vedea pe al meu. El este cu mama şi cu ceilalţi în cer. Dar mamă ai?

— Da.

Fetiţa părea agitată şi dădea semne că vrea să plece.

— Ah! atunci tu poţi să-i vezi pe amândoi. Cât de fericită eşti! Nu e nimeni care să aibă grijă de noi ca un tată şi ca o mamă. Eu ştiu ceva despre asta pentru că am avut un tată până la vârsta de unsprezece ani; în loc de mamă am avut pe mamele de la Asistenţa Socială până când mătuşa Polly m-a luat la dânsa acasă.

Pollyanna continuă să vorbească; acum era în elementul ei. Fetiţei care era aşezată pe bancă lângă ea putea să-i vorbească fără teamă de tatăl ei, de mătuşa Polly, de locuinţa ei în vest şi de sosirea ei la Vermont. Ea îi vorbi de prietenii ei noi şi vechi şi de ***jocul mulţumirii***. Mai devreme sau mai târziu, Pollyanna vorbea oricui de jocul

ei. El făcea parte din viaţa ei, aşa că nu putea să nu-1 amintească.

Cealaltă fetiţă vorbea puţin. Cu toate acestea, ea nu avea o atitudine descurajată şi se produse în sufletul ei o schimbare demnă de luat în seamă. Obrajii ei roşii, ochii ei tulburi şi degetele care se tot mişcau nervoase mărturiseau despre o luptă lăuntrică. Din timp în timp privea cu nerăbdare înspre aleea din spatele Pollyannei şi, în urma unei astfel de priviri, apucă braţul fetiţei.

— Priveşte aici, fetiţo şi te rog nu mă lăsa singură. Rămâi unde eşti. Omul acesta va veni spre mine şi n-are importanţă ce va spune; nu-i da atenţie şi nu pleca. Eu vreau să rămân cu tine, înţelegi?

Înainte ca Pollyanna să-şi fi revenit din spaima şi emoţia ei, se găsi în faţa unui tânăr foarte frumos care se opri în faţa fetiţelor.

— Ah! zise el politicos, scoţându-şi pălăria în faţa tovarăşei Pollyannei. Eşti aici? Mai întâi, trebuie să-mi cer scuze că am întârziat.

— Nu-i nimic, răspunse tânăra fată în grabă. M-am hotărât să nu vin.

Tânărul începu să râdă.

— Vai, scumpa mea, nu fi aşa de aspră cu mine pentru că am întârziat puţin.

— Nu din cauza asta spun că nu vreau să merg cu dumneata, răspunse fetiţa cu obrajii roşii.

— Prostie! El îşi opri surâsul şi-i vorbi sec, cu dispreţ. Ieri mi-ai spus că vei merge.

— M-am răzgândit. I-am promis acestei drăgălaşe prietene că voi rămâne cu ea.

— Ah, dacă vrei să întovărăşeşti acest domn..., începu Pollyanna cu îndrăzneală, dar privirea ce i-o arunca prietena sa o opri numaidecât.

— Eu v-am spus că prefer să nu merg. Nu voi merge. Nu voi merge.

— Ei, spune-mi te rog, care este rostul acestei schimbări neaşteptate? o întrebă tânărul cu o înfăţişare schimbată care o făcu pe Pollyanna să-1 găsească, dintr-odată, mai puţin frumos. Ieri ai spus...

— Da, am spus, întrerupse tânăra fată tremurând, dar ştiam că nu trebuia să promit. Pentru că acum m-am răzgândit, să nu mai discutăm. Asta-i totul, zise ea întorcându-şi faţa în altă parte.

Tânărul continuă cu insistenţele. Încercă în toate felurile, dar văzând că nu are succes, deveni furios. În ochii lui se citea mânie. În sfârşit, începu să vorbească foarte tare, cu un ton mânios, spunând vorbe pe care Pollyanna nu le înţelegea. Apoi întorcându-se plecă.

Tânăra fată îl urmări cu privirile până nu se mai văzu, apoi puse mâna pe braţul Pollyannei.

— Îţi mulţumesc, draga mea, îţi datorez mai mult decât crezi tu. Adio!

— Dar nu pleca acum! strigă Pollyanna. Tânăra suspină adânc.

— Trebuie să plec; el ar putea să vină din nou şi poate n-aş fi capabilă... Fără să termine fraza, ea se ridică, se gândi un moment, apoi zise pe un ton amar: Vezi el este un om dintre aceia care observă multe; n-ar fi trebuit să mă observe de loc. Zicând aceasta, plecă.

— Ce om rău! murmură Pollyanna, privind-o cum se depărtează.

***

Pollyanna ajunse îndată la marginea grădinii într-un loc unde se încrucişau două drumuri. Ea găsi locul cel mai interesant, unde erau omnibuze, automobile, trăsuri şi pietoni.

Câte lucruri avea de văzut acum! În sfârşit, ajunse la un

colţ de stradă aşa de aglomerat, încât era nevoie ca un om voinic în haine albastre să arate oamenilor când să traverseze strada. Timp de un minut ea observă liniştită, a-poi, cam timidă, îşi luă îndrăzneala să treacă.

Aceasta a fost o experienţă plăcută. Omul îmbrăcat în haine albastre o văzu şi-i făcu semn cu mâna. Era aproape să se întâlnească. Apoi, traversând un drum, mărginit de amândouă părţile de două şiruri de automobile în mişcare şi de cai nerăbdători, ajunse, fără să se expună vreunui pericol, dincolo. încercă un sentiment atât de plăcut, încât, după puţin timp, traversă din nou. De două ori încă, la scurte intervale, parcurse acest drum fermecător deschis aşa de magic înaintea mâinilor întinse ale omului îmbrăcat în albastru. În cele din urmă, conducătorul făcu ochii mari.

— Fetiţo, nu-i aşa că tu ai mai traversat strada acum câteva minute. Şi ai făcut asta de mai multe ori? o întrebă.

— Da domnule, răspunse Pollyanna radios... Am traversat de patru ori.

— Ia te uită! replică agentul puţin supărat, dar Pollyanna îşi continuă liniştită explicaţiile:

— Şi de fiecare dată când traversam, simţeam o plăcere deosebită!

— Da, într-adevăr, murmură omul cel mare.

Apoi ceva mai răstit adăugă:

— Tu crezi că eu sunt pus aici numai să te pilotez pe tine de pe un trotuar pe celălalt?

— A. nu domnule, răspunse Pollyanna. Desigur că dumneavoastră nu sunteţi pus aici pentru mine. Ştiu cine sunteţi dumneavoastră, sunteţi un agent de poliţie. Noi avem unul şi la locuinţa unde stau eu, la doamna Carew. Acela se mulţumeşte numai să se plimbe pe stradă. Eu credeam că dumneavoastră sunteţi soldat numai datorită butonilor auriţi şi şepcii, dar acum sunt mai bine informată. Cu toate acestea, cred că tot un fel de soldat sunteţi, deoarece sunteţi aşa de curajos şi rămâneţi astfel

în mijlocul vehiculelor ca să ajutaţi lumea să treacă.

— Ha, ha! bombăni agentul roşindu-se ca un şcolar şi ridicându-şi capul izbucni în râs. De! Aşa este... şi se întrerupse pentru a-şi ridica mâinile imediat.

După o clipă el o ajută să treacă pe o doamnă bătrână, speriată. Dacă înfăţişarea lui era ceva mai demnă şi pieptul puţin mai bombat, acesta era un fel de tribut plătit fără ştirea lui fetiţei care îl privea din locul unde o lăsase. O clipă mai târziu, după ce mâna sa dăduse voie şoferilor şi birjarilor să circule, reveni la Pollyanna.

— A fost splendid! îi zise ea într-o formă de salut. Îmi place să vă văd făcând de serviciu aici. Aceasta se aseamănă cu trecerea evreilor prin Marea Roşie. Aşa opriţi dumneavoastră valurile, ca să treacă poporul. ***Cât de mulţumit trebuie să fiţi că faceţi aceasta.*** Eu credeam că profesia de doctor este cea mai frumoasă, dar acum trebuie să recunosc că şi cea de agent de poliţie este tot aşa de frumoasă.

Şi cu un alt fluierat, voinicul îmbrăcat în albastru se repezi în mijlocul străzii. Pollyanna privi încă un minut admirabila "Mare Roşie", apoi, cu părere de rău, se despărţi.

— Cred că aş face mai bine să mă duc acasă, îşi zise ea. Trebuie să fie ora mesei.

Numai după ce a stat la îndoială la mai multe colţuri de stradă şi a făcut multe tururi întortocheate, Pollyanna şi-a dat seama că "întoarcerea acasă" nu era aşa de simplă cum crezuse. Când a ajuns în faţa unei clădiri mari pe care nu o mai văzuse până atunci, şi-a dat seama că s-a rătăcit.

Ea se găsea acum într-o stradă strimtă, murdară şi prost pavată. De o parte şi de alta a străzii se înşirau nişte case cu înfăţişarea sărăcăcioasă. Pollyanna a observat că oamenii o priveau cu oarecare curiozitate, de parcă ar fi înţeles că ea nu aparţinea acelui cartier.

De multe ori a întrebat de casa ei, dar zadarnic. Nimeni

nu ştia unde locuieşte doamna Carew. Ultima dată când a întrebat, i s-a răspuns într-un limbaj străin pe care nu-1 înţelegea.

Pollyanna continuă să rătăcească din stradă în stradă. Acum îi era şi teamă şi foame. Picioarele o dureau, ochii îi ardeau din cauza lacrimilor pe care cu greu le stăpânea. Şi pentru a completa nenorocirea, noaptea se apropia cu paşi repezi.

— Ei bine, îşi zise ea, după toate acestea ***trebuie să fiu mulţumită că m-am rătăcit pentru că va fi aşa de plăcut când îmi voi regăsi locuinţa.***

Când ajunse la încrucişarea a două străzi mari, se întrista de tot. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— Hei, copilă, de ce plângi tu? întrebă o voce veselă. Ce ai?

Cu un strigăt de bucurie, Pollyanna se întoarse pentru a privi un băieţaş care purta un teanc de jurnale la subsuoară.

— Ah, ce fericită sunt că te văd! izbucni ea. Aşa mult doream să găsesc pe cineva care să nu vorbească la fel ca cei din acest cartier, ştii unde stă doamna Carew?

— Nu, doamna aceasta nu-mi este cunoscută.

— Dar nimeni de-aici nu o cunoaşte pe doamna Carew? imploră Pollyanna. Am ieşit să mă plimb, m-am rătăcit şi noaptea vine. Trebuie să mă întorc acasă.

— În adevăr! Mă nelinişteşti, zise băiatul arătându-i simpatie.

— Eu cred că doamnei Carew nu-i prea pasă, suspină Pollyanna.

— Dar ascultă! Nu cunoşti numele străzii pe care o cauţi?

— Nu. Ştiu numai că se numeşte cumva cu "Calea", răspunse Pollyanna pe un ton descurajat.

— O cale! Hmm! Suntem din clasă înaltă! Care este numărul casei? Poţi să-mi spui? Scutură-ţi creierul puţin.

— Să-mi scutur capul? întrebă Pollyanna făcând chiar o încercare de acest fel.

Băiatul o privi cercetător.

— Ah, dar ce-ai înţeles prin aceasta, fetiţo! Eu te-am întrebat dacă nu ştii cumva numărul casei unde locuieşti!

— Nu... nu, afară doar că are un şapte, răspunse Pollyanna cu o licărire de speranţă.

— Nu! Ascultă aici! strigă băiatul cu dispreţ. Are un şapte acolo, şi numărul acesta aşteaptă să-1 recunosc când îl voi vedea!

— Ah! Eu aş recunoaşte bine casa dacă aş vedea-o, zise Pollyanna cu multă seriozitate şi cred că aş recunoaşte de asemenea şi strada, căci are o alee mare pe mijloc.

De data aceasta, băiatul a fost acela care făcu ochii mari.

— O alee pe mijlocul unei străzi?

— Da, cu copaci, cu iarbă, cu bănci, cu...

Dar băiatul o întrerupse plin de bucurie.

— Ura! Este Calea Confederaţiei, sunt aşa de sigur cum mă vezi şi cum te văd. Nu-1 conduc eu în fiecare zi pe domnul James la grădina publică din apropiere? O să te conduc şi pe tine, numai aşteaptă aici până îmi vând ziarele. După aceea vom merge împreună spre acea Cale.

— Să înţeleg că vrei să mă conduci acasă? întrebă Pollyanna care nu înţelegea prea bine limbajul băiatului.

— Sigur, va fi o plăcere, numai să cunoşti casa.

— O, da, o cunosc, dar nu ştiu dacă este o plăcere sau nu.

Băiatul se mulţumi să-i arunce o privire dispreţuitoare şi se pierdu în mulţime. După o clipă se auzi strigătul său: "Jurnale!... Un jurnal, domnule?"

Scoţând un suspin de uşurare, Pollyanna se aşeză sub bolta unei porţi şi aşteptă.

— Este gentil şi-1 iubesc, îşi zicea ea urmărind cu privirea silueta îndepărtată a băiatului. Dar vorbeşte

caraghios.

Nu după mult timp băiatul reveni cu mâinile goale; vânduse toate ziarele.

— Vino! Înainte! zise el vesel, urmăm traseul Căii. Dacă aş fi bogat te-aş conduce în automobil, dar cum eu n-am bani, vom merge pe jos.

Drumul a fost în parte liniştit. Când însă au ajuns la grădina publică, Pollyanna a strigat veselă:

— Ah! acum aproape am ajuns! Recunosc locul. Aici am petrecut clipe plăcute în după-amiaza aceasta. Casa noastră nu este departe.

— Bună afacere! Acum vom traversa grădina pentru a ajunge în "Cale", şi asta pentru tine înseamnă a ajunge acasă.

— Ah! da... o voi recunoaşte, răspunse Pollyanna cu toată încrederea unui om care se găseşte în ţări necunoscute.

Se făcuse noapte când Pollyanna sosi în faţa scărilor casei doamnei Carew. Băiatul trase cordonul soneriei şi uşa se deschise îndată. Pollyanna a fost primită de data aceasta nu numai de Maria, ci chiar de doamna Carew, Brigitte şi Jenni. Cele patru femei erau palide şi înspăimântate.

— Copilă, unde ai fost? întrebă doamna Carew apropiindu-se grăbită de ea.

— Am ieşit să fac o plimbare, apoi m-am rătăcit, şi acest băiat...

— Unde l-ai găsit? o întrebă, întorcându-se brusc către ghidul Pollyannei care în momentul acela era cu totul prins de admirarea lucrurilor frumoase pe care le vedea în vestibulul bine luminat. Unde ai găsit-o, băiete? repetă ea cu un ton hotărât.

Pentru un moment băiatul îşi continuă admirarea lucrurilor fără a răspunde; apoi, clipi din ochi şi răspunse cu o voce gravă:

— Am găsit-o aproape de cheiul Boşdoin venind de la Nord-Est.

— La Nord-Est, această copilă singură?!

— Pollyanna! exclamă doamna Carew, tremurând.

— Nu am fost singură, răspunse Pollyanna, era atâta lume! Nu-i aşa, băiatule?

Dar băiatul îşi căută drumul spre uşă.

Pollyanna învăţă multe lucruri în jumătatea de oră ce urmă; de pildă, că fetiţele de familie bună nu trebuie să facă plimbări lungi, singure, într-un oraş străin, nici să se aşeze pe bănci în parcuri şi să vorbească cu persoane necunoscute. Ea mai învăţă că a fost "o adevărată minune", că a putut veni acasă în seara aceasta şi că a scăpat de multe şi grave consecinţe din cauza nesăbuinţei sale.

— Da, doamnă, zise ea, acum sunt aici şi nimic nu mi s-a întâmplat. Mi se pare că ***trebuie să fiu mulţumită de aceasta, în loc să mă gândesc tot timpul la nenorocirile ce mi s-ar fi putut întâmpla.***

— Da, da copilă, înţeleg aceasta, răspunse doamna Carew oftând, dar am tras o spaimă aşa de mare din cauza ta, încât vreau să mă asigur că nu o să mai faci niciodată aşa ceva.

Adormind în seara aceea, Pollyanna murmură încetişor:

— Lucru pentru care sunt foarte supărată, este că nu am cerut numele şi adresa acelui băiat. Cum aş putea face acum să-i mulţumesc?

***

Faptele şi gesturile Pollyannei au fost supravegheate cu multă grijă după plimbarea ei aventuroasă; nici chiar la şcoală nu-i era permis să meargă fără ca Maria sau doamna Carew s-o însoţească.

Un timp oarecare amândouă au fost drăguţe cu ea. Chiar

doamna Carew speriată, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla fetiţei, şi fericită că nu i s-a întâmplat nimic, îşi dădea toată osteneala s-o distreze.

Astfel, însoţită de doamna Carew, Pollyanna asistă la concerte şi matinee, vizită Biblioteca publică şi vizită Primăria şi bisericile cele mai de seamă. Doamna Carew află că Pollyannei îi plăcea plimbarea cu tramvaiul electric, tot aşa de mult ca şi cu automobilul.

— Să mergem cu tramvaiul! ceru Pollyanna cu insistenţă.

— Nu, Perkins ne va conduce, răspunse doamna Carew. Apoi văzând faţa descurajată a PoUyannei, adăugă surprinsă: Eu credeam, copila mea, că ţii mult să mergi cu automobilul.

— Da, dar mie, răspunse Pollyanna, îmi place să merg cu automobilul, numai pentru că preferaţi dumneavoastră, deoarece, desigur, nu-i aşa scump ca tramvaiul, şi...

— Mai ieftin ca tramvaiul? replică doamna Carew, veselă.

— Ba da, explică Pollyanna, tramvaiul costă cinci cenţi de persoană, în timp ce automobilul nu costă nimic că este al dumneavoastră.

Două zile mai târziu, doamna Carew auzi din nou vorbindu-se de Pollyanna şi de tramvaie; de data aceasta prin Maria.

— E minunat, doamnă, explică Maria drept răspuns la o întrebare a stăpânei sale, e minunat cum domnişoara Pollyanna se face iubită de toată lumea, fără chiar să încerce aceasta. Ea are totdeauna mulţumire sufletească, aceasta este totul. Am văzut-o urcându-se într-un tramvai înţesat de bărbaţi şi de femei posomoriţi şi de copii înlăcrimaţi, şi în cinci minute totul era transformat. Bărbaţii şi femeile care se certau au tăcut îndată, iar copiii au uitat de ce plângeau.

Câteodată se face iubită numai prin felul ei de a

mulţumi când cineva îi cedează locul, lucru care se întâmplă întotdeauna. Uneori se face iubită prin felul cum zâmbeşte unui copilaş sau unui căţeluş. Toţi câinii îşi manifestă bucuria dând din coadă şi toţi copilaşii îi zâmbesc întinzându-i braţele. Nu poţi rămâne rece şi retras când eşti cu domnişoara Pollyanna, chiar dacă ai fi într-un tramvai în care nu cunoşti pe nimeni.

— Hmm! probabil, murmură doamna Carew.

În anul acela, luna octombrie a fost deosebit de caldă şi plăcută, şi trebuia să fie cineva cu picioarele sprintene ca ale Pollyannei pentru a putea ţine ritmul cu ea. Dar lucrul acesta cerea mult timp şi multă răbdare. Dacă doamna Carew avea timp, nu avea răbdare, şi nici nu voia să îngăduie Mariei să piardă timp, chiar dacă răbdarea ei n-ar fi avut limite pentru a satisface pretenţiile şi gusturile de plimbare ale Pollyannei.

S-o ţină pe fetiţă în casă în tot timpul unor zile aşa de frumoase de octombrie, era ceva imposibil. Din cauza aceasta, într-o zi, Pollyanna era singură în frumoasa grădină publică din Boston. Înainte să plece de acasă i se dăduseră o mulţime de sfaturi: nu trebuia să vorbească cu străinii, nu trebuia să se joace cu copiii pe care nu-i cunoştea; îi era interzis să iasă din grădină decât atunci când trebuia să se ducă acasă. Apoi, când clopotul bisericii va suna ora patru şi jumătate, trebuia să plece acasă.

Pollyanna se ducea la grădină adesea cu fetiţe de la şcoala pe care o frecventa ea; de cele mai multe ori însă se ducea singură. Cu toate restricţiile care îi erau impuse, ea se bucura mult de aceste plimbări. Putea să privească oamenii cel puţin, dacă nu avea voie să le vorbească; vorbea cu păsărelele, cu porumbeii şi cu ciorile care veneau după grăunţele pe care ea le aducea de fiecare dată când venea.

Pollyanna căuta adesea pe vechii ei prieteni. Vedea pe

băiatul în căruciorul de invalizi şi dorea cu orice preţ să intre în vorbă cu el. Şi băiatul acesta hrănea păsărelele ca ea. Dar Pollyanna nu observa toate amănuntele de la distanţă, dar vedea totdeauna un lucru ciudat: cu toată bucurie evidentă care se citea pe faţa băiatului când prezida banchetul oaspeţilor săi, provizia de hrană se termina îndată din buzunarul lui, şi cu toate că atât el cât şi păsărelele lui rămâneau dezamăgiţi, totuşi niciodată nu aducea ziua următoare provizii mai multe. Când băiatul nu se juca cu păsărelele şi cu veveriţa, citea cu multă încordare. În căruciorul lui se găseau întotdeauna două sau trei volume uzate, şi câteodată şi câteva reviste. El stătea tot timpul în acelaşi loc şi Pollyanna îşi punea întrebarea cum venea acolo? Descoperi însă lucrul acesta într-o zi memorabilă. Era în vacanţă şi venise în grădină mai devreme, după amiază. Puţin după ce se instala, văzu că soseşte şi băiatul, iar căruciorul era împins de un alt băiat cu nasul cârn şi cu părul blond-cenuşiu. Ea aruncă o privire la băiatul care împinsese căruciorul apoi fugi înaintea lui strigând de bucurie.

— Tu eşti! Tu eşti cel care m-ai găsit când mă rătăcisem, nu-ţi mai aduci aminte? Ah, sunt aşa de mulţumită că te văd. Ţineam aşa de mult să-ţi pot mulţumi.

— Ei da, nu-i aşa că eşti fata pierdută de pe Calea Confederaţiei? exclamă băiatul. Pierdută din nou?

— A, nu, răspunse Pollyanna, sărind de bucurie. Acum trebuie să stau aici fără să mă depărtez. Şi nu trebuie să vorbesc cu nimeni, ştii tu; dar cu tine pot să vorbesc, fiindcă te cunosc şi voi vorbi şi băiatului când mi-1 vei prezenta, îi zise aruncând o privire către micul infirm.

Şi băiatul cu părul blond-cenuşiu se aplecă puţin pe umărul băiatului din cărucior.

— Ascultă-mă! Vreau să vă prezint! şi luând o atitudine pompoasă zise: Domnişoară, acest tânăr este prietenul meu, domnul James de...

Tânărul îl întrerupse:

— Jerry, încetează cu prostiile astea.

Apoi întorcându-se spre Pollyanna, cu faţa îmbujorată zise:

— Te-am văzut de multe ori. Te-am văzut cum hrăneşti păsărelele şi veveriţa; dumneata ai întotdeauna multă hrană să le dai. Eu cred că şi tu îl preferi pe domnul Lancelot. Apoi mai e domnişoara Rovena, dar a fost rea ieri cu Guinevere, luându-i mâncarea.

Pollyanna îi privi pe amândoi băieţii alternativ cu un aer de îndoială. Jerry, luând cuvântul zise:

— Pollyanna, ascultă-mă, vreau să-ţi spun ceva. Tânărul acesta nu este mici beat şi nici nebun. Numele pe care le dă prietenilor săi, zise el întinzând mâinile peste micile creaturi cu pene sau cu păr care o luară la fugă în toate direcţiile, nu sunt nume de persoane vii. Le-a luat din cărţi. Mă înţelegi? El ţine mai mult să-şi hrănească animalele decât să se hrănească pe sine. Aşa-i că e aproape nebun?

Apoi Jerry plecă. Pollyanna era încă nedumerită când tânărul olog se întoarse spre ea cu un surâs.

— Nu-1 lua în serios pe Jerry. Aşa este el. Ar fi în stare să-şi taie mâna dreaptă pentru mine, dar îi place să tachineze. Unde l-ai văzut? îl cunoşti? Nu mi-a spus numele dumitale.

— Eu mă numesc Pollyanna Whittier. Mă pierdusem, iar el m-a găsit şi m-a condus acasă.

— Aceasta este firea lui şi obiceiul lui. Nu mă aduce el pe mine în fiecare zi aici?

O vie simpatie se ivi în ochii Pollyannei.

— Nu poţi merge deloc, domnule James? Băiatul începu să râdă vesel.

— Domnule James, în adevăr. Aceasta este una din prostiile lui Jerry. Eu nu sunt un domn.

Pollyanna păru încurcată.

— Oh! Eu speram că sunteţi un lord, ca micul lord

"Fauntleroy", cred că ştiţi, zise Pollyanna, şi...

Dar băiatul o întrerupse:

— Ştiţi pe lordul Fauntleroy? ştiţi de asemenea pe Sir Lancelot şi Saint Graal, pe regele Arthur şi masa rotundă, pe Lady Rovena şi Ivanhoe şi pe alţii încă? Am unele din cărţile acestea. Îmi place să le citesc şi să le recitesc. Descopăr totdeauna ceva nou. De altfel nici nu am alte cărţi. Acestea au aparţinut tatălui meu. Eu cred că am face bine să dăm mâncare păsărilor, continuă el. Iată-l pe Mister Lancelot, este întotdeauna primul.

Tânărul scoase atunci o cutie mică de carton pe care o deschise cu precauţie fără a se intimida de mulţimea ochilor strălucitori care urmăreau necontenit toate mişcările lui. De jur împrejurul lui se auzea fâlfâitul aripilor, gânguritul porumbeilor şi ciripitul vrăbiilor. Băiatul scoase din cutia lui câteva nuci, un rulou şi o prăjitură cu alune. Aceasta din urmă, o privi mai mult timp nehotărât.

— Ai adus şi tu ceva? întrebă pe Pollyanna.

— Da, multe lucruri, zise ea lovind sacul de hârtie pe care îl ducea.

— Ah! atunci eu voi mânca astăzi, suspină băiatul, punând din nou prăjitura în cutie cu deosebită satisfacţie.

Pollyanna nu înţelese semnificaţia acestui gest; ea băgă mâinile în sac şi banchetul începu.

Aceasta a fost o oră minunată pentru Pollyanna, ora cea mai minunată din câte petrecuse, căci găsise în sfârşit pe cineva care putea vorbi mai repede şi mai mult timp decât ea. Băiatul acesta străin părea că are un fond nesfârşit de poveşti fermecătoare cu cavaleri viteji, cu doamne frumoase şi cu războaie.

Erau uitate doamnele de la Asistenţă. Pollyanna nu se mai gândea nici la jocul mulţumirii. Cu obrajii roşi şi cu ochii strălucitori, acum se plimba în epoca de aur sub conducerea unui băiat hrănit cu romane, care, cu toate că

ea nu ştia, încerca să înnoade zile lungi, numeroase şi triste de singurătate şi plictiseală, în această oră aşa de scurtă de tovărăşie plăcută.

Când bătu clopotul şi Pollyanna trebui să plece grăbită acasă, se pomeni atunci că nici nu ştie numele tânărului băiat.

— Ştiu numai că nu este Sir James, îşi zicea oftând, puţin supărată. N-are nicio importanţă, îl voi afla mâine.

***

A doua zi, Pollyanna nu-1 mai văzu pe tânărul din ajun. Abia a patra zi îl regăsi la locul lui obişnuit, şi, apropiindu-se grăbită de el, îl salută veselă.

— Ah! sunt atât de mulţumită că te văd! Unde ai fost? De ce n-ai venit ieri?

— N-am putut, durerile nu mi-au îngăduit, explică băiatul a cărui faţă era palidă.

— Durerile?

— Da, da; de obicei le pot suporta şi chiar pot veni aici, afară de cazul când sunt prea mari, ca ieri.

— Dar cum poţi să suporţi totdeauna aceste dureri?

— A trebuit să mă obişnuiesc. De altfel, cu cât sufăr într-o zi mai mult, cu atât este mai plăcut în ziua următoare când sufăr mai puţin.

— Ştiu! Acesta este jocul, începu Pollyanna, dar băiatul o întrerupse.

— Ai astăzi provizii? o întrebă cu interes. O! sper că ai; eu nu le-am adus nimic astăzi. Jerry n-a putut să dea niciun ban pentru nuci şi de data asta nu am mâncare în cutie nici pentru mine.

Pollyanna se sufocă.

— Vrei să spui că n-ai destul de mâncare pentru masa dumitale de seară?

— Fără îndoială, răspunse băiatul zâmbind. Dar fii

liniştită. Sunt obişnuit cu asta. Iată-1 pe Sir Lancelot care se apropie.

În timpul acesta, Pollyanna nu se mai gândea deloc la păsărele.

— Şi nu mai ai provizii acasă?

— Ah! nu, nu rămâne niciodată nimic acasă. Mumsey lucrează afară; ea face leşie şi spală, aşa încât îşi câştigă hrana de la oamenii care o angajează; iar Jerry mănâncă pe unde poate, cu excepţia mesei de dimineaţa şi seara când mănâncă cu noi, atunci când avem ceva de mâncare.

Pollyanna părea şi mai mâhnită.

— Dar ce faceţi când nu aveţi nimic de mâncare?

— Postim. De altfel dacă nu-i este cuiva foame niciodată, nu ştie să aprecieze laptele şi pâinea şi atunci nu are nimic de scris în "agenda plăcerilor".

— În ce să scrii?

Băiatul râse degajat şi roşi.

— Nu te mai gândi la asta. Timp de un minut am uitat că dumneata nu eşti nici Mumsey şi nici Jerry.

— Dar ce este acea "agendă de plăceri"? îl întrebă Pollyanna. Conţine ea cavaleri, lorzi şi contese?

Un foc lumină dintr-o dată privirea băiatului. El înălţă capul parcă ar fi răspuns la chemarea muzicii. Dar tot aşa pe neaşteptate, focul se stinse şi băiatul căzu din nou în liniştea sa obişnuită.

— Tu nu poţi face nimic. Tu n-ai decât să stai pe bancă şi să te gândeşti, şi câteodată gândurile tale sunt micşorate, reduse, zise el trist. Ale mele sunt totul. Aş fi voit să mă duc la şcoală să învăţ multe lucruri, mai multe decât mă poate învăţa Mumsey. Aş fi vrut să pot ieşi şi să vând jurnale ca Jerry. N-aş fi vrut să depind de nimeni toată viaţa şi mă gândesc mereu ce să fac.

— Te înţeleg! Te înţeleg, zise Pollyanna cu ochii sclipitori. A fost un timp şi în viaţa mea când nu am putut să merg.

— Chiar? Atunci mă poţi înţelege. Dar tu acum poţi merge, eu însă nu, oftă băiatul a cărui privire deveni tot mai tristă.

— Nu mi-ai răspuns cu privire la "agenda mulţumirii", îi ceru Pollyanna după o clipă.

— Aceea, vezi tu, nu are valoare decât pentru mine. Am început-o acum un an. Mă simţeam foarte rău în ziua aceea. Pentru un timp nu făceam altceva decât mă gândeam, apoi am luat o carte de-a tatălui meu şi am început să citesc. Primul lucru pe care l-am citit a fost acesta:

"Da, plăcerea cea mai adâncă

Este aceea care se ascunde mai bine de ochii lumii.

Orice frunză smulsă de vânâul distrugător, şi aruncată pe pământ

Poate vorbi de fericire ".

Eram ca un nebun. Voiam să-1 pun în locul meu pe acela care a scris aceasta. Îmi pusesem în minte să-i dovedesc că nu ştia ce vorbea, aşa am început mulţumirile care se puteau găsi în "frunzele" mele. Am luat o agendă pe care mi-a dat-o Jerry şi am început să scriu. Orice lucru care-mi producea vreo mulţumire oarecum, îl scriam în carnet. Nu mă aşteptam să găsesc multe subiecte de mulţumire, dar am găsit o mulţime. Primul lucru a fost chiar cartea pe care am primit-o. Apoi cineva mi-a dat o plantă într-un vas, iar Jerry a găsit o carte în stradă şi în sfârşit am găsit motive de mulţumire unde nici nu aş fi crezut vreodată, într-o zi, Jerry a găsit carnetul meu şi i-a dat numele de "agenda mulţumirii". Asta-i tot.

— Tot, tot? întrebă Pollyanna entuziasmată. Ei bine, acesta este jocul. Tu jucai jocul mulţumirii fără să-1 ştii, numai că-1 joci mai bine decât mine, căci eu cred că n-aş putea să-1 joc, dacă n-aş avea destulă mâncare şi nici n-aş putea merge.

— Jocul? Care joc? Eu nu înţeleg nimic, zise băiatul.

— Sunt sigură că nu-1 înţelegi şi asta e cu atât mai minunat, îţi voi explica eu în ce constă jocul.

— Şi-i explică.

— Hmm! se miră băiatul când se terminară explicaţiile. Nu mai spune!

— Curios, zise Pollyanna, tu joci jocul meu, iar eu nici măcar nu-ţi cunosc numele. Spune-mi, te rog, cum te numeşti? De bună seamă că numele tău nu e Sir James.

Băiatul zâmbi.

— Nu, nu este numele meu, aşa îmi zice Jerry aproape totdeauna. Mumsey şi ceilalţi îmi zic Jamie.

— Jamie!

Pollyanna abia îşi ţinu respiraţia. Ochii ei exprimau o speranţă care a fost deodată înlocuită cu îndoială.

— Mumsey înseamnă mama?

— Desigur.

Faţa Pollyannei se întunecă în mod vizibil. Dacă acest Jamie are mamă, prin urmare, el nu poate fi Jamie al doamnei Carew, a cărui mamă murise de multă vreme.

— Dar unde locuieşti tu? întrebă ea insistent. Mai sunt alţi membri în familia ta în afară de Mumsey şi Jerry. Veniţi aici în fiecare zi? Unde este "agenda mulţumirii"?

Doctorii n-au spus că într-o zi vei putea merge? Şi cine ţi-a dat acest cărucior.

— Crezi că pot răspunde deodată la toate aceste întrebări? Voi începe cu ultima. Am primit căruciorul acesta de un an. Jerry cunoştea pe cineva care scrie un ziar şi care a binevoit să scrie şi despre mine. El i-a vorbit, de asemenea, şi despre "agenda mulţumirii". Primul lucru pe care l-am văzut a fost un grup de bărbaţi şi femei care au venit într-o zi cu acest cărucior şi au spus că era pentru mine. Citiseră istoria mea şi doreau să mi-1 ofere ca să-mi amintesc de ei.

— Ah, ce mulţumit cred c-ai fost atunci!

— Da, am fost. Acest lucru a umplut o întreagă pagină

din agenda mea.

— Dar tu nu vei putea merge niciodată? îl întrebă Pollyanna cu ochii plini de lacrimi.

— N-am nicio speranţă şi nicio presimţire. Eu încerc să mă împac cu gândul că nu voi putea.

— Dar, zise Pollyanna, nu mi-ai spus tot. Unde locuieşti? Mai ai alţi fraţi sau surori în afară de Jerry?

O schimbare rapidă se produse pe faţa băiatului. Ochii lui sclipeau ca două briliante.

— Nu, el nu este fratele meu adevărat, şi nici părinţii; Mumsey nu este mama mea adevărată. Dar gândeşte-te cât de buni au fost ei cu mine!

— Ce înseamnă aceasta? întrebă Pollyanna. Vrei să spui că Mumsey nu este mama ta adevărată?

— Da, şi ceea ce face ea...

— Şi nu ai deloc o altă mamă? întrerupse Pollyanna din ce în ce mai precipitată.

— Nu, nu-mi amintesc de niciuna, iar tata a murit acum şase ani.

— Câţi ani aveai?

— Nu ştiu. Eram mic; Mumsey crede că aveam atunci vreo şase ani. Pentru aceasta m-a luat la dânsa.

— Şi numele tău este Jamie? întrebă Pollyanna ţinându-şi răsuflarea.

— Ei, asta-i bună, ţi-am spus doar.

— Şi care este numele de familie? Nu-1 ştii?

— Nu-mi amintesc. Eram prea mic, ca să mi-1 pot aminti. Nici chiar Mumsey nu-1 ştie.

Pollyanna avu impresia că se găseşte într-o încurcătură, dar imediat un şir de gânduri îi alungă îndoiala...

— Dacă nu-ţi cunoşti numele, nu poţi spune că te numeşti Kent?

— Kent? repetă băiatul mirat.

— Da, începu Pollyanna, foarte bucuroasă. Este un băieţaş numit Jamie Kent care...

Insă se opri brusc. Şe gândea să nu comunice speranţa ei acestui tânăr, înainte de-a fi sigură că are motive să creadă că presupunerea ei ar putea fi adevărată, altfel i-ar face mai multă întristare decât bucurie.

— Şă nu ne mai gândim la Jamie Kent, zise Pollyanna. Mai bine spune-mi cât mai multe despre tine.

— N-am nimic altceva de spus. Eu spun că tatăl meu era... cam străin şi că nu vorbea. Toată lumea îl numea "profesorul". Mumsey spune că noi locuiam într-o odăiţă la mansardă, deasupra casei unde locuia şi ea. Apoi zice că tatăl meu era bolnav şi astfel mă ţineau la dânşii aproape tot timpul, căci, deşi săraci, stăteau mai bine decât acum. Tatăl lui Jerry trăia şi avea servicii. Pe atunci eu puteam merge puţin, dar picioarele îmi erau foarte slabe. Mă jucam cu Jerry şi cu fetiţa care a murit; nu era nimeni care să aibă grijă de mine. Mumsey se hotărî să mă îngrijească. Fetiţa tocmai murise şi zicea că eu voi rămâne în locul ei. După aceea, au sărăcit de tot. Tatăl lui Jerry a murit şi pe mine m-au ţinut mai departe. Găseşti că aceasta este o poveste interesantă?

— Da! O, da, zise Pollyanna. Dar eu cred că ei vor avea o recompensă. Eu sunt încredinţată că ei o vor avea!

Orice urmă de îndoială se risipi din gândul Pollyannei. Ea îl găsise pe Jamie cel pierdut; acum era sigură. Dar nu voia să vorbească. Trebuia mai întâi s-o înştiinţeze pe doamna Carew. Sări fără a se mai ocupa de Sir Lancelot care venise pe genunchii ei şi căuta alte provizii.

— Acum trebuie să plec, dar voi reveni mâine cu o doamnă cu care vei avea plăcerea să faci cunoştinţă. Mâine vei fi aici nu-i aşa?

— Desigur, dacă timpul va fi frumos. Jerry mă aduce aici aproape în fiecare dimineaţă. Jerry este aşa de bun cu mine.

— Ştiu, ştiu, aprobă Pollyanna. Poate va mai fi şi altcineva care va fi aşa de bun cu tine, adăugă ea veselă.

Apoi cu un zâmbet radios o luă la fugă.

***

Pe drum, la întoarcerea spre casă, Pollyanna făcea în sinea ei diferite planuri. Trebuia într-un mod oarecare să o convingă pe doamna Carew să facă o plimbare cu ea în grădina publică. Cum să ajungă la aceasta nu ştia, însă trebuia s-o facă cu orice preţ.

Să-i spună doamnei Carew că a găsit pe Jamie şi că ar dori să vină să-1 vadă era în afara oricărei discuţii. Erau oarecare speranţe că acesta ar fi Jamie al ei, dar dacă nu era el, ar fi trezit zadarnic speranţe false doamnei Carew, iar rezultatul ar fi putut fi dezastruos.

Cu toate acestea, neprevăzutul interveni sub forma unui uragan, şi Pollyanna, uitându-se pe geam a doua zi dimineaţa, îşi dădu repede seama că nu-şi va putea duce la îndeplinire planul. Următoarele două zile după aceea, cerul nu s-a mai luminat, iar Pollyanna şi-a petrecut după-amiezele mergând de la o fereastră la alta pentru a privi cerul şi a întreba cu îndrăzneală pe oricine îi ieşea în cale dacă timpul avea să se îndrepte curând.

Această purtare nefirească a fetiţei, atrase atenţia doamnei Carew, încât în cele din urmă îşi pierdu răbdarea:

— Te rog, copilă, ce ţi s-a întâmplat? o întrebă ea. Nu te-am mai văzut niciodată aşa de nerăbdătoare din cauza vremii. Ce te faci tu acum cu jocul tău minunat al mulţumirii?

Pollyanna se înroşi şi păru foarte încurcată.

— Eu recunosc că l-am uitat de data aceasta, admise ea, dar înţelegeţi-mă, mi-ar fi plăcut foarte mult să fie frumos astăzi.

— De ce, neapărat astăzi?

— O! Eu... eu doream aşa de mult să merg în grădina

publică şi mă gândeam că s-ar putea să mergeţi şi dumneavoastră cu mine.

— Eu să merg să mă plimb în grădina publică? întrebă doamna Carew mirată. Mulţumesc, n-am poftă de asta, adăugă ea surâzând.

— Ah! doar nu vreţi să-mi spuneţi că mă refuzaţi! murmură Pollyanna cu îndrăzneală.

— Ba da, te refuz.

Pollyanna înghiţi în sec; ea devenise foarte palidă.

— Dar, doamnă, vă rog să nu spuneţi că nu veţi merge când timpul se va îndrepta! o rugă ea. Vă rog să mă înţelegeţi; este pentru un scop special şi de aceea vă cer să veniţi cu mine numai o singură dată.

Doamna Carew făcu ochii mari. Deschisese gura să zică "nu" cu un ton şi mai categoric, dar, când văzu în ochii fetiţei o aşa rugăminte, se înmuie şi-i zise:

— Bine, bine copilă, voi face ce doreşti tu. Dar dacă îţi promit că merg, trebuie să-mi promiţi şi tu că timp de o oră nu te vei mai duce la fereastră şi nu mă vei mai întreba astăzi dacă se va însenina cerul.

— Da, doamnă, vă promit, răspunse Pollyanna. Timpul se îndreptă a doua zi. Dar cu toate că soarele strălucea, când Pollyanna se întorcea de la şcoală, vântul bătea. În ciuda oricăror proteste, afirmă că ziua va fi frumoasă şi că ar fi foarte nenorocită dacă doamna Carew n-ar întovărăşi-o la o plimbare în grădina publică.

După cum era de aşteptat, chestiunea nu s-a rezolvat. Doamna nerăbdătoare, şi fetiţa îndrăzneaţă au alergat degeaba prin toate aleile parcului. Pollyanna, negăsind băiatul la locul lui obişnuit, îl căută prin toate colţurile grădinii. Nu voia să se dea de gol. Pollyanna, cu toate că era cu doamna Carew, nu putea să-i explice nimic din cauză că Jamie nu era nicăieri.

În cele din urmă, îngheţată de frig şi puţin exasperată, doamna Carew insistă să se întoarcă acasă şi Pollyanna

disperată trebui s-o urmeze.

Veniră zile triste pentru Pollyanna. Dacă ocazional era vreo zi cu soare, ea fugea în grădină, dar în zadar. Jamie nu era acolo niciodată. Ajunsese la mijlocul lunii noiembrie şi grădina însăşi părea tristă. Arborii nu mai aveau frunze, băncile erau goale şi nu se mai vedea niciun vaporaş pe lac. Totuşi, porumbeii şi celelalte păsări erau acolo, iar vrăbiile păreau tot aşa de neliniştite pentru că masa pe care le-o dădea era mai mult tristă decât veselă, deoarece loviturile de coadă ale lui Sir Lancelot o făceau să se gândească la tânărul care îi dăduse numele acela şi care nu era acum acolo.

Dar într-o după-amiază tristă, inevitabilul se produse. Pollyanna trecu în vestibulul de la primul etaj şi auzi voci iritate în vestibulul de jos, voci printre care recunoscu vocea Mariei, în timp ce altcineva zicea:

— Nicio afacere. Mă înţelegeţi? Vreau să văd pe fetiţa Pollyanna. I-am adus o scrisoare de la Sir James. Vă rog să-mi spuneţi unde o pot găsi, dacă aceasta nu vă deranjează prea mult.

Cu un strigăt de bucurie reţinut, Pollyanna coborî scara în fugă.

— Sunt aici, iată-mă! Ce este? Jamie te-a trimis? strigă ea fără să-şi creadă ochilor.

În bucuria ei, ea mergea cu braţele deschise spre băiat, când Maria o reţinu.

— Domnişoară Pollyanna, domnişoară Pollyanna, vrei să spui că îl cunoşti pe acest cerşetor mic?

Băiatul se roşi de mânie, dar înainte ca el să riposteze, Pollyanna se interpuse energic.

— Acesta nu este un cerşetor. El face parte dintre cei mai buni prieteni ai mei. De altfel, este cel ce m-a găsit şi m-a adus acasă când mă pierdusem.

Apoi, întorcându-se către băiat, zise:

— Ce este? Jamie te-a trimis?

— Desigur. El încălzeşte salteaua de o lună.
— Ce încălzeşte?
— Încălzeşte salteaua, este în pat. Vreau să spun că este bolnav şi ar vrea să te vadă, vii?
— Bolnav? Ah! sunt atât de îngrijorată! Desigur că voi veni. Merg imediat, numai să-mi pun pălăria şi haina.
— Domnişoară Pollyanna, strigă Maria cu un ton de dezaprobare, crezi dumneata că doamna Carew te va lăsa să mergi oriunde cu un băiat necunoscut ca acesta?
— Dar acesta nu-i un necunoscut, obiectă Pollyanna. Îl cunosc de mult timp, aşa că mă duc. Eu…
— Dar ce înseamnă toate acestea? întrebă doamna Carew cu răceală, arătându-se în uşa salonului. Pollyanna, cine este acest băiat şi ce face aici?
Pollyanna se întoarse repede.
— O! doamnă, mă veţi lăsa să mă duc, nu-i aşa?
— Unde să te duci?
— Să facă o vizită fratelui meu, doamnă, întrerupse băiatul forţându-se să fie politicos. El nu mai mănâncă nimic şi nu m-a lăsat deloc până n-am venit s-o caut, zise băiatul, arătând spre Pollyanna. Crede că dacă o va vedea se va face bine.
— Pot să mă duc, nu-i aşa? o rugă Pollyanna cu un ton plângător.
Doamna Carew făcu ochii mari.
— Cum, să mergi tu cu băiatul acesta? Niciodată, Pollyanna. Mă mir că te mai gândeşti o clipă la lucrul acesta.
— O! Dar aţi putea veni şi dumneavoastră cu mine, zise Pollyanna.
— Eu? Dar e absurd ce-mi ceri. Poţi să-i dai ceva bani băiatului acesta dacă vrei, dar…
— Mulţumesc doamnă, eu n-am venit pentru bani, zise băiatul cu dispreţ, aruncându-i o privire piezişă. Am venit s-o caut.

— Da doamnă, acesta este Jerry Murphy, cel ce m-a găsit când mă pierdusem şi m-a adus aici. Nu mă lăsaţi să mă duc acum?

Doamna Carew dădu din cap.

— Dar el zice că Jam… celălalt băiat este bolnav şi că el doreşte să mă vadă.

Doamna Carew se aprinse de mânie.

— Pollyanna, toate lucrurile acestea sunt absurde. Mă mir că insişti să faci unele lucruri pe care ştii că nu le aprob. Nu pot să-ţi dau voie să mergi cu acest băiat! Acum încetează, te rog, nu mă mai sâcâi.

Faţa Pollyannei îşi schimbă expresia. Pe jumătate pierdută, pe jumătate exaltată, ea îşi înălţă capul şi privi drept în faţă pe doamna Carew. Tremurând, dar hotărâtă, ea zise:

— Atunci trebuie să vă spun. Eu aş fi dorit ca dumneavoastră să-1 fi văzut mai întâi. Dar vă voi spune totul, căci nu vreau să-1 mai pierd din nou. Eu cred, doamnă, cred că el este… Jamie!

— Jamie! Jamie al meu!

Faţa doamnei Carew devenise palidă.

— Da.

— Imposibil.

— Numele lui este Jamie şi el nu-şi cunoaşte numele de familie. Tatăl său a murit când băiatul avea şase ani şi nu-şi aminteşte de mama lui. Are acum, după cum crede el, doisprezece ani. L-au luat nişte oameni când a murit tatăl său; tatăl său era străin, nici nu a spus numele său acestor oameni şi…

Dar doamna Carew întrerupse cu un gest discursul Pollyannei. Acum era şi mai palidă, însă ochii ei se luminară dintr-o dată.

— Vom merge îndată, zise ea. Maria, spune-i lui Perkins să vină cu automobilul cât poate de repede. Pollyanna ia-ţi pălăria şi haina. Tinere, dacă vrei, aşteaptă aici, te rog.

Noi suntem gata să te urmăm într-o clipă, adăugă ea urcând scara grăbită.

În hol, băiatul scoase un lung oftat de uşurare.

— Ah! murmură el încet. Ne vom urca în automobil. Suntem de prima clasă. Vai! Ce va zice James de asta?

***

În zgomotul specific al unei limuzine luxoase, doamna Carew fugea treversând străzile Bostonului. Faţa ei era pală şi expresia feţei temătoare. Lângă ea era aşezată o fetiţă cu ochi vioi. Lângă şofer era Jerry, foarte mândru şi important, fiindcă indica direcţiile necesare şoferului, nemulţumit.

Când limuzina se opri înaintea unei uşi mizerabile pe o străduţă strimtă şi murdară, băiatul sări din maşină şi imitând într-un mod ridicol valeţii pe care el îi observase de atâtea ori, deschise uşa automobilului şi aşteptă ca aceste doamne să binevoiască să coboare.

Pollyanna sări prima din maşină şi privea cu surprindere şi tristeţe, în jur. După ea urmă doamna Carew care tremura vizibil când privirea i s-a oprit asupra copiilor cu genunchii goi şi murdari care ieşeau strigând din casele vecine pentru a înconjura automobilul.

Jerry îşi mişca mâinile cu frenezie.

— Duceţi-vă în colo de aici toţi, strigă el la mulţimea copiilor. Nu vedeţi că maşina aceasta se poate pune în mişcare şi o să vă strivească? Oare v-ar plăcea acest lucru? Sunt musafirii lui Jamie.

Doamna Carew tremură din nou şi puse mâna pe umărul lui Jerry.

— El este aici? zise ea venindu-şi în fire. Băiatul nu o auzi. Luptând cu coatele şi cu pumnii, era ocupat să croiască un drum pentru vizitatori, şi înainte ca doamna Carew să-şi dea seama cum se întâmplase aceasta, se

pomeni cu băiatul şi cu Pollyanna la piciorul unei scări cu miros urât şi în stare proastă.

— Acum, zise Jerry, urcaţi încetişor aceste scări, căci sunt pline de găuri şi adesea sunt doi sau trei copii adormiţi pe trepte. Liftul nu merge astăzi, zise el vesel. Trebuie deci să urcăm pe jos.

Doamna Carew nu întârzie să descopere găurile formate de scândurile care scârţâiau şi se lăsau sub picioarele ei; la etajul al doilea, găsi un băiat de doi ani şi jumătate jucându-se cu o cutie de fier, goală şi legată de o aţă. În toate părţile se deschideau uşile, câteodată pe furiş, câteodată cu zgomot, dar toate oferind privirii numai femei cu părul dezordonat sau copii cu faţa murdară. Peste tot era miros de whisky, de varză şi de rufe murdare.

Ajuns la etajul al treilea, băiatul deschise o uşă şi zise:

— Iată-ne! şi am venit în automobil! Nu este asta o intrare frumoasă, Sir James?

Erau într-o cameră mică, rece, tristă şi prost mobilată, însă foarte curată, în care se găseau: două paturi, trei scaune stricate, o masă şi o sobă din care scăpa afară o lumină slabă, anunţând un foc neîndestulător pentru încălzitul ei. Într-unul din paturi se găsea un băiat tânăr cu obrajii roşii şi cu ochii sclipind de febră. Lângă el stătea o femeie cu faţa palidă, încovoiată şi deformată din cauza reumatismului.

Doamna Carew se opri la intrarea în cameră, şi, ca şi cum ar fi voit să se mai întărească, îşi rezemă puţin spatele de perete. Pollyanna se repezi înainte scoţând un ţipăt uşor.

— Ah, Jamie, ***sunt aşa de mulţumită*** că te-am regăsit! Nu ştii cât te-am căutat în fiecare zi! Sunt însă tristă că eşti aşa de bolnav!

Jamie surâse cu un aer de mulţumire şi-i întinse o mână albă.

— Eu nu sunt supărat, ***sunt mulţumit cu toate***

acestea, în special pentru că boala mea mi-a adus prilejul să vii lângă mine. De altfel acum mă simt mai bine. Mumsey, aceasta este fetiţa, ştii dumneata, care mi-a vorbit de ***jocul mulţumirii;*** şi Mumsey îl joacă şi ea, adăugă el triumfător, întorcându-se către Pollyanna. Mai întâi a plâns din cauză că spatele ei bolnav o împiedica a urca; apoi când eu am căzut bolnav a fost mulţumită că nu mai poate lucra, căci aceasta îi dădea ocazia să mă îngrijească.

În momentul acela, doamna Carew se apropie cu o privire pe jumătate speriată, pe jumătate îndrăzneaţă şi privi faţa micului invalid, întins în pat.

— Iată pe doamna Carew. Am adus-o aici ca să te vadă, zise Pollyanna cu o voce tremurătoare.

Femeia micuţă, deformată, care stătea lângă pat se ridică cu greu şi îi oferi scaunul său. Doamna Carew îl primi fără să observe persoana care i-1 oferise; privirea ei era mereu fixată asupra băiatului bolnav.

— Tu te numeşti Jamie? întrebă ea cu oarecare sforţare.

— Da, doamnă, răspunse băiatul privind-o drept în faţă.

— Care este numele tău de familie?

— Nu-1 ştiu.

— Nu este fiul dumitale?

Pentru prima oară, doamna Carew se îndreptă către sărmana femeie care stătea totdeauna lângă pat:

— Nu, doamnă.

— Şi dumneata nu cunoşti numele tatălui său?

— Nu, nu l-am ştiut niciodată.

— Nu ai nimic care să fi aparţinut tatălui său şi care ar putea să conţină numele lui?

— N-a avut nimic care să valoreze osteneala de a fi păstrat, afară doar de cărţi, zise doamna Murphy, amestecându-se în vorbă. Poate aţi dori să le vedeţi! adăugă ea arătând cu degetul spre un rând de volume uzate care erau aranjate pe o poliţă, în cealaltă parte a camerei. Apoi,

împinsă de o curiozitate de neînvins, ea întrebă: Vreţi să le vedeţi?

— Nu ştiu, murmură doamna Carew cu o voce înnăbuşită, ca şi cum s-ar ridica să se ducă să vadă cărţile.

Nu erau acolo multe, probabil vreo douăsprezece. Dar cu toate că doamna Carew o răsfoi pe fiecare dintre ele, nu găsi niciun semn. Scoţând un oftat, se întoarse către băiat şi către bătrâna femeie care o privea cu ochii întrebători.

— Aş vrea să-mi povestiţi, amândoi, tot ceea ce ştiţi, le zise aşezându-se din nou pe scaun, lângă pat.

Şi ei i-au spus aceeaşi poveste pe care Pollyanna o auzise în grădina publică. La sfârşit, Jamie întoarse ochii cercetători spre faţa doamnei Carew.

— Credeţi că l-aţi cunoscut pe tatăl meu? întrebă el rugător.

Doamna Carew închise ochii şi îşi ascunse capul în mâini.

— Nu ştiu, răspunse ea, nu cred.

Jamie, luându-şi ochii de la doamna Carew îşi aminti îndată de datoriile sale de gazdă.

— Ce frumos gest din partea dumneavoastră că aţi venit! zise către Pollyanna cu recunoştinţă. Ce mai face Sir Lancelot? Te mai duci în fiecare zi să-i dai de mâncare? Apoi, fiindcă Pollyanna nu răspunse imediat, el îşi întoarse privirea de la fetiţă, la o violetă puţin cam veştedă care se găsea într-o sticlă spartă, pe geam. Vezi tu comoara mea? Jerry a găsit-o. Nu-i aşa că-i frumoasă? Şi are şi puţin miros.

Dar Pollyanna părea că n-aude. Şi privea mereu camera cu nişte ochi mari, deschişi, mişcându-şi nervos mâinile.

— Jamie, eu nu înţeleg cum poţi să joci jocul aici, murmură ea. Nu bănuiam că poate să existe o casă aşa de inconfortabilă pentru locuit, zise tremurând.

— Ehei! răspunse Jamie mândru, cu un ton de superioritate, ar trebui să vezi locuinţa lui Pikes de sub

scară. Sunt atâtea case mult mai proaste decât aceasta. Camera aceasta are multe avantaje. Avem lumină naturală, de la soare, care pătrunde pe fereastră timp de două ore pe zi, bineînţeles când soarele străluceşte. Dar va trebui, fără îndoială, s-o părăsim, şi lucrul acesta ne întristează.

— S-o părăsiţi?

— Da. N-am putut să ne plătim chiria. (în ciuda curajului său, vocea lui Jamie se schimbă.) Doamna Dolan, care locuieşte la parter, persoana care păstrează căruciorul meu, ne-a ajutat săptămâna aceasta. Dar desigur, nu va putea continua şi va trebui să plecăm, dacă Jerry nu găseşte mijlocul de a ne scoate din sărăcie.

— Ah! dar oare noi n-am putea...? începu Pollyanna.

Ea se opri scurt. Doamna Carew se ridică zicându-i:

— Vino, Pollyanna, trebuie să plecăm.

Apoi, întorcându-se către femeie, îi zise încet:

— Nu va fi nevoie să plecaţi. Eu vă voi trimite bani şi alimente imediat, voi discuta cazul dumneavoastră la o societate de binefacere din care fac şi eu parte şi...

Femeia mică şi cocoşată se sculă, se îndreptă pe cât putu şi-i tăie vorba:

— Nu, mulţumesc, doamnă, zise cu o voce tremurătoare dar mândră. Suntem săraci, o ştie Dumnezeu; dar noi nu suntem oameni care să cerşim.

— Ce prostie! răspunse doamna Carew hotărâtă. Totuşi îi permiteţi doamnei de la parter să vă ajute. Băiatul acesta a spus-o.

— Ştiu, dar ceea ce face ea nu este o pomană. Doamna Dolan este prietena mea. Ea ştie că sunt gata să-i fac orice serviciu, cum i-am mai făcut şi în trecut. Ajutorul prietenilor nu este o pomană. Mulţumim, dar noi nu putem accepta banii dumneavoastră.

Doamna Carew încruntă sprâncenele cu un aer de supărare. Petrecuse o oră de dezamăgire, oboseală şi tristeţe. Nu avusese niciodată răbdare, dar acum era

exasperată cu atât mai mult cu cât puterile o părăseau.

— Foarte bine; faceţi cum vreţi, zise ea cu răceală, apoi pe un ton iritat adăugă: De ce nu vă duceţi la proprietar? Aveţi dreptul să nu staţi cu geamurile sparte înlocuite cu hârtie sau cu pânză. şi apoi scările pe care m-am urcat sunt aproape putrede, pot deveni periculoase.

Doamna Murphy suspină cu un aer descurajat. Faţa ei îşi reluă expresia tristă şi disperată.

— Am încercat să reclamăm, dar nu ne-a folosit la nimic. Noi nu vedem decât pe omul care vine să ia chiria, şi el spune că sunt prea mici ca să mai cheltuiască proprietarul bani pentru a face reparaţii.

— Prostie! strigă doamna Carew cu toată supărarea unei femei nervoase care în sfârşit găsise supapa disperării sale. Este ruşinos! Ba mai mult, aceasta este o violare flagrantă a legii. Care este numele celui ce colectează chiria şi numele proprietarului?

— Nu ştiu numele proprietarului, dar omul cu chiria este domnul Dodge.

— Dodge! Doamna Carew se întoarse iute cu o expresie de uimire pe faţă. Nu cumva vreţi să spuneţi Henry Dodge?

— Da, doamnă. Eu sunt sigură că el se numeşte Henry.

Un val de sânge se urcă în obrajii doamnei Carew, apoi deveni şi mai palidă ca mai înainte.

— Binee... Voi căuta să-1 văd, zise cu vocea sufocată, retrăgându-se. Vino Pollyanna, acum trebuie să plecăm.

Lângă pat, Pollyanna, foarte tristă, îşi luă rămas bun de la Jamie. Avea ochii plini de lacrimi.

— Voi mai reveni. Voi reveni curând, promise ea, grăbindu-se s-o ajungă pe doamna Carew.

Şoferul abia închise uşile, când îi zise:

— Scumpă doamnă Carew, vă rog să-mi spuneţi dacă acesta este Jamie! Ce bine ar fi dacă ar fi el!

— Ar fi bine, dar nu este el!

— Vai ce nenorocire! Sunteţi dumneavoastră sigură de aceasta?

Urmă un moment de linişte, apoi doamna Carew îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu, nu sunt sigură, şi asta e ceva teribil, gemu ea sfâşiată de durere.

— Deci nu sunteţi sigură că este Jamie al dumneavoastră, se rugă Pollyanna, şi să faceţi ca şi cum ar fi. Aţi putea să-1 luaţi la dumneavoastră acasă, şi...

Dar doamna Carew se întoarse hotărâtă.

— Să iau acest băiat la mine acasă, dacă nu este Jamie? Niciodată Pollyanna! N-aş putea-o face.

— Dar din moment ce dumneavoastră nu-1 puteţi ajuta pe Jamie al dumneavoastră, mi se pare că ar trebui să fiţi mulţumită să întâlniţi pe un oarecare în aceeaşi situaţie şi pe care să-1 puteţi ajuta, zise Pollyanna tremurând.

— Destul, destul Pollyanna! gemu doamna Carew copleşită de tristeţe. Când mă gândesc că el se găseşte undeva şi că poate suferă...

Un suspin isprăvi fraza ei.

— Este adevărat ce mă gândesc eu şi ceea ce vreau să spun, răspunse Pollyanna foarte mişcată. Nu mă înţelegeţi? Dacă acest băiat este Jamie al dumneavoastră, l-aţi dori cu siguranţă; iar dacă nu este el, nu-i faceţi niciun rău celuilalt Jamie, ocupându-vă de acesta, căruia îi puteţi face atâta bine, redându-i fericirea! Şi dacă mai târziu veţi găsi pe Jamie al dumneavoastră, nu aţi pierdut nimic, ci aţi fi făcut fericiţi doi băieţi în loc de unul şi...

Dar doamna Carew o întrerupse din nou:

— Destul Pollyanna, destul; mă voi mai gândi.

Cu ochii plini de lacrimi, Pollyanna se aşeză la locul ei. Făcu un mare efort să rămână un minut liniştită. Apoi cum vorbele voiau neapărat să-i iasă din gură, zise:

— Ce casă tristă era acolo! Aş fi vrut ca proprietarul acelei case să locuiască el însuşi acolo; ar vedea el atunci

de ce viaţă s-ar bucura!

Doamna Carew se ridică deodată. Faţa ei se schimbă complet.

— Opreşte-te, Pollyanna! Poate că nu ştie... Sunt sigură că nu ştie că are o astfel de casă. Situaţia aceasta se va schimba, se va schimba îndată.

— Proprietarul este oare o femeie? O cunoaşteţi? Cunoaşteţi pe cel ce ia chiria?

— Da, zise doamna Carew, muşcându-şi buzele. O cunosc şi cunosc şi pe cel ce strânge chiria.

— Ah! sunt aşa de mulţumită, zise Pollyanna, răsuflând satisfăcută. Atunci totul va fi bine.

— Desigur, totul va merge mai bine, răspunse doamna Carew cu hotărâre, când automobilul se opri înaintea casei.

Vorbise ca una care ştia ce spune. Şi poate ştia mai bine decât putea să bănuiască Pollyanna, căci chiar în acea seara, înainte de a merge la culcare, o scrisoare scrisă, cu mâna sa adresată lui Henry Dodge, îl anunţa să vină cât de repede să hotărască asupra aranjamentelor şi reparaţiilor ce trebuiesc făcute într-o casă care-i aparţinea.

***

Doamna Carew îşi făcuse datoria în ceea ce priveşte chestiunea reparaţiilor şi a îmbunătăţirilor, aşa că acum considera chestiunea închisă. Dorea s-o uite. Băiatul nu era Jamie, nu putea fi Jamie. Astfel voia să-şi alunge lucrul acesta din minte. Totuşi abia acum doamna Carew se găsea în faţa unei bariere de neschimbat; gândul acesta refuza să se depărteze din mintea ei. În toate zilele avea în faţa ochilor acea odăiţă goală şi faţa gânditoare a băiatului, în toate zilele auzea în urechi aceste cuvinte care-i rupeau inima: "Dacă totuşi el era Jamie?"

În cele din urmă se hotărî să-i scrie sorei sale şi să-i

povestească toată istoria aceasta.

Nu mai trebuie să-ţi spun, scria ea după ce povestise simplu faptele, că acest rău din partea mea ar putea să te tortureze şi pe tine şi să-ţi deştepte în minte o falsă speranţă. Sunt sigură că nu e el, şi cu toate acestea, chiar scriind acest cuvânt, încerc un sentiment de îndoială, nu sunt sigură. Pentru aceasta îţi cer să vii, te rog mult să faci aceasta; trebuie să-l vezi. Eu mă întreb, oh, mă întreb ce-o să zici. Este adevărat că n-am văzut pe Jamie al nostru de când avea patru ani, dar acum trebuie să aibă doisprezece. Acest băiat are aceeaşi vârstă. Părul ca şi ochii lui se aseamănă cu aceia ai copilului nostru.

Este olog, dar aceasta din cauza unui accident care i s-a întâmplat acum şase ani şi starea lui s-a agravat şi mai mult într-un al doilea accident, întâmplat după alţi patru ani. O descriere cât de puţin exactă a tatălui său îmi pare imposibil să obţin de la el; dar, ceea ce am putut afla, nu este nici pentru, nici contra soţului sărmanei noastre Doris.

Î/ numeau "profesorul", era străin şi se pare că nu avea decât nişte cărţi. Aceasta poate însemna ceva sau chiar nimic. John Kent era într-adevăr străin şi avea gusturi de boem. Dacă el avea grijă de cărţi sau nu, nu-mi amintesc. Dar tu? Desigur, titlul de "profesor" poate şi l-a asumat sau i l-au dat alţii. în ceea ce priveşte acest băiat, nu ştiu, nu ştiu, dar sper că tu vei şti.

A ta soră, Ruth

Della veni imediat şi tot imediat merse să vadă băiatul; dar nici ea nu se putu pronunţa. Chiar în această situaţie, Pollyanna găsi un mijloc satisfăcător de a ieşi din

încurcătură.

— Dar de ce nu-1 luaţi la dumneavoastră acasă? propuse sorei doamnei Carew. De ce să nu-1 adoptaţi? Ar fi o mare bucurie pentru el, copil sărman şi...

Dar doamna Carew tremura şi nu o mai lăsă să continue.

— Nu pot, nu, nu pot! Eu vreau pe Jamie al meu şi nu un altul...

Cu un suspin adânc, Della părăsi proiectul ei şi se întoarse înapoi la sanatoriu.

Dacă doamna Carew îşi închipuia că această hotărâre i-a curmat orice frământare, se înşela amarnic, deoarece zilele ei erau tot mai agitate şi nopţile fără somn. Pe deasupra avu şi oarecare dificultăţi cu Pollyanna. Fetiţa devenise... mai insistentă. Pentru prima dată în viaţa ei se găsise faţă în faţă cu adevărata sărăcie. Cunoştea acum oameni care nu aveau ce să mănânce, care purtau haine zdrenţuite şi care trăiau în camere întunecoase, mici şi murdare. Primul său îndemn era de a-i ajuta. Cu doamna Carew făcuse două vizite la Jamie şi se bucură să constate îmbunătăţirile realizate, după ce omul numit Dodge se ocupase de acest caz. Dar pentru ea nu era decât o picătură de apă într-un lac. Mai erau încă ceilalţi oameni bolnavi, toate femeile nenorocite şi toţi aceşti copii dezbrăcaţi din stradă şi vecinii lui Jamie. Încrezătoare, ea imploră şi pentru ei ajutorul doamnei Carew.

Doamna Carew îşi exprima aproape în gura mare mirarea. Nu pierdea ocazia, cu toate că-şi cam pierduse răbdarea, să explice că nu avea niciun gând de a da şi alte ajutoare pe străduţa lui Murphy, şi că nu avea nicio dorinţă să facă aceasta.

Îşi îndeplinise toate obligaţiile sale şi fusese chiar destul de generoasă, oricum putea s-o spună, în ceea ce făcuse pentru locuinţa lui Jamie şi Murphy. Nu se simţea obligată să spună că locuinţa îi aparţinea. Explică însă Pollyannei că existau instituţii de binefacere, al căror scop era să

ajute pe săracii care meritau ajutor şi că aceste instituţii făceau daruri dese şi în toată libertatea.

Dar Pollyanna nu se lăsă convinsă.

— Nu văd, zicea ea, de ce este mai bine să se unească un număr de persoane ca să facă ceea ce ar putea face fiecare în parte. Mi-ar plăcea mai mult să-i dau cu mâna mea o carte, cadou lui Jamie, decât să-i dea acest cadou o societate oarecare; şi ştiu că şi lui i-ar plăcea mai mult s-o ia de la mine.

— E posibil să fie aşa cum spui, răspunse doamna Carew, obosită şi puţin exasperată. Dar, adăugă ea drept răspuns la nedumerirea ce se citea pe faţa Pollyannei, este puţin probabil că, dacă m-aş oferi să-i ajut pe aceşti oameni, ei n-ar primi. Tu îţi aminteşti cum doamna Murphy a refuzat să mă lase să-i trimit hrană şi îmbrăcăminte în timp ce primea bucuroasă ajutor de la vecina ei de la parter.

— Da ştiu, răspunse Pollyanna oftând şi întorcându-se. Sunt lucruri pe care nu le pot înţelege. Mi se pare însă că nu este drept ca noi să avem atâtea lucruri frumoase, în timp ce alţii n-au aproape nimic.

Pe măsură ce zilele treceau, aceste sentimente păreau că se accentuează în loc să se micşoreze. Atât întrebările pe care le punea, cât şi comentariile pe care le făcea erau departe de a fi un repaus pentru doamna Carew. Pollyanna merse cu gândul până la a crede ***că jocul mulţumirii*** era aproape imposibil în astfel de condiţii, căci ea zicea:

— Nu văd ce motiv ar avea să se bucure aceşti oameni săraci. Desigur, noi putem fi mulţumiţi pentru că nu suntem aşa de săraci ca ei, însă, când mă gândesc la ei, cu atât sunt mai tristă din cauza lor şi nu mai pot să mă bucur. Desigur, putem să fim mulţumiţi pentru că sunt săraci pe care putem să-i ajutăm, dar dacă nu-i ajutăm, ce motiv de mulţumire ne mai rămâne?

Ea se adresă îndeosebi doamnei Carew, care, chinuită

întotdeauna de viziunea lui Jamie care era, şi, de a lui Jamie care ar putea fi, devenea din ce în ce tot mai neliniştită, rea şi disperată. Apropierea Crăciunului nu reducea cu nimic din neliniştea Pollyannei. Toate micile jucării parcă o plictiseau, parcă toate o duceau cu gândul la un copil fără picioare.

În fine, înainte cu o săptămână de Crăciun, în sufletul doamnei Carew se dădu ultima bătălie cu ea însăşi. Hotărâtă, dar fără nicio urmă de veselie pe chip, dădu ordin Mariei şi o chemă şi pe Pollyanna.

— Pollyanna, începu ea aproape brusc, m-am hotărât să-1 iau pe Jamie. Îndată va veni maşina. Mă duc să-1 caut şi să-1 aduc aici. Dacă îţi face plăcere, poţi veni cu mine.

Figura Pollyannei se însenină.

— Oh! Oh! Oh! ce mulţumită sunt! Sunt aşa de mulţumită că aş vrea să plâng! Doamnă Carew, de ce atunci când cineva este prea fericit îi vine să plângă?

— Nu ştiu, Pollyanna, răspunse doamna Carew foarte abătută. În ochii ei nu se putea citi nicio licărire de bucurie.

Odată ajunsă în odăiţa lui Murphy, doamna Carew nu vorbi aproape nimic despre ceea ce gândea. În câteva fraze scurte spuse istoria lui Jamie cel pierdut şi speranţa pe care o avea că acest Jamie a lui Mumsey ar putea fi al ei. Nu-şi ascundea îndoiala, dar zise că s-a hotărât să-1 ducă la ea acasă şi să-i ofere toate avantajele posibile. Apoi cu un aer puţin mai degajat îi povesti în amănunţime planurile ce le făcuse pentru el.

La piciorul patului, doamna Murphy asculta plângând încet. În mijlocul casei, Jerry, cu ochii dilataţi, emitea din când în când câte un "Bravo! Puteţi crede aceasta?" În acest timp, Jamie, culcat în patul lui, asculta, mai întâi ca unul care ştia că în curând i se vor deschide porţile paradisului; apoi treptat, pe măsură ce doamna Carew vorbea, faţa lui îşi schimba expresia, şi foarte încet

închidea ochii şi îşi întorcea faţa.

Când doamna Carew isprăvi de vorbit, urmă o linişte lungă până ca Jamie să răspundă. Se văzu atunci că faţa îi era foarte palidă, iar ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Mulţumesc, doamnă, dar nu pot veni la dumneavoastră, zise el foarte simplu.

— Nu poţi? repetă doamna Carew, de parcă s-ar fi îndoit de ce auzise.

— Jamie! strigă Pollyanna.

— Ah! copile, ce muscă te ciupeşte? bombăni Jerry apropiindu-se.

— M-am gândit la toate, zise Jamie sufocându-se. Nu-mi lăsaţi mie dreptul de a refuza? Credeţi că eu nu ştiu ce refuz?

Apoi întorcându-se spre doamna Carew, cu ochii înlăcrimaţi zise:

— Nu pot să vă las să faceţi toate acestea pentru mine. Dacă dumneavoastră m-aţi iubi, s-ar schimba lucrurile, dar dumneavoastră nu mă iubiţi, nu, nu asta se numeşte iubire.

— Este adevărat. Dar… dar, începu doamna Carew uşor.

— Şi eu nu sunt ca alţi băieţi care pot merge, întrerupse sărmanul băiat, arzând de febră. Vă veţi sătura repede cu mine, eu voi observa aceasta şi n-aş vrea, n-aş putea să vă fiu o astfel de povară. Fără îndoială, dacă m-aţi iubi ca Mumsey…, el scoase un sughiţ şi întoarse capul. Nu sunt Jamie pe care îl căutaţi; nu pot merge.

Zicând aceste cuvinte, închise pumnul aşa de tare încât articulaţiile îi deveniseră albe. Urmă un moment de linişte, apoi foarte liniştită doamna Carew se sculă. Faţa ei începuse să pălească.

— Vino, Pollyanna, a fost tot ce a putut spune.

— Ei bine, eşti un nebun de legat! bâigui Jerry Murphy, băiatului culcat în pat.

Dar băiatul plângea aşa de tare ca şi când uşa închizându-se, i-ar fi închis pentru totdeauna intrarea în Paradis.

***

Doamna Carew era foarte supărată. Luptase până să se hotărască să-1 aducă acasă la ea pe acest copil olog, iar acum, văzându-se refuzată, îi părea o lovitură de nesuportat. Nu era obişnuită ca dorinţele ei să-i fie refuzate şi invitaţiile neluate în seamă. Ba mai mult, acum când nu 1-a putut convinge pe tânărul băiat să vină la ea, abia acum bănuiala că s-ar putea ca el să fie adevăratul Jamie îi stârnea o teamă teribilă în suflet. Faptul că băiatul ghicise starea ei de spirit şi că motivase refuzul ei prin aceea că "nu-1 iubeşte", îi încurcase toate socotelile. Acum îşi zicea cu hotărâre în sinea ei că nu se va mai îngriji de el, că nu era deci fiul sorei sale, şi că dorea să uite totul în privinţa aceasta.

Dar nu uita nimic şi cu cât încerca să se convingă că nu era nicio legătură de rudenie între ei, şi că nu avea nicio răspundere faţă de el, cu atât mai mult această legătură de înrudire şi de răspundere se afirma sub forma unei îndoieli plină de teamă, şi cu cât încerca să-şi îndrepte gândurile spre alte lucruri, cu atât mai mult avea viziunea unui băiat tânăr cu ochii întrebători într-o odăiţă sărăcăcios mobilată.

Apoi, mai era Pollyanna. Se vedea bine că Pollyanna nu mai era cea de odinioară. Complet deprimată, rătăcea prin casă şi nu mai era interesată de nimic.

— Oh, nu, nu sunt bolnavă, răspundea când o întreba sau când i se făceau unele observaţii.

— Atunci, ce ai?

— Nimic. Numai mă gândesc la Jamie, mă înţelegi, şi mă gândesc că el nu se bucură de aceste lucruri frumoase: covoare, tablouri, perdele.

Tot aşa mergea şi cu mâncarea: Pollyanna pierduse pofta de mâncare, ba încă nici nu-şi spunea durerea.

— Oh, nu, zicea ea oftând tristă. Dar nu mi-e foame.

Când încep să mă gândesc la Jamie care nu are decât nuci şi pâine goală, atunci nu mai am poftă.

Împinsă de un sentiment pe care nu-1 mărturisea şi determinată de a aduce cu orice preţ o schimbare în sufletul Pollyannei, doamna Carew comandă un brad mare de tot, două duzini de ghirlande şi o sumedenie de jucării şi păpuşi pentru a împodobi pomul. Pentru prima dată după mulţi ani, casa întreagă, de la cel mai mare la cel mai mic, a luat parte la decorarea pomului de Crăciun.

Era o adevărată sărbătoare, căci doamna Carew îi spusese Pollyannei că are voie să invite şase din prietenele ei de la şcoală pentru ajunul Crăciunului.

Totodată, această serbare produse mai multă tristeţe decât bucurie, căci vederea luminărilor care produceau o lumină frumoasă o făcu pe Pollyanna să înceapă să suspine.

— Ei bine, Pollyanna, zise doamna Carew, ce ai?

— Nimic, răspunse fetiţa suspinând. Numai că lucrurile acestea frumoase mă fac să plâng. Mă gândeam cât de fericit ar fi fost Jamie să vadă toate acestea.

Atunci doamna Carew îşi pierdu orice răbdare.

— Jamie, Jamie, Jamie! strigă ea. Pollyanna, nu s-ar putea să încetezi a-mi împuia capul cu acest băiat? Tu ştii foarte bine că nu-i vina mea că el nu este aici. De altfel, ce te faci tu cu jocul tău? Eu găsesc că ar fi o idee excelentă să-1 joci acum.

— Îl joc, bâigui Pollyanna. Dar asta e ceva ce nu înţeleg, în astfel de împrejurări n-am reuşit să-1 joc vreodată. Mai înainte, când eram mulţumită de ceva, eram fericită. Dar acum când mă gândesc la Jamie…

Dar doamna Carew, cu un gest de descurajare, se întoarse fără a mai spune un cuvânt.

A treia zi de Crăciun se întâmplă un lucru uimitor: pentru un timp oarecare, Pollyanna aproape uită de Jamie. Doamna Carew o duse cu dânsa să facă o plimbare prin

diferite magazine. Pollyanna văzu după tejghea o figură care i se părea oarecum familiară. Pentru o clipă o privi curios, apoi scoţând un strigăt se repezi la ea.

— O! tu eşti? Da, desigur, tu eşti! îi vorbi plină de bucurie unei fetiţe care aranja şiraguri de mărgele roz. ***Sunt aşa de mulţumită*** că te văd.

Fetiţa o privi pe Pollyanna cu mirare. Dar aproape imediat, faţa ei întunecată se lumină cu un surâs.

— Nu-i aşa că tu eşti fetiţa din grădina publică?

— Da. ***Sunt aşa de mulţumită*** că îţi aduci aminte de mine! Dar n-ai mai venit acolo. Te-am căutat de multe ori.

— N-am putut. Am avut multe de făcut, am fost foarte ocupată. În după-amiaza când ne-am văzut, era ultima mea zi de concediu şi... Aceasta costă un dolar, doamnă, zise ea răspunzând la întrebarea unei doamne bătrâne cu o faţă plăcută, care voia să cumpere nişte mărgele negre şi albe...

— Un dolar? Hm!

Doamna luă şiragul, se mai gândi, apoi îl puse la loc, oftând. Imediat după ea, veniră două fete tinere şi vesele, care râzând şi glumind priveau un material de catifea roşie lucrată cu perle. Când plecară şi acestea, Pollyanna scoase un oftat de mulţumire.

— Aceasta faci tu toată ziua? Ce mulţumită trebuie să fii, că ai ales această ocupaţie!

— Mulţumită?

— Da. Trebuie să fie foarte plăcut să cunoşti atâta lume, atâtea persoane diferite. Poţi să le şi vorbeşti. Mie mi-ar plăcea aceasta.

— Ţi-ar plăcea? zise fata ridicându-se din dosul vitrinei. Ei bine, draga mea, dacă ai şti pe jumătate... Aceasta este un dolar, doamnă, zise ea drept răspuns la întrebarea unei doamne care cerea un şirag de galbeni montat în catifea, care era expus.

— Ei bine, era timpul să-mi răspunzi, zise doamna

sarcastic. Am întrebat de două ori de preţ.

— Nu v-am auzit, doamnă.

— Nu primesc această scuză, trebuie să auzi, pentru aceasta eşti plătită, nu-i aşa? Cât costă şiragul acesta negru?

— Cinci dolari.

— Dar acesta albastru?

— Şapte dolari.

— Fii mai politicoasă, domnişoară, şi nu-mi răspunde aşa de scurt, sau vrei să te reclam? Arată-mi acest sortiment de şiraguri roz.

Vânzătoarea deschise gura, apoi o închise, iar ochii ei scânteiau şi mâinile îi tremurau. Doamna se opri la cinci şiraguri, se interesă de preţul a patru din ele, apoi plecă zicând:

— Nu văd nimic care să fie convenabil.

— Ei bine, zise tânăra vânzătoare cu o voce tremurândă către Pollyanna, ce mai ai de spus despre meseria mea? Ai vreun motiv pentru a putea fi mulţumită?

Pollyanna râse nervos.

— Ce indispusă era doamna! Dar totuşi era amuzant, nu crezi? Totuşi poţi să fii mulţumită că nu toate doamnele sunt aşa.

— Probabil, zise vânzătoarea cu un surâs uşor. Dar pot să-ţi spun, draga mea, ***că jocul mulţumirii*** de care mi-ai vorbit în grădină poate fi plăcut pentru tine, dar... Ea trebui să întrerupă încă o dată pentru a răspunde cu un ton degajat: cinci dolari, doamnă, la o întrebare care îi fusese pusă de dincolo de tejghea.

— Totdeauna eşti aşa abătută? întrebă Pollyanna când tânăra vânzătoare rămase singură, fără clienţi.

— Pot să-ţi spun că de când nu ne-am văzut n-am fost liberă decât patru, cinci zile, răspunse tânăra fată cu atâta amărăciune în voce, încât Pollyanna rămase pe gânduri.

— Dar în zilele Crăciunului n-ai avut şi tu vreo bucurie?

— A! da, am stat în pat toată ziua cu picioarele în bandaje şi am citit patru ziare şi o revistă. Seara însă, a trebuit să caut un restaurant ieftin.

— Dar ce aveai la picioare?

— Degeraturi; mi-au degerat degetele de la picioare din cauză că am stat în capul oaselor, toată ziua cu ocazia sezonului de Crăciun.

— Vai! zise Pollyanna cu simpatie, şi tu n-ai avut niciun fel de pom de Crăciun, absolut niciun fel? Cât de mult aş fi vrut să vii să-1 vezi pe al meu, adăugă ea oftând. Era aşa de frumos..., dar încă nu-i prea târziu, ai putea să-1 vezi, zise ea veselă. Vino în seara aceasta sau mâine seară şi...

— Pollyanna, întrerupse doamna Carew cu tonul ei cel mai rece posibil, ce înseamnă aceasta?

Pollyanna se întoarse cu un strigăt reţinut, dar vesel.

— Vai, doamnă Carew, îmi pare aşa de bine că aţi venit. Iată o tânăra fată pe care am întâlnit-o în grădina publică. Este singură şi nu cunoaşte pe nimeni. Tatăl ei este pastor misionar ca şi al meu şi trăieşte încă. Ea n-a avut pom de Crăciun şi pe deasupra a şi fost bolnavă de picioare şi a avut o masă sărăcăcioasă; aş dori să-1 vadă pe al meu. Am rugat-o să vină în seara aceasta sau mâine seară. Dumneavoastră o să-mi permiteţi să reaprind pomul, nu-i aşa?

— Bine, zise doamna Carew cu un ton de dezaprobare.

Tânăra fată de după tejghea o întrerupse cu un glas tot aşa de rece ca al doamnei Carew, spunând:

— Nu fiţi neliniştită, doamnă, n-am de gând să accept propunerea.

— Vai, dar te rog, zise Pollyanna, nu ştii cât de mult aş vrea să vii, şi...

— Am observat că doamnei nu-i face plăcere să mă invite, zise tânăra vânzătoare puţin cam răutăcioasă.

Doamna Carew se roşi de mânie şi se întoarse să plece, dar Pollyanna, apucând-o de braţ, o reţinu.

— O! Dânsa doreşte să vii, zise Pollyanna. Nici nu ştii cât este de bună şi câţi bani dă dânsa la societăţile de binefacere, sau pentru alte scopuri.

— Pollyanna! strigă tare doamna Carew.

Când dădu să se îndepărteze, fuse reţinută de dispreţul ce-1 arăta vocea vânzătoarei.

— O, da, ştiu că sunt persoane care donează pentru opere de binefacere. Desigur, este bine, n-am nimic de spus. Numai că adeseori mă mir că nu s-a găsit încă nimeni care să ajute tinerele fete înainte de a fi căzut în prăpastie. Probabil că nici nu o să se găsească nimeni pentru aceasta! Vai! ce-am zis? strigă ea.

Apoi foarte degajată, se întoarse spre o tânăra care se oprise în faţa tejghelei şi care voia să cumpere un şirag de perle:

— Costă cinci dolari doamnă.

Atât mai auzi doamna Carew înainte să iasă din magazin, urmată de Pollyanna.

***

Era un proiect admirabil. Pollyanna îl făcuse în cinci minute şi-1 aduse la cunoştinţa doamnei Carew. Dânsa nu-1 găsi aşa de grozav şi i-o spuse Pollyannei deschis.

— O, dar eu sunt sigură că invitatei îi va plăcea, adăugă Pollyanna, ca răspuns la observaţiile doamnei Carew. Avem timp până în ajunul anului nou şi ea va fi aşa de fericită!

— Vai ce copilă imposibilă eşti! Uiţi că nici măcar nu-i ştii numele.

— Da, este adevărat. N-are nicio importanţă, căci eu o cunosc aşa de bine, zise Pollyanna surâzând. Am avut cu ea o conversaţie foarte interesantă în grădina publică, într-o după-amiază. Mi-a povestit cât este de singură şi îmi spunea că locul unde cineva se simte mai stingher este tot

în oraşele cu multă populaţie, pentru că nimeni nu-ţi dă nicio atenţie. Dar era cineva care i-a dat prea multă atenţie, mi-a spus ea. Acela venise în grădină pentru ea, s-o conducă nu ştiu unde; era un tânăr gentlemen tare frumos, dar n-am înţeles din discuţia lor de ce s-a înfuriat. Oamenii nu mai sunt frumoşi când se supără. Dar nu-i aşa că îmi veţi da voie să am pom de Crăciun şi veţi invita pe această tânără şi pe Jamie? Acum este mai bine şi va putea veni. Desigur, îl va aduce Jerry, dar avem nevoie şi de Jerry.

— Jerry, aşa, singur! zise doamna Carew ironic. Dar de ce te opreşti la Jerry? Eu sunt sigură că Jerry are o mulţime de prieteni care ar vrea să vină. şi...

— O! Doamnă, pot să-i invit şi pe ei? răspunse Pollyanna cu o bucurie nespusă. Vai ce bună sunteţi, bună, bună de tot! Cât de mult ţinea la aceasta!

Doamna Carew rămase înmărmurită şi total nemulţumită de reacţia Pollyannei.

— Nu, nu Pollyanna. Eu... începu ea să protesteze.

Pollyanna, însă, întrerupând-o, se grăbea să vorbească din nou de bunătatea doamnei Carew.

— Dumneavoastră sunteţi într-adevăr bună, cea mai bună fiinţă care există, şi n-aş îngădui cuiva să mă contrazică. Voi face o invitaţie splendidă. Vom avea aici pe Tommy Dolan şi pe sora sa Jenny, precum şi pe cele două surori MacDonald, cele trei fetiţe al căror nume nu-1 cunosc, care însă locuiesc în casa lui Murphy şi încă mulţi alţii dacă avem locuri destule. Gândiţi-vă ce fericiţi vor fi toţi aceştia când le voi spune. Într-adevăr, doamnă, n-am avut niciodată o bucurie mai mare decât cea pe care mi-o faceţi dumneavoastră acum! Oare la o bucurie atât de mare nu trebuie să ia parte şi musafirii mei?

Şi astfel doamna Carew, care n-ar fi crezut vreodată că ar fi cu putinţă una ca asta, murmură un "Da" care ştia dânsa că o obligă să ofere o serbare de Anul Nou copiilor

de pe străduţa lui Murphy şi unei tinere vânzătoare al cărui nume nici nu-1 ştia. Poate că în inima doamnei Carew se găsea o speranţă nemărturisită că din toate acestea s-ar putea să-şi găsească pacea sufletului, după care ofta şi suspina de multă vreme.

Doamna Carew făcea o mulţime de planuri şi de combinaţii în centrul cărora era Pollyanna şi serbarea ei. Scrise destul de confuz sorei sale despre chestiunea aceasta, încheind astfel:

"Nu ştiu ce trebuie să fac, dar bănuiesc că e bine dacă procedez aşa. Nu-i nicio posibilitate de a proceda altfel. Desigur, dacă Pollyanna ar începe să predice... Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat încă; în consecinţă, nu pot s-o expediez înapoi."

Citind scrisoarea aceasta, expediată pe adresa de la sanatoriu, Della râse de concluzia ei.

— Nu, în adevăr, n-a predicat încă, îşi zise Della. Să fie binecuvântată. Cu toate acestea, tu Ruth Carew, tu în persoană dai două serbări de Crăciun în casa ta care mai înainte avea aparenţa unui sicriu, iar acum e decorată de sus până jos. Şi totuşi Pollyanna n-a predicat încă. Nu, n-a predicat.

Serbarea a avut un mare succes. Chiar doamna Carew a admis acest lucru. Jamie în căruciorul lui, Jerry cu vocabularul său aşa de expresiv şi tânăra fată al cărei nume era Sadie Dean au făcut toate sforţările să-i distreze pe ceilalţi. Sadie Dean, spre surprinderea tuturor şi, poate, spre mirarea ei însăşi, s-a dovedit a fi foarte pricepută în a juca jocuri plăcute, şi jocurile acestea împreună cu povestirile lui Jamie şi copilăriile lui Jerry i-au făcut pe toţi să se amuze, toţi erau bine dispuşi, înainte să fie pusă masa; apoi generozitatea cu care s-au împărţit darurile au făcut ca fiecare musafir să se întoarcă încântat la el acasă.

Jamie şi Jerry au plecat cei din urmă. Băiatul olog privi în jurul lui cu atenţie, dar nimeni nu-1 luă în seamă. însă

doamna Carew îi şopti la ureche:

— Ei, Jamie, ţi-ai schimbat părerea?

Băiatul stătu o clipă la îndoială:

— Dacă s-ar putea să fie totdeauna ca în seara aceasta, poate... zise el oftând. Dar asta nu este cu putinţă.

Dacă cumva şi-a închipuit că odată cu revelionul se va isprăvi şi discursul Pollyannei despre Sadie Dean s-a înşelat, căci chiar de a doua zi de dimineaţă, Pollyanna începu din nou să vorbească despre ea.

— Şi ***sunt aşa de mulţumită*** c-am regăsit-o; căci fără nicio îndoială o veţi iubi pentru că este în adevăr un alt mijloc de a iubi pe nepotul dumneavoastră.

Doamna Carew îşi reţinu respiraţia şi manifestă un fel de tulburare. Această credinţă de nezdruncinat în bunătatea inimii sale, o dezarma. În acelaşi timp, era foarte greu s-o dezamăgeşti pe Pollyanna, care o privea cu nişte ochi plini de încredere şi de bucurie.

— Ei bine, Pollyanna, obiectă dânsa luptând contra unor porniri lăuntrice, eu spun că această fată nu poate fi tot una cu Jamie.

— O, ştiu bine asta, răspunse Pollyanna cu simpatie. Dar ea se aseamănă cu Jamie. La fel ca el, ea n-are pe nimeni aici care s-o iubească şi să aibă grijă de ea. Mi se pare că de câte ori vă veţi gândi la Jamie va trebui să vă gândiţi că este cineva pe care să-1 puteţi ajuta, tot aşa cum vă gândiţi că se va găsi cineva să aibă grijă de Jamie, acolo unde se găseşte el.

Doamna Carew tremură şi scoase un oftat uşor.

— Dar eu doresc pe Jamie al meu, zise ea cu o tristeţe adâncă.

Pollyanna o privi cu ochii plini de compătimire şi înţelegere.

— Da, înţeleg, prezenţa băiatului. Domnul Pendleton mi-a explicat, dumneavoastră aţi avut "mână de femeie".

— Mână de femeie?

— Da, pentru a vă face un cămin. Pentru aceasta voia să mă ia pe mine, dar eu am găsit pe Jimmy şi el 1-a adoptat în locul meu.

— Jimmy?

Doamna Carew o privi cu o oarecare expresie pe care o avea totdeauna când se vorbea în faţa ei de un nume asemănător cu al nepotului ei.

— Da, Jimmy Bean.

— Oh!… Bean, zise doamna Carew, luându-şi înfăţişarea obişnuită.

— Da. El era într-un azil de orfani şi a plecat de acolo. Eu l-am găsit. Îmi spunea că vrea o altă soartă şi că vrea să aibă şi el o mamă. N-am putut să-i găsesc o mamă, dar i-am găsit pe domnul Pendleton care 1-a adoptat. Acum se numeşte Jimmy Pendleton.

— Dar mai înainte se numea Bean.

— Da, Bean.

— Oh! zise doamna Carew, scoţând un oftat adânc.

In timpul zilelor ce urmară după sărbători, doamna Carew văzu adesea pe Sadie Dean. Mai văzu adesea şi pe Jamie, căci, într-un fel sau altul, Pollyanna reuşea să-i aducă acasă.

Dacă doamna Carew îşi dădea seama, ea învăţa multe lucruri la care nici nu se gândise mai înainte atunci când stătea închisă în casă după ce dăduse ordin Mariei să nu primească pe nimeni. Acum ştia ce înseamnă pentru o fată tânără să trăiască într-un oraş mare, să muncească pentru a-şi câştiga pâinea fără ca cineva să aibă grijă de ea, în afară de cei ce-i stăteau în cale având alte gânduri.

— Ce voiai să-mi spui în ziua când te-am văzut la magazin, când era vorba de ajutorarea tinerelor fete? întrebă ea într-o seară pe Sadie Dean.

Sadie se roşi.

— Cred că am fost prea repezită, răspunse ea scuzân-du-se. Asta pentru că am cunoscut o tânără fată şi mă

gândeam la ea. Ea era venită din acelaşi loc ca şi mine, era frumoasă şi bună, dar nu era hotărâtă. Timp de un an am locuit împreună, împărţind aceeaşi cameră. Ne pregăteam mâncarea singure în grabă sau luam o masă sărăcăcioasă la acelaşi restaurant. Camera noastră nu era tocmai plăcută; vara era prea caldă şi iarna prea rece, iar gazul care ilumina era aşa de slab încât nu puteam nici coase, nici citi. Adesea eram aşa de obosite că nu mai eram în stare să facem nimic. De altfel, deasupra noastră era un plafon care se crăpase şi cineva mergea continuu prin cameră, iar la etajul de jos, un oarecare învăţa să cânte la trompetă.

Câteodată, mai ales de Crăciun sau de alte sărbători, ne plimbam pe această Cale sau pe alte străzi, căutând să vedem ferestre ale căror perdele să fie trase la o parte, pentru a putea privi interiorul casei. Vă puteţi închipui, ne simţeam aşa de singure mai ales de sărbători şi ne făcea deosebită plăcere să vedem case locuite, iluminate ca lumea şi cu copii care se joacă. Apoi ne simţeam şi mai triste fiind străine şi lipsite de orice bucurie. Aveam nevoie de distracţie şi, încet, încet, prietena mea a găsit-o.

Pentru a încheia, vă voi spune că într-o zi ne-am separat; ea s-a dus urmându-şi drumul său, iar eu pe al meu. Îi făcusem observaţie că nu-mi plac persoanele cu care se întâlnea adesea. S-a supărat şi ne-am despărţit. N-am mai văzut-o doi ani. Într-o zi am primit o scrisoare de la ea. M-am dus s-o văd luna trecută. Am găsit-o într-unul din acele localuri de refugiu care sunt localuri foarte plăcute, cu covoare frumoase, tablouri minunate, plante, flori, cărţi, un pian, şi tot confortul posibil. Prietena mea învăţase stenografia şi avea nevoie de un serviciu. Fiecare era bun cu ea şi dorea s-o ajute în tot felul. Într-o zi mi-a zis:

"Sadie, dacă ar fi avut cineva grijă de mine şi m-ar fi ajutat când eram încă o fată tânără şi cinstită care muncea din greu şi cu o leafă pe cât se poate de proastă, n-aş fi

venit aici şi aceste doamne n-ar fi avut nevoie să mă ajute atâta acum".

N-am uitat niciodată vorbele ei. Asta nu înseamnă că aş critica operele de redresare morală, fiindcă ele sunt necesare. Numai mă gândesc că ar fi mult mai bine dacă s-ar găsi cineva să se intereseze mai degrabă de fetele tinere şi cinstite, înainte să fie nevoie de redresarea lor morală.

— Dar eu credeam că se găsesc "oameni" şi asociaţii care se ocupă de tinerele fete, zise doamna Carew cu o voce pe care prietenii săi nu o recunoşteau.

— Da, sunt. Dar le-aţi vizitat vreodată?

— Nu, nu, dar le-am dat bani. Sadie Dean surise cu înţeles.

— Da, ştiu. Sunt multe doamne bune care le dau bani şi care n-au vizitat niciodată aceste "persoane". Eu am fost o dată. Acolo domneşte o atmosferă care îţi face o impresie proastă. Poate că nu este chiar aşa cum mi s-a părut mie, poate că eram indispusă. Dacă v-aş vorbi mai mult, nu m-aţi înţelege; trebuie să fi trăit acolo ca să înţelegi bine. Nu voi conteni să mă întreb de ce doamnele bune nu vor să pună tot sufletul în a preveni alunecarea fetelor cinstite, şi acţionează cu atâta sârguinţă după, pentru redresarea morală a fetelor? Scuzaţi-mă, am vorbit prea mult, însă dumneavoastră mi-aţi pus întrebarea.

— Da, sigur, eu te-am întrebat, zise doamna Carew, îndreptându-se spre ieşire.

Nu numai de la Sadie Dean aflase doamna Carew lucruri pe care nu le ştia, ci şi de la Jamie. Căci Jamie petrecea ore întregi la doamna Carew. Pollyanna avea bucurie să-1 aducă acolo, şi lui Jamie, fireşte, îi plăcea.

La început el nu îndrăznea să vină, se ruşina; dar foarte repede a renunţat la îndoielile sale şi s-a supus dorinţei ascunse spunându-şi şi spunând şi Pollyannei că nu este totuna a veni în vizită cu a veni să "rămâi de tot acolo".

Adeseori, doamna Carew găsea pe tânărul băiat şi pe Pollyanna instalaţi confortabil în bibliotecă, lângă fereastră, iar căruciorul lui Jamie, gol, lângă ei. Câteodată băiatul povestea lucruri pe care Pollyanna le asculta făcând ochii mari şi fiind complet absorbită de cele ce auzea.

Doamna Carew nu înţelegea care era motivul pentru care Pollyanna îl asculta pe Jamie cu atâta interes aşa că într-o zi se opri şi ea să-1 asculte. Oricât de incorect şi nestilat era limbajul băiatului, totuşi, totdeauna era minunat, viu şi pitoresc, încât foarte curând, doamna Carew, cu ochii strălucitori, se simţi antrenată ca şi Pollyanna, şi purtată în epoca de aur, suspendată pe buzele băiatului.

Cam nelămurită la început, doamna Carew reuşi să înţeleagă ce înseamnă să fii prin însufleţire şi ambiţie eroul unor acţiuni frumoase sau al unor aventuri minunate, în timp ce în realitate cel ce trăia aevea poveştile sale nu era decât un băiat sărac, olog, şi pironit într-un cărucior de invalizi. Dar doamna Carew nu ştia ce însemnătate va avea în viaţa ei acest copil strivit de soartă.

Februarie, martie şi aprilie trecură astfel şi veni mai şi, odată cu această lună, veni şi ziua plecării Pollyannei. şi deodată, doamna Carew înţelese ce va fi pentru ea această despărţire.

Surprinsă, dar şi amorţită în acelaşi timp, îşi zise că, toate îşi vor relua cursul de dinainte, casa îşi va relua din nou liniştea şi întunecimea ei. Ea va fi din nou în pace şi se va putea retrage din această lume zgomotoasă şi obositoare. Din nou va fi liberă să se gândească la micul băieţaş pierdut de atâta timp.

Dar plecarea Pollyannei nu-i aduse liniştea dorită, ci dimpotrivă. Casa liniştită cu zăvoarele trase îi părea tristă şi insuportabilă. Pacea atât de mult dorită avea să-i fie o singurătate amară.

Apoi îşi dădu perfect seama că, fără Pollyanna, casa îi părea goală, şi fără Jamie, va fi şi mai rău. Constatarea aceasta nu se împăca deloc cu mândria ei. Pentru inima ei, aceasta era o tortură, pentru că tânărul băiat refuzase deja de două ori să vină să locuiască aici, la ea. În timpul ultimelor săptămâni de şedere a Pollyannei, lupta a fost amară, dar orgoliul, mândria ei nu-i permiteau să se recunoască învinsă. Când, însă, şi-a dat seama că odată cu plecarea Pollyannei, Jamie nu va mai veni, a cuprins-o o tristeţe apăsătoare, şi încă o dată i-a propus băiatului să vină să stea la ea, considerându-1 Jamie cel pierdut.

Ceea ce i-a spus ea nu-şi mai aminteşte, dar ceea ce a răspuns băiatul n-a uitat niciodată. N-au fost decât şase cuvinte foarte scurte. într-o clipă, care pentru ea a fost destul de lungă, ochii băiatului i-au căutat privirea, apoi s-au luminat de o dulce strălucire, în timp ce i-a răspuns: "Oh, da, fiindcă acum mă iubiţi!"

***

De data aceasta, Beldingsville nu-i făcu Pollyannei o primire cu muzică şi cu flori, poate din cauză că sosirea ei era cunoscută de puţine persoane. Cu toate acestea, ea n-a fost lipsită de o primire frumoasă din partea celor care au întâmpinat-o, începând cu mătuşa ei şi cu unchiul Chilton, chiar din momentul când a coborât din tren.

Pollyanna n-a pierdut timpul, ci a şi început să facă vizite scurte pe la toţi prietenii săi vechi. Dar totdeauna pe unde se ducea auzea aceeaşi întrebare: "Cam ţi-a plăcut la Boston?" Dar poate nimănui nu i-a răspuns aşa de explicit ca domnului Pendleton. Când el a întrebat-o, ea i-a dat răspunsul puţin cam tulburată:

— Ah, mi-a plăcut, dar nu întru totul.

— Dar, nu înţeleg! zise domnul Pendleton zâmbind.

— Nu. Sunt lucruri... Dar ***sunt mulţumită*** că am fost, îi

explică grăbită; obiceiurile erau străine şi deosebite de ale noastre. Acolo se lua masa seara, nu la prânz. Dar toată lumea a fost bună cu mine şi am văzut o mulţime de lucruri minunate: grădina publică, muzeul de pictură, automobile şi străzi care nu mai aveau sfârşit. şi oameni, niciodată n-am mai văzut aşa mulţi ca acolo.

— Ei bine, eu credeam că tu iubeşti mult oamenii.

— Desigur, răspunse Pollyanna, din nou gânditoare. Dar la ce serveşte să vezi atâta lume dacă nu poţi face cunoştinţă cu nimeni?

Urmă o tăcere, apoi cu un oftat Pollyanna continuă:

— Probabil că ceea ce nu mi-a plăcut acolo a fost faptul că oamenii nu se cunosc între ei; în afară de asta, totul este foarte plăcut! Gândiţi-vă, domnule, sunt acolo atâtea persoane care locuiesc pe străzi strâmte şi murdare şi care n-au nici ce să mănânce şi nu primesc nici cel puţin daruri misionare. Apoi sunt alte persoane, ca doamna Carew, care locuiesc în case măreţe şi au de mâncare mai mult decât le trebuie şi mai multe haine decât pot să îmbrace. Acum, dacă aceste persoane le-ar cunoaşte pe celelalte...

Dar domnul Pendleton o întrerupse printr-o izbucnire în râs.

— Scumpa mea fetiţă, nu te-ai gândit niciodată că toate aceste persoane nu doresc să se cunoască unele cu altele? întrebă el cu un ton impunător.

— O, unele doresc asta! zise Pollyanna, convinsă de ceea ce spune. Dau un exemplu, pe Sadie Dean. Ea vinde rubine şi mărgele într-un magazin mare; ea voia să cunoască lumea şi am introdus-o în casa doamnei Carew; a făcut cunoştinţă cu Jamie şi alte persoane şi a fost aşa de mulţumită că le-a cunoscut! Dacă oamenii s-ar cunoaşte în aşa fel încât bogaţii să poată da săracilor puţin din banii lor...

Domnul Pendleton o întrerupse din nou, râzând.

— Ah! Pollyanna, Pollyanna! Mă tem că tu nu te-ai

adâncit în apele mari şi învolburate ale vieţii.

— Eu nu ştiu dacă m-am izbit sau nu îndeajuns de greutăţile vieţii, dar ştiu că eu îi iubesc pe toţi oamenii şi aş vrea ca cei bogaţi să dea şi celor săraci din avutul lor.

— Mă îndoiesc, Pollyanna, zise domnul Pendleton, că cel bogat ar fi dispus vreodată să împartă cu cel sărac averea sa; chiar tu dacă ai ajunge să împărţi bogăţiile, te-ai izbi de tot felul de greutăţi, de tot felul de piedici.

Pollyanna oftă adânc.

— Ştiu, doamna Carew spune acelaşi lucru. Dânsa pretinde că eu nu înţeleg nimic. E drept, nu pot înţelege de ce unele persoane au bogăţii aşa de mari, în timp ce alţii n-au nimic; nu-mi place aceasta, şi dacă vreodată voi avea ceva bogăţii, voi da o parte celor ce n-au nimic, chiar dacă acest gest mi-ar fi spre pagubă.

— Nu scumpă fetiţă, mă tem că tot nu vei înţelege nimic, zise domnul Pendleton devenind grav, privind spre Pollyanna cu ochii plini de dragoste. Nici noi nu vom proceda aşa, şi nici alţii. Dar spune-mi cine este acest Jamie de care vorbeşti toată ziua?

Pollyanna îi povesti istoria lui. Vorbind de Jamie, ea se linişti. Îi plăcea să vorbească de el. Erau unele lucruri care-i plăceau şi nu era nimic care s-o împiedice de a le discuta. Vorbea tuturor de Jamie; credea că toţi se interesează de el cum se interesa ea însăşi. Nu fusese contrazisă de nimeni, însă într-o zi, Jimmy Pendleton i-a spus:

— Deci nu mai era nimeni la Boston, decât acest atât de pomenit Jamie? o întrebă el pe un ton iritat, într-o după-amiază.

— Ei bine, Jimmy Bean, la ce te gândeşti tu? se răsti Pollyanna.

Băiatul se ridică şi zise:

— Eu nu sunt Jimmy Bean. Sunt Jimmy Pendleton. Din spusele tale mi se pare că nu mai era nimeni la Boston,

decât acest Jamie, copil părăsit, care da mâncare păsărelelor şi le pusese nume fiecăreia, spunând tot felul de prostii.

— Ei, află Jimmy Be... Pendleton, că Jamie nu este un copil părăsit. Este un băiat foarte drăguţ. El a citit o mulţime de cărţi şi ştie multe istorioare pe care le povesteşte din memorie. Dacă şi tu ai şti câte ştie el, bine ar fi! îi zise cu ochii înflăcăraţi.

Jimmy Pendleton se roşi şi deveni deodată răutăcios.

— Hm! Nu-mi pasă de numele lui, zise triumfător Jamie. Ce nume fără nicio rezonanţă! Cunosc pe cineva care are aceeaşi părere ca şi mine.

— Cine este acela?

— Tata! zise el cu o voce înnăbuşită.

— Tatăl tău? repetă Pollyanna mirată. Îl cunoaşte el pe acest Jamie?

— Nu era vorba de Jamie al tău, era vorba de mine.

— De tine?

— Da. Cu puţin timp înainte de moartea sa, ne oprisem aproape o săptămână la un fermier. Tata şi cu mine îi ajutam la strânsul fânului. Soţia fermierului se purta bine cu mine şi într-o zi începu să-mi zică Jamie, nu ştiu de ce. Tata o auzi şi se supără grozav. În supărarea lui zise că Jamie nu era un nume pentru un băiat, şi că fiul său nu va purta niciodată acest nume. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de mânios. N-a vrut să rămână nici până la terminarea lucrului; a trebuit să plecăm chiar în noaptea aceea. Eu m-am supărat, din cauză c-o iubeam pe soţia fermierului; era aşa de bună cu mine.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Pollyanna.

Băiatul suspină.

— Am mers până am găsit un alt loc, şi acolo tatăl meu a murit. După aceea, m-au internat într-un azil.

— De acolo ai fugit cânt te-am întâlnit eu în apropiere de casa doamnei Snow? zise Pollyanna cu bucurie în glas. Şi

după aceea te-am cunoscut.

— O da, de atunci mă cunoşti şi mă ştii mereu, repetă Jimmy cu o voce deosebită.

Jimmy îşi reveni îndată în fire.

— Dar eu nu sunt Jamie, mă înţelegi? adăugă cu un aer de dispreţ plecând şi lăsând în urma lui pe PoUyanna tulburată şi întristată.

— Ei bine, eu mă pot bucura că nu este aşa în fiecare zi, zise încet fetiţa în timp ce privea cum se depărtează silueta voinică a fanfaronului neplăcut.

***

Pollyanna venise acasă de aproape o săptămână, când o scrisoare de la Della Wetherby îi sosi doamnei Chilton:

Aş vrea să vă fac să înţelegeţi ceea ce a făcut fetiţa dumneavoastră pentru sora mea – scria miss Wetherby. Dar mă tem că nu voi reuşi. Pentru aceasta ar fi trebuit s-o cunoaşteţi înainte de sosirea fetiţei. Când aţi trimis pe Pollyanna, poate v-aţi dat seama de liniştea şi tristeţea la care era condamnată de mai mulţi ani. Asta era atunci când a venit Pollyanna. Nu v-am spus că sora mea regretase promisiunea de a lua fata la ea chiar din ziua când a apucat să promită; de aceea punea condiţia că în momentul când Pollyanna va începe să-i predice, o va trimite înapoi acasă. Şi cu toate acestea, permiteţi-mi, vă rog, să vă povestesc ce am constatat ieri când m-am dus s-o văd. Nimic altceva nu v-ar da o idee mai lămurită asupra celor ce a putut să înfăptuiască micuţa, dar minunata dumneavoastră Pollyanna.

Apropiindu-mă de casă, am văzut că toate perdelele erau date la o parte; altădată erau lăsate, cu ferestrele închise. Când am ajuns în vestibul, am

auzit muzică; se cânta Parsifal. Saloanele erau ocupate, iar aerul era parfumat cu miros de trandafiri. "Doamna Carew şi Mister Jamie sunt în salonul cel mare" îmi zise camerista. Am intrat. Băiatul era într-un cărucior de invalizi. Era palid, dar avea înfăţişarea unui copil fericit deplin. Sora mea părea cu zece ani mai tânără. Obrajii ei, de obicei fără culoare, erau acum roşii şi ochii îi erau sclipitori. După ce vorbisem câteva minute cu băiatul, sora mea şi cu mine ne-am urcat în camera ei şi acolo mi-a vorbit de Jamie: «Della, este minunat – a început ea. Tot ce este mai bun în literatură, muzică, în artă, în general, se pare că-i este foarte familiar; are încă puţină nevoie numai de dezvoltare şi instruire. Acestea i le voi furniza eu. Mâine va veni un meditator. Fără îndoială, pregătirea lui Jamie prezintă lacune, dar, cum doreşte să înveţe, totul va fi îndreptat repede. Iubeşte muzica; îl voi îndemna şi îndruma întocmai cum va dori el. Aş fi vrut să vezi ce înfăţişare avea când a auzit prima oară muzica lui Saint Graal. Cunoaşte toată istoria regelui Arthur, cu masa sa rotundă; vorbeşte de cavaleri şi de lorzi aşa cum ai vorbi tu de membrii familiei tale. Şi, dragă Della, cred că vom ajunge să-l putem face să meargă. Vreau să fie examinat de doctorul Ames.»

Şi ea continuă astfel tot timpul cât am ascultat-o cu emoţie, dar aşa de fericită. V-am spus toate acestea, scumpă doamnă Chilton ca să vă puteţi da seama dumneavoastră singură cât se interesează de acest băiat, ale cărui creştere şi educaţie vrea să le supravegheze, şi cum, fără voia ei, toate acestea i-au schimbat cursul vieţii. Acum cred că sora mea nu va mai putea fi femeia morocănoasă şi nervoasă cum a fost înainte. Şi toate acestea nu sunt altceva decât opera Pollyannei.

Pollyanna, copil scump! Şi, ce este mai bine, este că ea nu e conştientă de binele ce l-a făcut. Cred că nici chiar sora mea nu-şi dă perfect seama de schimbarea minunată care s-a produs în viaţa şi în inima ei. Şi acum, scumpă doamnă Chilton, cum aş putea să vă mulţumesc? Ştiu că aceasta este imposibil, de altfel nici n-aş îndrăzni. Cu toate acestea, cred că dumneavoastră veţi înţelege cât de recunoscătoare trebuie să fiu faţă de dumneavoastră şi de Pollyanna.

Della Wetherby

— Ei bine, se pare că Pollyanna a efectuat o cură de succes, zise doctorul Chilton zâmbind, când soţia sa a terminat citirea scrisorii.

— Tom, nu zice asta, te rog, zise doamna Chilton implorându-1.

— Dar nu eşti mulţumită că medicamentul a produs efectul dorit?

Doamna Chilton se întoarse cu un aer disperat în fotoliul ei:

— Iar începi, Tom? zise ea oftând. Desigur că sunt mulţumită că această femeie rătăcită şi-a dat seama că este pe un drum greşit. Sunt de asemenea mulţumită că Pollyanna a ajutat-o. Dar nu sunt mulţumită deloc când o compari, mereu, pe fetiţă cu o sticlă de doctorii sau cu un medicament. Nu înţelegi aceasta?

— Prostii! Unde vezi tu ceva rău în asta?

— Rău? Tom Chilton, acest copil creşte zi cu zi. Vrei tu să fie răsfăţată? Până acum a fost cu totul inconştientă de puterea ei extraordinară şi în aceasta constă tot secretul reuşitei sale. Din clipa în care va încerca în mod conştient să îndrepte pe cineva, tu ştii tot aşa de bine ca şi mine, că-i va fi imposibil.

— Nu cred asta, zise doctorul râzând.
— Totuşi eu mă tem de asta, Tom.
— Dar, Polly, gândeşte-te la tot ce a făcut ea. Gândeşte-te la doamna Snow, la John Pendleton şi la mulţi alţii; ei sunt toţi cu totul altfel de cum erau altădată, ca şi doamna Carew. şi aceasta este opera Pollyannei pe care a binecuvântat-o Dumnezeu.
— Ştiu, confirmă doamna Chilton, dar nu doresc s-o ştie şi Pollyanna. Ea ştie că ***i-a învăţat să joace jocul mulţumirii şi că ei îl joacă împreună.*** Pollyanna ne-a predicat una din cele mai puternice predici pe care am auzit-o vreodată, dar ziua când se va îndoi de forţa jocului ei, aş dori să fie cât mai îndepărtată. Aceasta este tot, şi îngăduie-mi să-ţi spun că m-am hotărât s-o luăm pe Pollyanna cu noi în Germania anul acesta.
— De ce nu? Este o idee foarte bună.
— Vreau s-o îndepărtez de Beldingsville pentru un timp oarecare. Vreau s-o păstrez nevinovată şi dulce cât mai mult timp, cu putinţă. Ai vrea tu, Tom, ca acest copil să devină o pedantă insuportabilă?
— Nu, zise doctorul râzând. În privinţa aceasta cred că nimeni şi nimic nu va fi în stare s-o facă aşa cum spui tu: pedantă. Cu toate acestea, ideea de a merge în Germania îmi place. Să ştii că nu mă voi reîntoarce fără Pollyanna. Vom pleca cât mai repede cu putinţă. Vreau să stau acolo pentru a practica medicina şi pentru studii.
— Totul este în regulă.
După toate acestea, tanti Polly scoase un oftat de uşurare.

***

Tot orăşelul Beldingsville era în fierbere. Din ziua când Pollyanna venise din sanatoriu mergând pe propriile-i picioare, principalul subiect de discuţie, când se întâlneau

doi oameni, era ea.

Acum, din nou, Pollyanna este în centrul atenţiei. Azi vine iarăşi acasă, dar venirea ei este deosebită şi Pollyanna însăşi este atât de schimbată! Are douăzeci de ani. Timp de şase ani a petrecut iernile în Germania şi verile în călătorii de vacanţă cu doctorul Chilton şi soţia sa. Acum revine acasă ca să rămână aici cu mătuşa ei.

Doctorul nu va mai fi cu ele. Cu şase luni în urmă, întreg oraşul s-a întristat la aflarea veştii că doctorul murise subit. Întrebări puse în şoaptă se răspândiseră foarte repede în oraş cu privire la situaţia financiară a doamnei Chilton.

Unele întreprinderi de căi ferate în care proprietara moşiei de la Harrington era interesată în mod foarte serios, se zdruncinaseră, apoi s-au desfiinţat. Aceasta a fost un dezastru. Celelalte plasamente se găseau, de asemenea, într-o situaţie precară. Cât timp a trăit doctorul, el nu s-a ocupat de afaceri, aşa că din partea lui nu te puteai aştepta să redreseze situaţia.

Pentru aceasta, Beldingsville nu a fost deloc surprins când, la şase luni de la moartea doctorului, doamna Chilton şi Pollyanna reveniseră acasă.

Încă o dată, vechiul castel de la Harrington, închis şi liniştit un timp aşa de îndelungat, îşi redeschise uşile şi ferestrele. Încă o dată, Nancy, acum doamna Durgin (căsătorită cu Timotei Durgin), mătura, freca şi curăţa.

— Nu, n-am primit niciun ordin să fac aceasta, explica ea prietenilor şi vecinilor curioşi. Doamna Chilton a scris numai că dânsa şi domnişoara Pollyanna vor sosi vineri, săptămâna aceasta, rugând să avem grijă ca odăile şi paturile să fie aerisite şi să lăsăm cheile la îndemână în acea zi. La îndemână. Hm! Parcă ar trebui să laşi aceste fiinţe să vină singure în această casă părăsită! Parcă întoarcerea lor fără doctorul n-ar fi destul de tristă; Dumnezeu să-1 ierte! Şi apoi, şi fără bani.

Poate Nancy n-a spus nimănui lucruri aşa de interesante, decât unui tânăr cu o aparenţă elegantă, cu ochii sinceri şi cu un surâs care te obligă, unui tânăr care trecea călare, în galop reţinut, pe un cal pur sânge prin faţa porţii castelului, într-o joi dimineaţă.

Poate n-ar fi vorbit cu nimeni aşa de deschis cum a vorbit cu domnul Jimmy, domnul Bean şi cu domnul Pendleton. Acesta, cum îi zicea Nancy, îi răspunse cu o repezeală nervoasă:

— N-are importanţă, Nancy. Cheamă-mă pe numele care îţi vine în minte... Eu ştiu ce trebuie să ştiu. Doamna Chilton şi nepoata sa sunt aşteptate mâine, nu-i aşa?

— Da, domnule, zise Nancy făcând un compliment respectuos. Mi-e milă de ele, nu pentru că nu sunt mulţumită că le revăd, mă înţelegeţi cred, ci pentru felul şi condiţiile în care vin înapoi.

— Da, ştiu. Înţeleg, răspunse tânărul, serios.

În picioare, pe treptele scării, Nancy dădu din cap, semn că a înţeles reacţia gravă a tânărului.

— Nu mă miră deloc, domnule Jimmy, zise ea cu voce tare, urmărind cu admiraţie calul şi călăreţul, şi nu sunt surprinsă că dumneavoastră nu aţi lăsat să crească iarba sub picioarele dumneavoastră înainte de a vă informa de domnişoara Pollyanna. Încă de mult timp mi-am zis că se va întâmpla ceva. V-aţi făcut aşa de mare şi aşa de frumos. Cine ar mai zice acum că sunteţi acel Jimmy mic care eraţi odinioară? N-am văzut în viaţa mea o persoană care să se fi schimbat aşa de mult în câţiva ani ca dumneavoastră! zise Nancy, aruncând o ultimă privire cavalerului care dispărea ca fulgerul în lungul şoselei.

Un gând asemănător puse stăpânire, poate, în acea dimineaţă şi pe mintea domnului Pendleton, atunci când, de pe veranda frumoasei sale case, cu ziduri de culoare gri, privea mulţumit apropierea în goană a aceluiaşi cavaler; în ochii săi se putea citi aceeaşi expresie ca şi în

ochii doamnei Nancy Durgin.

Peste cinci minute, tânărul ocoli colţul casei şi urcă uşurel scările verandei.

— Ei, băiatul meu, este adevărat? Vor veni? întrebă domnul Pendleton cu o oarecare nerăbdare.

—Da.

— Când?

— Mâine.

Tânărul se instala pe un scaun. Vorbele lui scurte făcuseră pe tatăl lui adoptiv să-şi încrunte sprâncenele.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nimica, domnule.

— Prostii! Eu văd clar. Ai plecat acum o oră cu o grabă vizibilă; nimeni n-ar fi putut să te reţină. Acum te-ai aşezat pe scaun calm, rece, parcă nimic n-ar fi în stare să te mişte. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş putea crede că nu eşti mulţumit de venirea prietenelor tale. Ei, spune adevărul, nu eşti mulţumit că ele se întorc?

Tânărul începu să râdă şi să se mişte nerăbdător.

— Ba da, desigur.

— Nu se prea vede.

— Mă gândeam numai la... Pollyanna.

— Pollyanna? Eu credeam că tu o să mori de dorul ei.

— Aşa este. Ai spus-o acum un minut. Ieri nimeni nu m-ar fi putut opri s-o văd pe Pollyanna, iar astăzi, când ştiu că vine, nimic nu m-ar putea împinge spre ea.

— De ce Jimmy?

— Nu ştiu nici eu şi poate părea stupid acest lucru. Nu vă pot explica, dar mi se pare că eu aş fi preferat ca Pollyanna să nu se facă mare. Era aşa de gentilă! îmi place să mă gândesc la ea aşa cum am văzut-o ultima oară, cu faţa ei serioasă, cu pete roz, codiţele ei blonde şi bunul rămas plin de tristeţe atunci când zicea: ***"Da, sunt mulţumită că plec, dar voi fi şi mai mulţumită când mă voi întoarce ".***

— Înţeleg perfect ce vrei să spui. Eu am văzut-o iarna trecută la Roma.

— Este adevărat că ai văzut-o? Spune-mi te rog despre ea, zise Jimmy cu multă nerăbdare.

O expresie de curiozitate se ivi în privirea lui John Pendleton.

— O! Eu credeam că tu nu vrei s-o vezi pe Pollyanna domnişoară!

Tânărul se strâmbă şi întrebă din nou, prefăcându-se că n-a auzit nimic:

— Este drăguţă?

— Ei, ei, voi tinerilor, prima întrebare pe care o puneţi când e vorba de o fată este totdeauna: "Este drăguţă?"

— Bine, bine, este deci drăguţă? insistă tânărul.

— Te las să judeci tu singur. Pollyanna este drăguţă dacă este vorba de trăsăturile fizice, nu are, însă, bucle şi gropiţe. În realitate, cred că Pollyanna a crezut până acum că ea nu este drăguţă. Mai demult îmi spunea că atunci când va fi în cer va avea bucle negre, iar anul trecut, la Roma, îmi spunea că ar prefera să scrie un roman a cărui eroină să aibă părul neondulat şi pistrui pe faţă.

— Aceasta s-ar asemăna bine cu Pollyanna de odinioară.

— O! şi tu o găseşti la fel? De altminteri, eu o găsesc drăguţă. Are ochi frumoşi, este plină de sănătate şi peste tot duce cu ea farmecul tinereţii. Faţa i se luminează când vorbeşte, şi atunci uiţi îndată dacă trăsăturile ei sunt sau nu regulate.

— Mai joacă încă... jocul?

John Pendleton surâse cu un aer de drăgălăşenie.

— Eu cred că-1 joacă, dar nu mai vorbeşte atâta de el ca în trecut.

După o clipă de linişte, tânărul Pendleton zise încet:

— Acesta este un lucru care mă miră mult. Jocul a fost aşa de binefăcător pentru atâtea persoane, încât nu pot concepe ca ea să reziste să nu-1 joace; În acelaşi timp nu-

mi pot închipui pe Pollyanna, tânăra fetiţă de odinioară, matură acum, provocând pe fiecare persoană să fie mulţumită de ceva. De altfel, cum v-am spus, aş fi vrut ca Pollyanna să nu se facă mare.

— Cred că tu o să te convingi că trăieşte după aceleaşi principii şi că se comportă la fel ca până acum. Sărmana fetiţă! Mă tem că va avea nevoie de jocul ei pentru a-şi face existenţa posibilă şi suportabilă pe un timp cât de scurt.

— Din cauză că doamna Chilton a pierdut averea, vor fi ele în adevăr foarte sărace?

— Probabil. Averea doamnei Chilton s-a micşorat într-un mod de necrezut. Ceea ce avea bietul Tom era prea puţin. Ce avea el consta mai ales în note de plată ale bolnavilor ce nu fuseseră încă plătite şi nici nu vor fi plătite vreodată. Tom nu ştia să refuze când cineva apela la serviciile sale şi când toţi cei răi de plată din oraş se duceau la el. Pe lângă aceasta, în ultimii ani, el a făcut prea multe cheltuieli.

— Hm! Văd. E groaznic! E groaznic!

— Dar aceasta nu este totul. La vreo două luni după moartea lui Tom am văzut pe doamna Chilton şi pe Pollyanna la Roma, şi doamna Chilton era într-o stare de plâns. In afară de întristarea ei, datorată pierderii lui Tom, ea începea să întrezărească situaţia detestabilă a finanţelor ei şi lucrul acesta a adus-o într-o stare vecină cu nebunia. Refuza să mai vină acasă. Spunea că niciodată nu vrea să mai revadă Beldingsville şi nici pe locuitorii lui. Tu ştii că a fost întotdeauna foarte mândră şi că se simţea foarte bine situată în noua ei poziţie, căsătorită. S-ar simţi grozav de umilită de faptul că locuitorii de aici o ştiu cum era singură, cum era căsătorită şi acum s-o vadă văduvă şi săracă. De altfel, doamna Chilton căzuse într-o stare de moleşeală foarte primejdioasă pentru sănătatea ei. Sărmana Pollyanna! Ar fi un lucru minunat s-o mai vezi aşa de zburdalnică! Dar, dacă doamna Chilton va fi mereu în

halul acesta, copila se va întrista şi se va posomorî. De aceea ziceam că Pollyanna ar avea nevoie de un joc care s-o ajute să trăiască.

— Încerc un sentiment adânc de compasiune, când mă gândesc în ce stare a ajuns Pollyanna, zise Jimmy, cu o voce în care se simţea emoţia.

— Da, şi se pare că nu este totul în ordine, judecând după faptul că ele sosesc fără să fi anunţat pe nimeni. Ea n-a scris decât soţiei bătrânului Tom, doamna Durgin, care avea cheile casei.

— Da, lucrul acesta mi 1-a spus Nancy, acest suflet minunat. A aerisit toată casa şi a căutat să-i dea altă înfăţişare decât aceea a unui sicriu al speranţelor pierdute. Grădina este frumoasă, pentru că bătrânul Tom a întreţinut-o bine. Dar cu toate acestea simt o întristare în inimă.

Urmă o tăcere lungă, apoi John Pendleton zise scurt:

— Trebuie, totuşi, să le aştepte cineva la gară. Te duci tu?

—Da.

— Dar ştii cu ce tren sosesc?

— Nu. Nu ştie nici Nancy.

— Cum faci atunci?

— Mă voi duce la fiecare tren, până când vor sosi, zise tânărul râzând. Timotei va merge ca şi mine cu trăsura.

Afară de acesta nici nu sunt multe trenuri pe zi, o ştiţi, cred.

— Da, ştiu, zise domnul Pendleton, şi îţi doresc succes.

— Mulţumesc, zise tânărul Jimmy surâzând, însă puţin cam trist. În adevăr, cum ar zice Nancy, am nevoie de urări de bine.

***

Pe măsură ce trenul se apropia de Beldingsville,

Pollyanna o privea cu discreţie, dar şi cu teamă pe mătuşa ei. în timpul călătoriei, doamna Chilton devenise din ce în ce mai agitată şi mai tristă.

Inima Pollyannei se sfâşia de durere privindu-şi mătuşa. Nu credea că ar fi posibil ca cineva să se poată schimba şi îmbătrâni în numai şase luni. Ochii doamnei Chilton îşi pierduseră toată strălucirea lor, obrajii îi erau palizi şi zbârciţi, iar fruntea cu totul încreţită. Buzele îi erau uscate, iar părul îi era strâns pe cap aşa cum îl purta cu mulţi ani înainte, când o văzuse Pollyanna pentru prima oară.

— Pollyanna, se auzi vocea doamnei Chilton.

Pollyanna tresări. I se părea că mătuşa sa îi citise gândurile.

— Da, tanti.

— Unde este sacul cel negru şi mic?

— Aici, lângă noi.

— Bine, vreau să-mi scoţi voalul cel negru. Ne apropiem.

— Mătuşă scumpă, dar este aşa de cald şi aşa de greu!

— Pollyanna, ţi-am cerut voalul cel negru. Tu crezi că ţin să fiu văzută la Beldingsville cum arăt, suportând nenorocirea care s-a abătut asupra mea?

— Vai, mătuşă, ei n-au sentimente aşa de neplăcute cum îţi închipuieşti mata, protestă Pollyanna. De altfel, nu va fi nimeni care să ne aştepte, deoarece noi n-am spus nimănui când vom sosi.

— Da, ştiu. N-am cerut nimănui să ne aştepte, dar i-am scris doamnei Durgin să aerisească bine camerele pentru astăzi. Crezi tu că ea a păstrat această informaţie numai pentru ea? Jumătate din locuitorii oraşului trebuie să ştie că sosim, şi cel puţin douăsprezece persoane, dacă nu mai mult, vor fi la gară, vei vedea; eu îi cunosc. Ei vor să vadă cum arată Polly Harrington săracă. Ei...

— O, mătuşă dragă, o rugă Pollyanna cu ochii plini de lacrimi.

— Dacă n-aş fi aşa de singură. Dacă doctorul ar fi cu noi şi ...

Ea se opri din vorbă şi întoarse capul. Gura ei avea mişcări convulsive. Întrebă brusc:

— Unde este voalul?

— Iată-1, răspunse Pollyanna, întinzându-i-1. Aproape am ajuns. O, mătuşă, mi-ar fi plăcut ca bătrânul Tom sau Timotei să fi venit să ne aştepte la gară.

— Pentru a ne duce cu trăsura? Cum vrei să păstrăm trăsura şi caii când mâine va trebui să-i vindem?

Când cele două femei sosiră pe peronul gării, doamna Chilton, acoperită toată cu voalul cel negru, nu privi nici în dreapta nici în stânga. Cu toate acestea, Pollyanna salută şi surâse trist în mai multe direcţii.

— Ei bine, nu... ba da, acesta este Jimmy! strigă ea veselă, întinzând o mână prietenească. Cred că acum trebuie să-ţi spun domnule Pendleton, acum când eşti aşa de mare şi aşa de frumos! se corectă ea cu un surâs.

— Aş vrea să te văd mai bine, zise tânărul cu un ton şi un gest provocator.

Apoi se îndreptă spre doamna Chilton, cu intenţia să-i vorbească; dar dânsa, cu capul sus, ţanţoşă, se depărtase deja. El reveni spre Pollyanna şi o privi cu multă simpatie.

— Veniţi pe aici amândouă, le zise grăbit. Timotei este aici cu trăsura.

— Ce frumos din partea lui, zise Pollyanna. Scumpă mătuşica, Timotei este aici, a venit cu trăsura, şi iată-1 pe Jimmy Bean! îţi aminteşti de Jimmy Bean?

Din cauza emoţiei şi a agitaţiei sale, Pollyanna nu îşi dădu seama că îl numise pe tânăr cu numele lui din copilărie. Doamna Chilton, însă, observă aceasta. Cu un aer respingător ea îşi întoarse capul zicând cu un ton rece ca gheaţa:

— Domnul Pendleton este foarte amabil, dar îmi pare foarte rău că el şi Timotei s-au ostenit atât de mult pentru

noi.

— Nicio oboseală, vă asigur. Dacă aţi voi să-mi încredinţaţi biletele, mă voi ocupa şi de bagajele dumneavoastră.

Pollyanna, cu un "mulţumesc", bucuroasă, scăpă şi de grija aceasta dându-i biletele, iar demnitatea doamnei Chilton rămase neschimbată, neavând a zice nimic.

Drumul cu trăsura până acasă a fost parcurs în tăcere. Timotei, puţin cam supărat de primirea pe care i-o făcuse vechea stăpână, stătea pe capră cu buzele strânse. Pollyanna nu era nici tristă şi nici veselă. Cu ochii gânditori şi plini de lacrimi contempla priveliştea copilăriei sale. Deodată luă cuvântul şi zise:

— Nu-i aşa că Jimmy e frumos? Cât de mult s-a dezvoltat! Parcă tot zâmbeşte; da, sunt sigură, zâmbeşte.

Timotei era prea jignit şi prea fricos ca să îndrăznească să-i spună doamnei Chilton ceea ce o aştepta acasă, astfel că porţile mari deschise, împodobite cu flori şi Nancy pe prag, făcură o surpriză plăcută pentru doamna Chilton şi pentru Pollyanna.

— Vai, Nancy, ce frumos este! zise Pollyanna sărind uşor din trăsură. Mătuşica, iată că Nancy a venit să ne primească; vezi cum a împodobit totul cu flori?

Vocea Pollyannei era veselă, deşi ea tremura puţin, întoarcerea acasă fără doctorul scump care o iubise aşa de mult îi era foarte grea şi deci înţelegea cu atât mai mult durerea care o stăpânea pe mătuşa ei care se ferea să nu izbucnească în plâns de faţă cu Nancy. Totuşi în dosul voalului negru i se zăreau ochii plini de lacrimi şi gura tremurând. Pollyanna ştia că pentru a ascunde emoţia, mătuşa ei avea nevoie să găsească cuiva o greşeală spre a transforma tristeţea în mânie. Din această cauză, nu a fost surprinsă de răceala cu care doamna Chilton o trată pe Nancy zicându-i scurt:

— Natural că e frumos din partea ta, Nancy, dar în

realitate aş fi preferat să nu fi făcut absolut nimic.

Orice bucurie dispăru din ochii Nancyei. Se părea că-i speriată şi mânioasă în acelaşi timp.

— O, domnişoară Polly, madam Chilton, vreau să zic, am crezut că nu trebuie să vă las...

— N-are importanţă, Nancy, o întrerupse doamna Chilton; să nu mai vorbim.

Şi cu capul sus, intră în casă. Un minut mai târziu se auzi uşa camerei închizându-se. Nancy se întoarse tulburată.

— Domnişoară Pollyanna, ce este? Ce să fac? Credeam că va fi mulţumită. Ziceam că am făcut bine.

— Fără îndoială, răspunse Pollyanna plângând. Este foarte frumos din partea ta, foarte frumos!

— Da, dar doamnei nu i-a făcut plăcere.

— Ba da, i-a plăcut, dar n-a vrut să-şi arate mulţumirea pe faţă. Se temea ca nu cumva s-o cuprindă plânsul şi... O Nancy, Nancy, ***eu sunt mulţumită că pot să plâng,*** zise Pollyanna plecându-şi capul suspinând pe umărul Nancyei. Mă înţelegi că nu pot să plâng de faţă cu ea şi este foarte greu să revii aici după atâta timp şi în condiţii cu totul schimbate. O înţeleg şi are dreptate să fie nervoasă.

— Fără îndoială, iubita mea, dar gândeşte-te că primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o supăr, şi...

— Nu, nu, n-ai supărat-o. Aşa este ea, Nancy. Nu vrea să ştie nimeni cât de greu suportă pierderea doctorului. Îi este teamă să arate lumii lucrul acesta, şi ca să se scuze, caută motive de supărare şi de izolare. Tot aşa se poartă şi cu mine. Eu însă o înţeleg.

— O! Da, da, înţeleg şi eu, răspunse Nancy strângând la pieptul ei cu multă dragoste pe tânăra fată. îngeraş drag, sunt fericită că te văd iarăşi!

— Şi eu sunt mulţumită, de asemenea, zise Pollyanna retrăgându-se încetişor de la pieptul Nancyei şi ştergându-şi ochii de lacrimi. Mă simt mai bine aici ca oriunde, îţi

mulţumesc Nancy. Apreciez tot ce ai făcut pentru noi. Să nu te mai reţin mult, că este ora când trebuie să pleci.

— Dar eu nici nu mă gândesc să plec, răspunse Nancy mirată.

— Vrei să rămâi? O, dar Nancy, noi nu te putem ţine. Va trebui ca eu însămi să fac menajul. Până când vom vedea cum se aranjează lucrurile, vom trăi foarte modest; aşa a spus mătuşa Polly.

— Cum crezi că eu aş primi bani pentru... începu Nancy supărată.

Numai după ce s-a servit masa şi totul a fost pus în ordine, doamna Durgin a înţeles că poate să plece acasă cu soţul ei, dar totuşi continua cu insistenţă, cerând să-i fie îngăduit ca din când în când să vină să ajute la treburi. Când Nancy plecă, Pollyanna veni în salon unde doamna Chilton stătea singură pe scaun, cu mâinile acoperindu-şi ochii.

— Nancy n-a fost destul de drăguţă că a pregătit toate cu atâta bunăvoinţă?

Niciun răspuns.

— Mă întreb unde a găsit atâtea flori. A pus în toate camerele, chiar şi în dormitor.

Iarăşi niciun răspuns. Pollyanna scoase un oftat adânc şi aruncă o privire spre faţa mătuşii. Peste o clipă făcu o nouă încercare.

— Am văzut pe bătrânul Tom în grădină. Sărmanul, are tot timpul dureri, din cauza reumatismului său. S-a cocoşat şi mai mult. Este îngrijorat şi el de matale şi...

Doamna Chilton o întrerupse brusc.

— Pollyanna, ce ne vom face?

— Ce să facem? Desigur, dragă mătuşica, vom face cum va fi mai bine.

— Lasă, lasă, Pollyanna, fii serioasă măcar o singură dată. Precum ştii, veniturile mele au dispărut aproape complet. Totuşi mai am nişte titluri, deşi domnul Hart zice

că în prezent acestea nu aduc aproape niciun venit. Am ceva bani la bancă, o mică rentă şi casa aceasta. Dar la ce serveşte casa aceasta? Este prea mare pentru noi şi n-aş putea s-o vând decât cu jumătate din valoarea ei, asta în cazul când aş găsi pe cineva căruia să-i trebuiască.

— S-o vinzi? Vai, tanti! N-ar trebui să vinzi această casă măreaţă şi plină de atâtea lucruri frumoase!

— Probabil voi fi silită, Pollyanna. Trebuie să mâncăm, din nenorocire.

— Ştiu, şi am o poftă de mâncare aşa de mare... zise Pollyanna răspândind puţină veselie. Totuşi, ***cred că trebuie să fii mulţumită că am poftă de mâncare.***

— Desigur, tu găseşti totdeauna motive de mulţumire. Dar pe urmă ce se va alege de noi, copilă?

— M-am gândit deja la toate acestea. Aş vrea să pot câştiga ceva bani.

— O, copilă, copilă! Doar n-am trăit eu ca să te aud spunând astfel! zise sărmana femeie deznădăjduită. O urmaşă a Harringtonilor să trebuiască să câştige pâinea muncind.

— Dar în asta nu este nimic înjositor, nimic grav, zise Pollyanna zâmbind. Trebuie ***să fii mulţumită,*** că o urmaşă a Harringtonilor este aşa de iscusită încât ştie să-şi câştige existenţa. Nu-i nicio ruşine, mătuşica Polly! Numai dacă eu aş avea vreun talent şi numai dacă aş fi în stare să fac ceva bun în lumea aceasta, zise ea oftând. Ştiu puţin să cânt, să cânt la pian, să lucrez broderii şi să fac menajul; dar nu ştiu nimic aşa de bine, încât să pot cere o plată pentru lucrul meu. Cred că ceea ce aş putea face, adăugă ea după un timp de tăcere, ar fi să gătesc şi să conduc o casă. Dar lucrând în bucătăria noastră proprie n-aş putea aduce niciun ban, zise Pollyanna întristată. Şi ceea ce ne trebuie nouă sunt tocmai banii.

— Aşa este, oftă doamna Chilton.

Urmă o tăcere lungă, care fu întreruptă tot de

Pollyanna.

— Scumpă mătuşica, asta nu poate merge aşa, strigă ea cu o schimbare completă a felului ei de a se exprima. Nu te mai tulbura. Într-una din zilele ce urmează îmi voi descoperi un talent minunat. Este foarte distractiv să descoperi că-ţi lipsesc multe lucruri, apoi să aştepţi venirea lor. A trăi ştiind că vei primi tot ce-ţi lipseşte este foarte odihnitor, zise ea terminând printr-o izbucnire veselă de râs.

Dar doamna Chilton nu râse. Se mulţumi să ofteze şi să zică:

— Pollyanna, ce copil eşti!

Primele zile la Beldingsville n-au fost uşoare nici pentru doamna Chilton, nici pentru Pollyanna. Cu toate că erau libere tot timpul, totuşi nu găseau un anumit scop pe care să-1 urmărească. Prietenii şi vecinii veneau să le facă vizite, şi Pollyanna îi primea totdeauna foarte bine. Doamna Chilton, însă, ori de câte ori prindea ocazia se scuza că nu-i poate primi.

Doamna Chilton vorbea rar de doctor, dar Pollyanna ştia bine că el era tot timpul prezent în gândul ei şi că tăcerea nu era decât un fel de manta în care se înfăşură pentru a-şi ascunde emoţiile ei adânci pe care nu voia să le lase să iasă la iveală.

În timpul primei luni, Pollyanna văzu de multe ori pe Jimmy Pendleton. El veni mai întâi cu John Pendleton pentru a face obişnuita vizită oficială şi ceremonială. Apoi Jimmy a mai venit o dată cu flori, altădată cu o carte pentru doamna Polly şi de vreo două ori fără niciun motiv. Pollyanna îl primea întotdeauna cu mare plăcere. Celor mai mulţi dintre prieteni, Pollyanna le vorbea foarte puţin despre schimbarea survenită în viaţa lor. Lui Jimmy, însă, îi vorbea deschis şi niciodată nu uita să-i spună: "Numai dacă aş putea să fac ceva care să-mi aducă un venit, să pot câştiga bani".

— Am devenit cea mai bună negustoreasă fiinţă mică din câte există, zicea ea zâmbind trist. Mă înţelegi cred; tanti Polly se simte aşa de săracă. Se crede mai săracă decât este în realitate, şi acest gând o deprimă rău, o obsedează de-a dreptul. Aş vrea s-o ajut cumva.

Jimmy privi faţa serioasă a Pollyannei cu ochii plini de lumină şi cu privirea ei blândă.

— Ce-ai vrea să faci? întrebă el.

— Aş vrea să gătesc şi să fac menajul, zise Pollyanna gânditoare. Dar aceasta nu aduce bani când o faci în casa ta proprie, şi în altă parte n-aş vrea să merg să fac serviciul acesta.

— Desigur, zise tânărul.

Mai privi încă o dată faţa ei întrebătoare care era întoarsă spre el. De data aceasta, se roşi de-a binelea şi zise:

— Dacă te-ai mărita? Te-ai gândit la aceasta, domnişoară Pollyanna?

Pollyanna se puse pe un râs vesel.

— O! nu, eu nu mă voi mărita niciodată. În primul rând că nu sunt drăguţă şi, afară de asta, vreau să trăiesc cu mătuşa Polly şi să am grijă de ea.

— Nu eşti drăguţă? Nu te-ai gândit niciodată că s-ar putea să aibă cineva altă părere în privinţa aceasta?

Pollyanna dădu din cap.

— Nu poate să fie nimeni. Eu am o oglindă. Cred că ştii, nu?

Pentru orice altă fată, acest răspuns ar fi putut însemna o cochetărie, cum gândea Pendleton. Dar privind fata din faţa lui, văzu lămurit că nu putea fi vorba de nimic fals. Ceva din felul ei de a se purta din copilărie persista şi acum în toate mişcările şi gesturile ei.

— De ce nu eşti drăguţă? o întrebă el.

Oricât era de sigur de caracterul Pollyannei, totuşi lui Pendleton îi era teamă de îndrăzneala lui punând această

întrebare...

— Ei bine, pentru că nu sunt, zise Pollyanna râzând. N-am fost creată frumoasă. Poate îţi aminteşti că atunci când eram fetiţă credeam că cel mai frumos lucru pe care mi l-ar fi dăruit Dumnezeu ar fi fost să am bucle de păr negru.

— Şi acum ai tot acea mare dorinţă?

— Nu, nu cred. Dar totuşi mi-ar plăcea şi acum ca şi oricând. De altfel, n-am nici gene lungi, şi nasul meu nu-i nici grec nici roman, de niciun tip; am un nas simplu, şi faţa mea este prea lungă, sau prea scurtă, am şi uitat cum este. Am măsurat-o cu aceea a unei frumuseţi consacrate şi am constatat că nu are dimensiunile cerute. Se zice că lăţimea feţei trebuie să fie egală cu cinci ochi, iar mărimea ochilor cu o altă dimensiune de care nu-mi aduc aminte.

— Ce descriere frumoasă! zise Pendleton zâmbind. Apoi, contemplând tânăra fată cu o privire plină de admiraţie, o întrebă:

— Nu te uiţi niciodată în oglindă, când vorbeşti aşa, Pollyanna?

— Desigur că nu.

— Ei bine, încearcă o dată.

— Ce idee curioasă.

Pendleton începu să râdă şi o privi cu încântare.

— Atunci, înseamnă că tu joci în continuare jocul?

Pollyanna îl privi mirată.

— Da, sigur. Ei bine, Jimmy, nu cred că aş fi putut răzbi în aceste şase luni fără acest joc binefăcător.

— Nu te-am auzit de mult vorbind despre el. Ea îşi schimbă culoarea.

— Mă tem că am vorbit prea mult celor indiferenţi, pe care nu-i interesează. Ei nu l-ar accepta de la mine la douăzeci de ani, aşa cum o făceau când eram de zece ani, ştii bine aceasta. Oamenilor nu le place să le predici, adăugă ea cu un surâs puţin răutăcios.

— Mă întreb adesea, Pollyanna, dacă tu însuţi înţelegi

într-adevăr acest joc şi mai ales dacă îţi dai seama ce a făcut el pentru cei care-1 joacă.

— Ştiu numai ce a făcut pentru mine. Vocea ei era scăzută şi privea în altă parte.

— Cineva spunea odată că acest joc ar revoluţiona lumea dacă l-ar juca fiecare, şi cred că aşa este.

— Da, însă sunt oameni care nu iubesc «revoluţia», răspunse Pollyanna zâmbind. Am întâlnit anul trecut în Germania un om care şi-a pierdut averea. Cineva, în prezenţa mea, 1-a încurajat puţin zicându-i: "Gândeşte-te că lucrurile ar fi putut ieşi mai rău". Ar fi trebuit să-1 auzi: "Dacă era ceva care putea să mă înnebunească – zicea el - era când auzeam că mi se spune că s-ar fi putut întâmpla ceva mai rău şi că trebuie să mă mulţumesc cu ce mi-a rămas. N-am ce face cu astfel de oameni care au veşnic zâmbetul pe buze şi care repetă întruna că sunt foarte mulţumiţi pentru că pot să respire, să mănânce, să se plimbe sau să doarmă. Când mi se spune că trebuie să mă mulţumesc cu astfel de baliverne, simt că înnebunesc; aş vrea să mă arunc asupra unuia din aceştia şi să-1 omor", Închipuieşte-ţi ce gafă aş fi făcut dacă vorbeam cu acel om despre jocul mulţumirii.

— Ai dreptate! Dar eu cred că oricum, cu ideile lui greşite despre lume şi viaţă, el a rămas foarte nenorocit şi la fel ceilalţi din jurul lui, nu-i aşa?

Pollyanna zâmbi.

— Lucrul acesta îmi aduce aminte de ceea ce i-am spus într-o zi unei doamne sărace. Era una din doamnele de la Asistenţa Socială din vest; una dintre acele persoane care se bucură în adevăr că este nenorocită şi că poate să-şi povestească necazurile. Atunci aveam vreo şase ani şi încercam să învăţ jocul. Trebuie să-ţi mărturisesc că n-am avut prea mare succes, şi la urmă am înţeles foarte puţin, căci am zis triumfând: "în tot cazul, poţi fi mulţumită că ai atâtea lucruri care să te facă nenorocită, de vreme ce îţi

place să fii nenorocită".

— Cred că aceasta "i-a făcut mult bine", zise Jimmy.

Pollyanna încruntă sprâncenele.

— Mă tem că nu i-a făcut nicio plăcere, după cum nici neamţului nu i-ar fi folosit cu nimic dacă i-aş fi spus acelaşi lucru.

— Dar trebuia să le spui, şi ar trebui...

— Ei bine, Jimmy, ce înseamnă asta?

— Nimic, numai mă gândeam că poate sunt în stare să te conving să faci un lucru pe care mă tem că l-ai făcut.

El se opri brusc, încurcat şi roşu la faţă.

— Ei bine, Jimmy Pendleton, te rog încă o dată, ce înseamnă aceasta?

— Nimic...

— Aştept, şopti Pollyanna. Purtarea şi vocea ei erau calme şi încrezătoare, cu toate că în ochi i se citea o expresie puţin răutăcioasă.

Tânărul nu îndrăznea.

— Vezi, iată eu am puţină grijă de acest joc, de teamă că o să-mi vorbeşti ca altădată, poate mă înţelegi.

— Asta vrei să-mi spui? Ce-ţi spuneam altădată? Mi se pare că mă crezi că sunt la douăzeci de ani ca şi la zece ani.

— Nu, nu asta voiam să-ţi spun Pollyanna; cu adevărat mă gândeam...

Dar Pollyanna îşi astupă urechile cu palmele şi plecă de acolo râzând.

***

Pe la sfârşitul lui iunie, Pollyanna primi o scrisoare din partea domnişoarei Wetherby:

Vă scriu pentru a cere o favoare. Cred că îmi veţi putea spune care familie liniştită din Beldingsville ar

putea s-o ţină în pensiune pe sora mea în timpul verii. Sunt trei persoane: doamna Carew, secretara ei şi fiul ei adoptiv Jamie. Cred că vă amintiţi de Jamie, nu-i aşa? Ei n-ar vrea să stea nici la hotel şi nici la o pensiune obişnuită. Sora mea este foarte obosită, iar doctorul i-a recomandat să meargă la ţară pentru a face o schimbare şi a avea un repaus complet. Ne-am gândit numaidecât la Beldingsville şi la dumneavoastră. Ar vrea să plece, dacă e posibil, la începutul lui iulie. Oare ar fi o îndrăzneală prea mare dacă v-aş ruga să-mi răspundeţi cât mai curând? Rămân din toată inima a dumitale,

Della Wetherby.

După ce a citit această scrisoare, Pollyanna a rămas câteva minute pe gânduri. Apoi o idee care i-a trecut prin minte a făcut-o să scoată o exclamaţie şi, sculându-se brusc, s-a dus la mătuşa ei.

— Tanti dragă, strigă ea răsuflând de oboseală, am o idee foarte bună. Ţi-am spus că o să se întâmple ceva care să-mi dea posibilitatea să-mi arăt talentele. Ascultă-mă: am primit o scrisoare de la domnişoara Wetherby, care îmi spune că doamna Carew şi familia ei doresc să petreacă vara la ţară şi mă întreabă dacă aş putea să le găsesc o gazdă convenabilă. Ei nu vor să meargă la vreun hotel şi nici la vreo pensiune, ci ar vrea să cunoască o familie care să-i primească. Mai întâi n-am găsit nimic, dar acum ştiu pe cine să le recomand; ghiceşte tanti.

— Sărmana de mine, zise doamna Chilton, tu îmi scoţi sufletul cu graba ta. S-ar părea că ai numai doisprezece ani, în loc să fii o fată cu judecată. Despre cine e vorba?

— Să găsim o familie care să primească pe doamna Carew şi pe Jamie. Am găsit-o.

— Chiar? şi de ce m-ar interesa asta pe mine? şopti

doamna Chilton dezinteresată.

— Să-i primim aici, dragă tanti!

— Pollyanna! strigă doamna Chilton cu spaimă în glas.

— Te rog foarte mult să nu zici nu. Nu vezi dumneata că acesta este norocul care vine de la sine, norocul pe care-1 aşteptam? Camere avem destule, şi dumneata ştii că mă pricep să conduc gospodăria. Putem deci să-i primim bine, şi lucrul acesta o să-ţi aducă bani.

— Dar Pollyanna, înţelege-mă că nu pot transforma casa mea într-o pensiune – vila Harrington nu poate ajunge o pensiune! O, Pollyanna, nu pot suporta gândul acesta!

— Dar nu va deveni o pensiune obişnuită. Aceştia pe care-i primim sunt prietenii noştri, musafiri care vin să ne vadă; numai că ei vor fi musafiri care plătesc şi în acelaşi timp ne vom bucura de tovărăşia lor şi vom avea şi bani, banii de care avem nevoie, scumpă mătuşica, accentua Pollyanna.

Un sentiment de mândrie jignită făcu să roşească faţa doamnei Chilton, care se aruncă într-un fotoliu gemând.

— Ei, şi cum o să faci tu toate acestea? o întrebă în sfârşit. Tu nu poţi face toate treburile singură, copilă!

— O, nu, îi răspunse plină de bucurie, simţindu-se acum pe un teren sigur, ştiind că a ajuns la victorie. Voi putea să fac bucătăria si să supraveghez totul, şi sunt sigură că una din surorile mai mici ale Nancyei va veni să facă restul. Madame Durgin s-ar ocupa de spălat rufe, cum deja face şi acum. Vai, dragă tanti, va fi o plăcere! Îmi pare un lucru foarte frumos cum şi este în adevăr, să-mi cadă bani în mână aşa pe negândite.

— Îţi cad în mână, într-adevăr! Mai ai multe de învăţat, Pollyanna. Când vei cădea moartă de oboseală, după ce vei fi gătit şi vei fi făcut menajul, când vei fi aproape distrusă pentru a satisface pe alţii, atunci vei înţelege ceea ce spui acum.

— Bine, o să-mi aduc aminte, răspunse Pollyanna

râzând. Dar nu voiesc să-mi fac inimă rea de pe acum; mă duc repede să-i scriu domnişoarei Wetherby. Când va veni Jimmy Bean după-masă, îl voi ruga să-mi pună scrisoarea la poştă.

Doamna Chilton nu-şi găsea astâmpăr în fotoliul.

— Pollyanna, aş vrea să-1 numeşti pe tânărul acesta pe numele lui adevărat.

— Da, afirmă Pollyanna, dar l-am cam uitat.

Când sosi Jimmy la ora patru, scrisoarea era gata. Pollyanna tremura încă de emoţie şi îndată îşi puse vizitatorul la curent cu cele aranjate.

— Şi voi fi aşa de fericită! adăugă, când isprăvi de spus toate planurile. Nu i-am mai văzut niciodată din iarna când am fost la Boston. Ţi-am vorbit de Jamie, nu-i aşa?

— Da, mi-ai vorbit, zise el cu un tremur nervos în voce.

— Ei, nu-i aşa că e splendid că vine şi el?

— Nu sunt convins că venirea lui poate fi un lucru splendid.

— Nu găseşti splendid că am acest noroc s-o ajut pe mătuşa mea? Află Jimmy că eu sunt încântată.

— Mie mi se pare că va fi destul de neplăcut pentru tine, răspunse Jimmy cam iritat.

— Desigur, câteodată, dar voi fi mulţumită să câştig ceva şi la aceasta mă voi gândi tot timpul. Vezi, dar, Jimmy cum devin negustoreasă?

Urmă o clipă de linişte, apoi tânărul o întrebă brusc:

— Ce vârstă are Jamie ăsta acum?

— Nimeni nu ştie exact; îmi închipui că este cam de vârsta ta. Sunt curioasă să ştiu cum îi merge acum. Am întrebat şi în scrisoare.

— Da, într-adevăr!

Pendleton privi scrisoarea pe care o avea în mână şi oftă cu un aer de neîncredere. Se gândea că ar trebui s-o rupă, s-o dea la oricare altul, s-o arunce undeva sau să facă orice ca s-o distrugă numai să n-o pună la poştă.

Jimmy îşi dădea seama că este gelos, că totdeauna fusese gelos pe acest tânăr. Acum, când iubea pe Pollyanna, era supărat şi nu mai voia să-şi arate gelozia. Pur şi simplu nu voia ca acest tânăr ce-i purta numele să vină aici la Beldingsville ca să le tulbure liniştea.

În câteva zile se văzu că Jimmy nici nu rupsese scrisoarea şi nici n-o aruncase, căci Pollyanna primi un răspuns prompt şi încântător de la domnişoara Wetherby, şi la vizita lui următoare, Jimmy o auzi pe Pollyanna spunându-i:

— Fireşte, în prima parte a scrisorii îmi arată cât sunt ei de mulţumiţi cu răspunsul meu; aceasta nu te interesează. Restul însă vreau să ţi-o citesc. Contez mult pe tine Jimmy, şi sper că mă vei ajuta să le fac cât mai plăcută şederea lor aici.

— Da, desigur!

— Nu fi ironic, pentru că nu-ţi place numele lui Jamie, zise Pollyanna cu un ton de reproş şi cu o severitate fină. Îl vei iubi şi pe el şi o vei iubi şi pe doamna Carew.

— Crezi asta? replică Jimmy, cu oarecare aroganţă. Să sperăm că dacă voi începe s-o iubesc pe acea doamnă, dânsa va fi aşa de amabilă să-mi plătească cu aceeaşi monedă.

— Fără îndoială. Acum ascultă. Scrisoarea aceasta este de la sora ei, domnişoara Della Wetherby, care este infirmieră la sanatoriu.

Şi Pollyanna, zâmbind mereu răutăcioasă, începu să citească:

"îmi ceri să-ţi spun tot ce mă interesează şi pe mine. Este o chestiune cam grea, totuşi, pe cât se poate, îţi voi îndeplini dorinţa. Pentru a începe, cred că o vei găsi pe sora mea cu totul schimbată. Noile interese, care au intrat în viaţa ei, au făcut minuni timp de şase ani. În momentul de faţă ea este puţin supărată şi obosită, dar un bun repaus o va vindeca

repede. Vei vedea şi tu cât pare de tânără, de înfloritoare şi de mulţumită. Notează că am zis mulţumită.

Lucrul acesta nu te va mira atât ca pe mine, deoarece erai prea tânără pentru a observa cât era de nenorocită, când ai venit tu la Boston. Atunci, pentru ea, viaţa era lipsită de orice speranţă şi de orice fericire; acum o găseşte plină de veselie şi de mulţumire.

Mai întâi, îl are pe Jimmy, şi când îi vei vedea împreună nu vei mai avea nevoie să te informez ce înseamnă el pentru ea. Este drept că noi nu ştim bine dacă este Jamie al nostru, cel adevărat, însă sora mea îl iubeşte ca pe copilul ei propriu; l-a adoptat în mod legal, cred că ştii aceasta.

Îţi mai aminteşti de Sadie vânzătoarea? Ei bine, tot căutând s-o ajute şi să-i facă o viaţă mai plăcută, sora mea a tot mărit sforţările sale puţin câte puţin, aşa de bine, încât acum are douăsprezece fete tinere care o consideră ca îngerul lor salvator. A înfiinţat o societate pentru tinerele lucrătoare. Poţi să-ţi închipui că lucrul acesta cere efort fizic şi consum nervos. Ajutorul ei cel mai preţios este secretara sa, Sadie Dean. O vei găsi mult schimbată şi pe această tânără; cu toate acestea ea este mereu aceeaşi Sadie Dean.

Pe când pentru Jamie, bietul Jamie, cea mai mare întristare a vieţii sale este de a şti că nu va mai putea merge niciodată. Într-un timp, noi toţi nutream oarecare speranţe. Timp de un an, doctorul Ames a venit aici la sanatoriu şi l-a îngrijit aşa de bine, încât Jamie poate să meargă acum în cârje. Bietul băiat va rămâne infirm toată viaţa. El şi-a păstrat într-o măsură minunată entuziasmul copilăresc şi plăcerea de a trăi. Un singur lucru ar putea să-l arunce într-o

completă disperare şi să-i altereze inteligenţa, dacă ar descoperi că el nu este Jamie Kent, nepotul nostru. Cred că numai datorită forţei lui de sugestie şi de gândire a ajuns să creadă că este adevăratul Jamie; chiar dacă nu este aşa, sper că el nu va şti aceasta niciodată".

— Aceasta este tot ce scrie despre ei, zise Pollyanna îndoind scrisoarea. Nu-i interesant?

— Da, într-adevăr! răspunse Jimmy cu un ton mai ridicat.

Se gândea acum ce înseamnă pentru el două picioare sănătoase. Şi, de asemenea, ar fi dorit în acea clipă ca sărmanul invalid să aibă şi el parte de atenţie şi de gândire din partea Pollyannei, dar nu prea multă!

— Nu este o greşeală, este ceva inviorător pentru sărmanul băiat, îşi zise el.

— Tu nu ştii nimic, Jimmy Bean, răspunse Pollyanna mişcată; eu însă îl pot înţelege, că un timp oarecare nici eu n-am putut merge şi deci ştiu ce înseamnă asta.

— Da, desigur, răspunse Jimmy mişcându-se agitat pe scaunul său.

Jimmy, văzând faţa atât de radioasă şi ochii Pollyannei atât de strălucitori, nu mai era aşa de sigur dacă doreşte ca Jamie să vină la Beldingsville, căci vedea că, atunci când se gândea la el, Pollyanna avea o înfăţişare cu totul deosebită.

***

Zilele care mai erau până la sosirea «acestor oameni teribili», cum îi numea doamna Chilton pe musafirii care plătesc ai nepoatei sale, trecură repede pentru Pollyanna.

Chemând în ajutor pe Nancy şi pe sora ei mai mică, Betty, Pollyanna inspecta toată casa, cameră cu cameră, aranjând-o pentru confortul şi plăcerea musafirilor

aşteptaţi. Doamna Chilton nu putea s-o ajute decât foarte puţin, mai întâi pentru că nu se simţea bine, apoi pentru că starea ei psihică nu-i permitea să facă niciun efort. Pe de altă parte mai era şi mândria numelui ei de Harrington şi veşnica bombăneală:

— Pollyanna, Pollyanna, n-am crezut că o să ajungă vreodată pensiune castelul familiei Harrington!

— Nu tanti, nu trebuie să ne facem gânduri negre, răspunse blând Pollyanna. Cei ce vin sunt familia Carew, care ne întorc vizita aici, la castelul Harrington.

La ziua fixată, Pollyanna însoţită de Timotei se duse la gară pentru a aştepta sosirea trenului de după-amiază. Până atunci se dovedise a fi încrezătoare şi veselă, gândindu-se la clipele acestea.

Dar acum, când aştepta fluieratul trenului, era cuprinsă de o adevărată panică formată din îndoială, timiditate şi teamă. Îşi amintea de situaţia şi averea doamnei Carew şi de gusturile sale aristocratice. Îşi dădea seama că va întâlni un nou Jamie, un tânăr cu totul deosebit de băiatul pe care îl cunoscuse. Pentru un moment, avu o dorinţă să fugă oriunde.

— Timotei, mă simt rău. Cred că trebuie să le spunem să nu mai vină, zise ea încet.

— Domnişoară! strigă Timotei.

Privind la figura speriată a lui Timotei, Pollyanna îşi reveni. Clătină capul şi începu să râdă.

— Nu te mai gândi la aceasta, nu ştiam ce spun, Timotei. Nu peste mult timp, ei vor fi aici.

Trenul oprise deja şi Pollyanna se grăbi să se apropie, revenindu-şi complet în fire. Recunoscu îndată pe cei ce sosiră. Urmară câteva minute de strângeri de mână, exclamaţii de mirare şi de bucurie, apoi ea se urcă în trăsură alături de doamna Carew, cu Jamie şi Sadie Dean în faţa lor. Atunci putu să privească cu toată atenţia pe fiecare din musafiri şi să constate schimbările pe care anii

Ie aduseseră, În ceea ce priveşte pe doamna Carew, Pollyanna rămase surprinsă. Uitase că această doamnă era aşa de frumoasă, că avea gene aşa de lungi şi ochii aşa de frumoşi. Prin mintea ei îşi făcu loc un sentiment vag de gelozie, dar repede îşi aduse aminte de tristeţea de odinioară care o stăpânea pe doamna Carew şi se bucură de această schimbare.

Apoi se întoarse către Jamie, spunându-şi în sine că în adevăr el era o figură distinsă. Ochii săi adânci, faţa puţin palidă şi părul ondulat îl făcea atrăgător. Apoi aruncă o privire spre cârjele aşezate lângă el şi simţi un sentiment de simpatie vie în toată fiinţa ei.

De la Jamie, Pollyanna trecu cu privirea la Sadie Dean. În ceea ce priveşte trăsăturile, Sadie era la fel cum o văzuse întâia oară în grădina publică la Boston. Dar nu avu nevoie să o privească prea mult pentru a constata că pieptănătura, hainele, felul de a se exprima, precum şi dispoziţia ei erau cu totul deosebite.

Jamie zise Pollyannei:

— Ce bună eşti că ne-ai permis să venim. Ştii tu la cine mă gândeam eu când ai scris că poţi să ne primeşti? Mă gândeam la fetiţa din grădina publică cu sacul plin de hrană pentru păsărele.

— Cu sacul plin! zise Pollyanna râzând.

— Desigur că în cazul de faţă, sacul de alimente s-a transformat în camere drăguţe la ţară, în lapte bun şi ouă proaspete, replică Jamie. Dar, pe acestea sunt sigur că le vom avea.

— Foarte bine, voi face tot posibilul să fiţi mulţumiţi, zise Pollyanna simţindu-se fericită că tanti Polly nu este de faţă ca să audă cât de repede s-au realizat prezicerile sale. Sărmanul Lancelot! Oare cine îl hrăneşte, dacă mai trăieşte?

— Dacă trăieşte, este desigur hrănit, zise doamna Carew bucuroasă. Băiatul acesta merge încă cel puţin o dată pe

săptămână în grădină, cu buzunarele pline de nuci şi de alte alimente. De multe ori când vreau să comand cereale pentru dejun, mi se răspunde: "Le-a reţinut domnul Jamie pentru porumbei, doamnă!"

— Da, dar lasă-mă să-ţi spun, strigă Jamie cu entuziasm.

Şi după o clipă, Pollyanna asculta cu aceeaşi fascinaţie din trecut povestea unei perechi de turturele din grădina plină de soare. Mai târziu înţelese cele scrise de miss Wetherby când văzu pe Jamie că apucă cârjele şi cu ajutorul lor se coborî singur din trăsură. Mai înţelese că timp de zece minute cât a mers cu trăsura, uitase că este olog.

Spre marea ei mirare, Pollyanna observă că întrevederea scurtă dintre tanti Polly şi musafiri se petrecuse în condiţii mult mai bune de cum se aştepta.

Musafirii erau vădit încântaţi de vechea casă şi de tot ce era în ea, încât era imposibil ca doamna Chilton să-şi păstreze atitudinea rece şi resemnată în prezenţa lor. De altfel, în mai puţin de o oră, farmecul personal şi magnetismul lui Jamie au alungat orice neîncredere şi tristeţe care mai dăinuia în sufletul închis al doamnei Chilton.

Dar cu toată schimbarea de atitudine a mătuşii sale, Pollyanna găsi că lucrurile nu merg tocmai "pe roate". Era multă treabă de făcut. Sora Nancyei, Betty, era gentilă şi bine dispusă, însă nu era Nancy. Trebuia s-o înveţe, şi aceasta cerea timp. Pollyanna avea fel de fel de griji. Acum, un scaun acoperit cu praf era o crimă pentru ea, iar o mâncare nepreparată ca lumea, o tragedie.

Încet, încet, datorită argumentărilor şi rugăminţilor doamnei Carew şi a lui Jamie, Pollyanna îşi îndeplinea îndatoririle mult mai repede şi înţelese că adevărata crimă şi tragedie în ochii prietenilor ei nu era nici praful de pe scaun şi nici mâncarea prost gătită, ci mai curând grija şi oboseala care începuseră să lase urme pe figura ei.

— Parcă n-ar fi destul că ne-ai îngăduit să venim! zicea Jamie. Nu te mai omorî atâta cu pregătitul mâncării.

— De altfel, nici nu trebuie să mâncăm mult, adăugă doamna Carew râzând. Doar nu vreţi să facem indigestie?

Era minunat să vezi cum cei trei membri ai familiei se adaptau la viaţa de aici.

La numai câteva zile de la sosire, doamna Carew stârni interesul doamnei Chilton cu privire la societatea tinerelor funcţionare pe care o înfiinţase la Boston, iar Sadie Dean şi Jamie se certau cum să ajute pe Pollyanna la cules flori sau la strâns legume.

Cam la vreo săptămână de la venirea musafirilor, în castelul Harrington, într-o seară, John Pendleton şi Jimmy veniră să facă o vizită. Pollyanna se aşteptase ca ei să vină mai curând.

— Sunteţi prieteni scumpi pentru mine şi doresc să vă cunoaşteţi bine cu toţii şi să fiţi prieteni între dumneavoastră, zise ea.

De altfel, nu era surprinsă de faptul că atât Jimmy cât şi domnul Pendleton au fost impresionaţi de frumuseţea doamnei Carew. Dar privirea pe care o îndrepta doamna Carew spre Jimmy era curioasă; părea că îl cunoaşte.

— Domnule Pendleton, nu te-am mai văzut eu niciodată?

Ochii sinceri ai lui Jimmy o priviră pe doamna Carew drept în faţă, cu admiraţie.

— Nu cred, răspunse el zâmbind. Sunt sigur că dacă v-aş fi întâlnit vreodată, n-aş fi uitat acest lucru.

Sentimentul care inspirase aceste cuvinte era aşa de vizibil, încât toată lumea începu să râdă, iar domnul John Pendleton zise:

— Bine a zis fiul meu, având în vedere vârsta dumneavoastră. Nici eu n-aş putea spune altceva.

Doamna Carew se înroşi şi începu să râdă.

— Nu, dar fără glumă, insistă ea, mi se pare că te cunosc. Chiar dacă nu ne-am întâlnit, cred totuşi că te-am

văzut undeva.

— Este foarte posibil, zise Pollyanna. Poate l-aţi văzut la Boston, căci Jimmy a urmat Politehnica timp de trei ani. Când va fi mare, va construi poduri şi diguri.

Din nou toată lumea începu să râdă, afară de Jamie, şi numai Sadie Dean a remarcat că Jamie, în loc să râdă, închise ochii ca şi cum unele vorbe rostite îl dureau. Numai Sadie Dean înţelese de ce şi ea schimbă subiectul conversaţiei, îndreptându-1 în altă direcţie. Avu ocazia să vorbească de cărţi şi flori, de animale şi păsări, subiect care îi convenea mai mult lui Jamie decât cel al podurilor şi digurilor pe care n-ar fi putut să le construiască vreodată. Dar nimeni, nici măcar Jamie, nu observă că asta era strategema domnişoarei Sadie.

După ce oaspeţii plecară, doamna Carew spuse din nou că este urmărită de ideea că văzuse undeva pe Jimmy Pendleton.

— În tot cazul, este un băiat bun şi îl iubesc.

— ***Sunt foarte mulţumită,*** deoarece şi eu îl iubesc, zise Pollyanna. Totdeauna l-am iubit pe Jimmy.

— Îl cunoşti de mult? întrebă Jamie cu interes.

— O, da, îl cunosc de mulţi ani! Eram atunci o fetiţă, iar el era Jimmy Bean.

— Jimmy Bean? Nu este fiul domnului Pendleton? întrebă doamna Carew surprinsă.

— Nu. E numai fiul său adoptiv.

— Fiu adoptat! zise Jamie. Atunci nici el nu este un fiu adevărat, ca şi mine.

Se simţea multă bucurie în vocea acestui tânăr.

— Nu. Domnul Pendleton n-a avut copii deloc. Nici n-a fost însurat vreodată. A vrut să se însoare odată, dar... nu a reuşit.

Pollyanna se roşi şi tonul vocii ei se schimbă. Nu uitase că mama ei refuzase pe domnul Pendleton cu mulţi ani în urmă şi că ea era responsabilă de celibatul aşa lung al

acelui om.
În acest timp, doamna Carew şi Jamie, neştiind nimic din toate acestea şi remarcând numai fâstâcirea Pollyannei, au ajuns îndată la aceeaşi concluzie:
— Este posibil, îşi ziceau amândoi, ca acest om, John Pendleton, să fi fost îndrăgostit de Pollyanna, un copil?!

***

Înainte de sosirea musafirilor, Pollyanna spuse lui Jimmy că se bazează pe concursul lui pentru a-i distra.
La început, Jimmy nu se arăta deloc dispus să-şi îndeplinească acest rol, dar după o săptămână, nu numai că se grăbea să facă aceasta, dar era chiar încântat de rolul său.
Între el şi doamna Carew se stabilise o caldă prietenie, bazată pe ceea ce părea să fie o puternică atracţie, foarte deosebită, pe care o simţeau amândoi. Ei se plimbau şi vorbeau împreună, făceau planuri pentru asociaţia tinerelor funcţionare, planuri care urmau să fie puse în execuţie iarna următoare când Jimmy avea să fie la Boston. Ei însă nu uitau nici de Jamie şi de Sadie Dean, iar aceştia, ca membri ai familiei, participau la toate discutiile despre organizarea planurilor pentru distracţia societăţii. Jimmy nu venea totdeauna singur. Din când în când, era însoţit de domnul Pendleton. Se organizau multe plimbări cu trăsura, multe curse de călărie şi multe şi plăcute după-amieze de lectură şi de lucru de plăcere, care aveau loc în veranda castelului Harrington.
Pollyanna era încântată. Nu numai că musafirii ei nu se plictiseau, dar prietenii ei din familia Carew făcuseră cunoştinţă cu ceilalţi prieteni buni, cu cei din familia Pendleton. Se părea că ea este un fel de mamă cloşcă înconjurată de puişorii ei. Pollyanna trona la reuniunile din verandă şi făcea tot ce-i sta în putinţă pentru a menţine

întregul grup al prietenilor unit şi fericit. Nici familia Carew şi nici Pendleton nu erau mulţumite când vedeau că Pollyanna rămâne simplă spectatoare la petrecerile lor şi o rugau cu insistenţă să ia parte şi să se bucure împreună cu ei.

— Cum să putem noi accepta ca tu să te mărgineşti la a sta în această bucătărie caldă? bombăni Jamie într-o zi când el intrase acolo. În dimineaţa aceasta este un timp superb şi cu toţii vom merge la pădure, unde vom prinzi. Vei veni şi tu.

— Dar, Jamie, eu nu pot, îmi este imposibil! Zise Pollyanna.

— De ce nu? Nu trebuie să prepari masa pentru seară pentru noi, că nu vom fi aici.

— Dar trebuie preparat dejunul.

— Din nou te îngrijeşti peste măsură. Vom cumpăra dejunul, aşa că nu va fi nevoie să rămâi acasă ca să mai găteşti. Ai vreo obiecţie?

— Ei bine, Jamie, asta nu pot. Trebuie să pun prăjiturile la gheaţă.

— Nu e nevoie de aceasta!

— Apoi este de făcut curăţenie.

— Nu vom face murdărie.

— Dar nu pot să-ţi înşir toate treburile pe care le am de făcut astăzi.

— Nici nu vreau să mi le-nşiri, replică Jamie, vesel. Vreau ca să încetezi odată cu "nu". Hai vino, pune-ţi pălăria! Am văzut-o pe Betty în sufragerie şi mi-a spus că va împacheta ea mâncarea pentru prânz. Să mergem, grăbeşte-te!

— Să vedem, băieţică! Este imposibil, zise Pollyanna râzând şi încercând să scape, deoarece el o ţinea de mânecă. Nu pot merge cu voi aşa cum sunt îmbrăcată.

Şi totuşi a mers, şi nu numai de data aceea, ci chiar de mai multe alte ori. Nu mai putea să refuze, căci avea

contra ei nu numai pe Jamie, ci şi pe Jimmy şi domnul Pendleton, ca să nu mai vorbim de doamna Carew, de Sadie şi de însăşi doamna Chilton.

— De bună seamă, sunt fericită să merg, zicea ea cu un oftat de mulţumire. Dar cu siguranţă că nu s-au mai văzut musafiri ca ai mei care să ceara biscuiţi, lapte şi mâncăruri reci; şi niciodată până acum nu s-a văzut ca o proprietară de pensiune ca mine să meargă la pădure împreună cu musafirii ei.

Punctul culminant a fost atins într-o zi când John Pendleton a propus să plece toţi într-o plimbare de două săptămâni la un lac de munte, la patruzeci de mile de Beldingsville. Tanti Polly nu înceta să se minuneze, gândindu-se cât de mult se schimbase John Pendleton.

Ideea a fost primită cu entuziasm de toată lumea, în afară de tanti Polly care îi spuse Pollyannei că ar fi mai bine şi de dorit că, dacă domnul John Pendleton voia să iasă din singurătatea lui morocănoasă în care se închisese de atâţia ani, nu era cazul să facă acuma pe tânărul de douăzeci de ani. Ea spuse în public că nu era încântată de o călătorie de durată la ţară, timp în care să fie obligată să doarmă pe pământul umed şi să mănânce tot felul de fructe sălbatice sub pretext că se distrează, fapt care nu poate constitui nici pe departe distracţie pentru persoanele trecute de patruzeci de ani.

Dacă John Pendleton a fost mâhnit de această declaraţie, nu a voit touşi s-o arate; interesul şi entuziasmul lui nu s-au micşorat deloc şi planurile pentru excursia la ţară continuau să fie perfecţionate. S-a luat hotărârea ca şi în cazul în care doamna Chilton nu avea să ia parte la această expediţie, să nu se contramandeze planul deja stabilit.

— Şi doamna Carew, în acest caz, va avea misiunea de şef al expediţiei! zise Jimmy, cu multă bucurie.

Timp de o săptămână n-a fost vorba decât de corturi, de îmbrăcăminte, de provizii, de undiţe pentru pescuit, şi

aproape tot ce se făcea se făcea numai în scopul călătoriei.

— Ce-o fi să fie! zise Jimmy chiar cu riscul de a fi pedepsit de doamna Chilton. Totuşi, vrem cu adevărat o expediţie la ţară, cu foc în aer liber şi cartofi copţi în cenuşă; ne vom aşeza în jurul focului, vom povesti diferite istorioare şi vom frige carnea înfiptă într-o ţepuşă.

— Şi vom merge cu vaporul, vom înota, vom merge cu barca şi vom pescui, declară Pollyanna. şi... se opri deodată cu ochii fixaţi la faţa lui Jamie. Ce să mai discutăm? Nu vom face nimic din acestea, se corectă ea; vom sta liniştiţi, vom citi şi vom discuta.

Ochii lui Jamie se întunecară şi faţa i se îngălbeni. El deschise gura, dar înainte să înceapă vorba, Sadie Dean zise:

— O! dar când se fac astfel de excursii, urmează desigur lungi popasuri în aer liber care sunt aşa de necesare. Vara trecută eram la Maine şi să fi văzut dumneavoastră peştele pe care 1-a prins domnul Carew. Era... povesteşte tu, zise ea îndreptându-se către Jamie.

Jamie râse şi dădu din cap.

— Poate n-o să creadă o poveste cu peşti, zise el.

— Încearcă, zise Pollyanna.

Jamie dădu din cap, culoarea feţei îi revenise, şi ochii lui nu mai aveau o expresie dureroasă. Pollyanna privi spre Sadie Dean şi se miră văzând că se înfundă degajată în fotoliul ei.

În sfârşit, ziua fixată sosi şi plecară cu automobilul nou al lui John Pendleton, cu Jimmy ca şofer. Un zgomot, o vâjâitură, un concert de adio şi iată-i plecaţi cu un ţipăt de sirenă, Jimmy acţionând îndelung claxonul. La capătul a patru ore de mers, voiajul lor de patruzeci de mile în auto mobil se sfârşi. Locul de oprire era cunoscut încă de mulţi ani de domnul Pendleton, de data aceasta inspecta împrejurimile cu o mulţumire amestecată cu o oarecare grijă.

— O, ce frumos este! ziseră în cor pasagerii.

— ***Sunt foarte mulţumit*** că vă place locul acesta! răspunse domnul Pendleton. Cu toate acestea, eram cam îngrijorat gândindu-mă că poate l-aş fi găsit schimbat; ştiţi că lucrul acesta se întâmplă foarte des. Desigur pomii au mai crescut, dar nu aşa de mult încât să ne rătăcim în pădure.

Fiecare se puse pe treabă, să pregătească terenul, să ridice cele două corturi, să descarce automobilul, să construiască cuptorul şi să aranjeze bucătăria şi dormitorul. Abia acum, Pollyanna începu să se intereseze în mod deosebit de Jamie şi să aibă grijă de el. Ea înţelese că gropile, văile cât şi movilele acoperite cu pietriş sau spini nu erau pentru o pereche de cârje ceea ce este un parchet acoperit cu covoare. Ea văzu că sfidând infirmitatea lui, Jamie căuta să ia parte la lucru, şi faptul acesta o tulbură. De două ori se repezi să-i ia din mână scaunul pe care încerca să-1 ducă.

— Lasă-mă să-1 duc, o rugă el. Tu ai făcut destule treburi.

La a doua intervenţie ea adăugă:

— Te rog să mergi să te odihneşti, Jamie. Pari foarte obosit.

Dacă ar fi privit mai atent, ar fi văzut roşeaţa care se aşternu pe fruntea lui. Văzu cu toate acestea, spre marea ei mirare, pe Sadie Dean cu braţele pline de cutii zicând:

— Vai, domnule Carew, te rog ajută-mă puţin. După câteva secunde, Jamie se îndrepta spre corturi luptându-se să ducă două cârje şi o mulţime de cutii. Cu vorbe de reproş pe buze, Pollyanna se îndreptă spre Sadie Dean, dar n-a apucat să-şi rostească reproşurile, căci Sadie, cu un deget pe buze, se apropia de ea în grabă.

— Ştiu că nu ai nicio intenţie rea, zise ea când era aproape de Pollyanna, dar nu vezi cât se consumă la gândul că tu îi spui că el nu poate să facă nimic? Vezi cât

de fericit este acum?

Pollyanna îşi aruncă privirile spre el şi-1 văzu aplecat pe una din cârje, silindu-se să descarce pe pământ încărcătura de cutii. De atunci Pollyanna supraveghea pe Jamie foarte atentă, dar avea grijă ca nimeni să n-o observe, şi în timp ce îl supraveghea, în inima ei suferea. De două ori îl văzu că încearcă să facă un lucru, şi de fiecare dată renunţă; o dată era un scaun prea greu pe care nu-1 putea ridica, iar altă dată era o masă pliantă care era prea grea de transportat cu cârjele lui. De fiecare dată îl văzu cum se uită în toate părţile să vadă dacă a obsevat cineva neputinţa lui. Pollyanna mai observă că el era foarte obosit, dar, cu tot surâsul său, faţa îi era palidă şi trasă, ca a unui om care sufere.

— Cred că nu ne-am gândit destul la el când am acceptat să venim într-un loc ca acesta, zise ea cu ochii plini de lacrimi. Să faci excursii în cârje? De ce nu ne-am dat seama înainte de a pleca?

Peste o oră, însă, în jurul focului, după masă, Pollyanna găsise răspuns la această întrebare; aşa cum stăteau în jurul focului, faţa Pollyannei, luminată,de flăcările focului, contrasta puternic cu întunericul din jur, fiind fermecată de-a dreptul de modul mişcător în care povestea Jamie. Ba, mai mult, uită de cârjele acestui tânăr minunat.

***

Toţi şase formau o societate veselă. Se părea că şirul bucuriilor ce se iveau în fiecare zi nu mai avea sfârşit, cu atât mai mult cu cât o camaraderie desăvârşită era între ei toţi. Lucrul acesta îl constată şi Jamie într-o seară când erau toţi în jurul focului:

— Parcă acum am făcut cunoştinţă unul cu altul în ultima săptămână mai mult decât ne-am cunoscut în oraş timp de un an.

— Asta este adevărat, dar mă întreb de ce? zise doamna Carew cu ochii visători, privind flacăra focului.

— Cred că secretul e în aer, declară Pollyanna veselă.

— Eu mă gândesc că aceasta este din cauza restrângerilor la care sunt siliţi oamenii în oraşe, zise Sadie Dean cu o oarecare tremurare în voce. Aici totul este natural, real şi adevărat, încât ne putem arăta firea noastră adevărată, nu sub aspectul pe care-1 cunoaşte lumea, că am fi bogaţi sau săraci, mari sau mici; suntem deci ceea ce suntem în realitate.

— Vai! zise Jimmy glumeţ. Toate ar fi bune aici dacă am avea pe doamna Tom sau doamna Dick sau doamna Harry care să stea undeva într-un colţ retras şi să discute ce facem, unde mergem, de ce mergem şi cât timp vom sta acolo.

— Vai, Jimmy! zise Pollyanna, cum îţi place să alungi farmecul discuţiilor cu glumele tale.

— Dar asta este contribuţia mea, răspunse Jimmy.

Apoi doamna Carew se sculă,

— Veniţi, veniţi copii, şeful vostru declară că este timpul de culcare!

Şi cu un schimb voios de "Noapte bună!" se despărţiră.

Astfel treceau zilele. Pentru Pollyanna era un timp minunat, dar mai important decât orice era închegarea acestei camaraderii intime, care, deşi în amănunt era deosebită pentru fiecare, era totuşi plăcută tuturor.

Cu Sadie Dean, ea vorbea de "societatea de binefacere" şi de opera minunată pe care o îndeplinea doamna Carew. Vorbea de zilele de tumult, când Sadie vindea mărgele şi de tot ce făcuse doamna Carew pentru ea. Astfel, află câte ceva despre părinţii ei, despre casa unde locuise mai înainte şi în fine de bucuria de care era cuprinsă la gândul că doamna Carew a introdus-o în casa şi în familia sa.

— Şi, după toate acestea, tu eşti persoana care mi-a schimbat soarta în bine, zise ea într-o zi Pollyannei.

Aceasta dădu din cap şi zise:

— Ba deloc! Doamna Carew a făcut toate acestea, nu eu.

Cu doamna Carew, Pollyanna de asemenea vorbea despre "societate" şi de planuri noi cu privire la viitorul acestei societăţi. O dată, în liniştea unui apus de soare, pe când erau la plimbare amândouă, doamna Carew vorbi despre ea însăşi şi de schimbarea care se produsese în concepţia ei asupra vieţii, şi, la fel ca Sadie Dean, zise:

— Tu, Pollyanna, eşti aceea care a reuşit să mă schimbe complet.

Pollyanna însă nu voia să admită cele ce i se atribuiau şi începu să vorbească de Jamie şi de ceea ce făcuse el.

— Jamie este un băiat foarte bun, răspunse doamna Carew cu dragoste, şi-1 iubesc ca pe propriul meu copil. Dacă chiar ar fi cu adevărat copilul sorei mele, n-aş putea să-1 iubesc mai mult ca acum.

— Atunci, dumneavoastră nu credeţi că este?

— Nu ştiu. N-am aflat nimic care să mă lămurească pe deplin dacă e sau nu nepotul meu. Câteodată sunt sigură că este el, apoi, din nou mă îndoiesc. Cred că el este convins că este nepotul meu şi sunt fericită pentru aceasta.

— Desigur, dădu din cap Pollyanna şi atât timp cât îl veţi iubi astfel, n-are importanţă dacă este sau nu nepotul dumneavoastră.

Doamna Carew se îndoi.

— Da, însă câteodată îmi trece prin minte această idee: dacă el nu este Jamie al nostru, unde este atunci Jamie Kent? Este el bine? E fericit? A găsit el pe cineva care să-1 iubească? Când mă gândesc la aceasta, Pollyanna, îmi vine să înnebunesc, şi aş da tot ce am, numai să pot şti dacă acest băiat este Jamie Kent.

Pollyanna îşi amintea de convorbirea aceasta ori de câte ori discuta cu Jamie. El era aşa de sigur că este Jamie Kent.

— Cred că aşa este, îi zise el o dată Pollyannei. Cred că sunt Jamie Kent. Cred asta de aşa de mult timp, încât nu ştiu ce s-ar întâmpla cu mine, dacă s-ar descoperi că nu sunt eu acela.

— Dar dânsa te iubeşte, Jamie.

— Asta o ştiu, şi cu atât mai mult aş fi nenorocit. Doreşte să fiu adevăratul Jamie. Dacă cel puţin aş fi în stare să fac ceva ca să fie mândră de mine. Dacă aş putea cel puţin să-mi câştig existenţa ca orice om. Dar ce pot face eu cu acestea? adăugă el amărât punând mâna pe cârjele sale.

Pollyanna se întrista.

— Te rog uită de toată amărăciunea; n-am avut intenţia să te intristez vorbind astfel, zise el oarecum bine dispus. Aceasta este o trădare a jocului, nu-i aşa? Sunt mulţumit că am cârje, fiindcă este mult mai plăcut să ai cârje, decât un cărucior!

— Dar, agenda mulţumirii o mai păstrezi? întrebă Pollyanna, cu o voce tremurătoare.

— Desigur. Acum, am o bibliotecă întreagă de agende ale mulţumirilor. Toate sunt legate în piele roşie cu excepţia primului caiet care este cel mai mic carnet de notiţe, cel pe care mi 1-a dat Jerry.

— Jerry! M-am gândit adesea la el şi voiam să-mi spui ceva noutăţi, cu privire la el, zise Pollyanna. Unde este acum?

— La Boston. Jerry se ocupă tot de ziare, însă nu le mai vinde, ci el caută noutăţi. Acum este reporter. Am putut să-1 ajut şi pe el şi pe Mumpsy. Îţi închipui ce fericit am fost. Mumpsy este într-un sanatoriu pentru a-şi îngriji reumatismul.

— Este mai bine?

— Mult mai bine. Va ieşi în curând şi va merge să-i facă menajul lui Jerry care şi-a putut recupera anii de studiu pierduţi mai înainte. El mi-a îngăduit să-1 ajut, însă numai sub formă de împrumut.

— Foarte bine, zise Pollyanna aprobându-1. Eu înţeleg că nu este plăcut să ai obligaţii de care să nu te poţi achita. Pentru asta voiam aşa de mult să o ajut pe mătuşa mea după cât bine a făcut dânsa pentru mine.

— Dar văd că o ajuţi.

Pollyanna încruntă sprâncenele.

— Da, pentru că ţin musafiri în vara aceasta. Se vede, nu-i aşa? zise ea arătând cu mâna spre toţi cei ce o înconjurau. Să fi auzit predicile mătuşii Polly cu privire la musafiri.

Apoi izbucni în râs. Se opri şi oftă. Faţa ei luă o expresie de teamă.

— Asta nu va dura mult, o ştii. Aţi venit aici pentru vară, numai pentru vară. Şi trebuie să găsesc ceva de lucru şi pentru iarnă. M-am gândit la aceasta şi cred că voi scrie poveşti.

Jamie se întoarse dintr-o dată.

— Vei face... ce?

— Voi scrie cărţi de poveşti pentru a le vinde. Mulţi oameni fac lucrul acesta. Am cunoscut în Germania două fete tinere care scriau poveşti.

— Ai încercat vreodată? întrebă Jamie, oarecum neîncrezător.

— Nu încă, răspunse Pollyanna. Apoi ca şi cum ar fi vrut să se apere de insinuarea lui Jamie, adăugă: Ţi-am spus că în momentul de faţă ţin musafiri în pensiune; nu pot face două lucruri deodată.

— Desigur că nu.

Ea îi aruncă o privire în care se putea citi un uşor reproş.

— Tu nu crezi că aş fi capabilă?

— N-am zis asta.

— Nu, dar se pare că ai vrea să zici. Nu văd de ce n-aş putea să încerc. Aceasta nu este ca şi cum ai cânta şi ţi-ar trebui o voce bună. Nu este ca şi un meşteşug pe care

trebuie să-1 înveţi în câţiva ani.

— Dimpotrivă, eu cred că este cam acelaşi lucru.

Vocea lui Jamie era mai scăzută iar privirea şi-o îndreptă în altă parte.

— Cum? Ce vrei să spui? Ei bine, Jamie, nu trebuie decât hârtie şi creion. Nu este ca învăţătura croitoriei, muzicii sau picturii.

Urmară câteva momente de linişte până veni răspunsul tot pe o voce scăzută şi tot cu privirea în altă parte.

— Meşteşugul scrisului este mult mai greu şi mai delicat ***pentru că scrisul se adresează direct inimilor şi mi se pare că este cel mai minunat dintre toate talentele şi deci acesta trebuie învăţat cu multă atenţie, pentru că nu oricine poate să-l mânuiască. Opera literară alcătuită cu iscusinţă şi pricepere, atingând simţurile oamenilor, îi va face să răspundă prin zâmbet sau prin lacrimi, după cum voieşti tu.***

Pollyanna suspină iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ah, Jamie, cât de bine ştii să spui orice lucru! Nu mă gândisem niciodată la aceasta, cu toate că am citit în reviste fel de fel de povestiri. Cred că şi eu aş putea scrie, îmi place să spun poveşti. Totdeauna le spun pe acelea pe care mi le spui tu, şi totdeauna râd sau plâng, aşa cum spui tu.

Jamie se întoarse repede.

— Te fac ele să râzi sau să plângi cu adevărat, Pollyanna?

Iarăşi în vocea lui se simţea o seriozitate neobişnuită.

— Desigur, şi tu ştii lucrul acesta demult, de când ne întâlneam în grădina publică. Nimeni nu ştie povesti ca tine. Tu trebuie să scrii, nu eu. Jamie, de ce nu încerci?

Niciun răspuns. Jamie parcă nici nu auzise. Poate că în acel moment îşi amintea de porumbeii ce se îngrămădeau în jurul lui în grădină.

Pollyanna nu făcea plimbări şi nu purta discuţii

interesante numai cu Jamie, cu Sadie Dean sau cu doamna Carew. Pollyanna discuta şi se plimba adesea cu Jimmy şi cu domnul Pendleton. Acum Pollyanna era sigură că până atunci nu-1 cunoscuse deloc pe John Pendleton. Tăcerea şi răceala lui de odinioară dispăruseră cu totul de când veniseră împreună în excursie. El se plimba cu barca, înota, pescuia şi făcea alergări cu acelaşi entuziasm şi aproape cu aceeaşi forţă ca şi Jimmy. Seara, în jurul focului, se întrecea cu Jamie povestind aventuri câteodată hazlii, câteodată înfricoşătoare, care i se întâmplaseră în voiajurile lui în străinătate. Dar mai mult decât toate acestea, Pollyanna prefera clipele când John Pendleton îi vorbea de mama ei, cum o cunoscuse şi o iubise odinioară. Aceasta era pentru ea o bucurie foarte mare şi o surpriză nu mai puţin mare, pentru că, mai înainte, John Pendleton nu-i vorbise niciodată aşa de deschis despre iubirea lui fără speranţă. Poate că el însuşi era mirat de atâta sinceritate, pentru că într-o zi îi zise Pollyannei:

— Mă întreb şi eu cum pot să-ţi vorbesc aşa.

— Ah! îmi place mult când faceţi acest lucru, răspunse ea.

— Ştiu, dar n-am crezut niciodată că voi face aceasta. Trebuia să se întâmple, deoarece tu semeni cu mama ta. Eşti la fel ca ea.

— Dar am crezut că mama mea era frumoasă, răspunse Pollyanna foarte mirată.

John Pendleton zâmbi întrebător.

— Da, a fost frumoasă, scumpa mea.

Pollyanna păru şi mai mirată.

— Atunci nu văd cum pot eu să semăn cu ea.

Domnul Pendleton râse şi mai tare.

— Pollyanna, dacă o altă fată tânără mi-ar fi spus aceasta, eu... i-aş fi zis... n-are importanţă ce i-aş fi zis.

Pollyanna aruncă o privire mustrătoare celui ce o privea atât de vesel.

— Te rog, domnule, nu mă privi aşa, şi nu mă mai tachina. Am ţinut mult să fiu frumoasă, chiar dacă lucrul acesta s-ar părea stupid.

— Ai ochii mamei tale şi acelaşi zâmbet, Pollyanna; şi pentru mine, amândouă sunteţi frumoase, zise John Pendleton încet.

Pollyanna, cu ochii plini de lacrimi, nu mai dădu niciun răspuns. Oricât de plăcute îi erau aceste discuţii, tot nu erau la fel de plăcute ca cele cu Jamie. Când erau amândoi împreună, nu aveau nevoie să vorbească pentru a fi fericiţi.

Jimmy, în schimb, ştia că n-are nevoie să-şi exprime simpatia. El era sănătos şi fericit. Nu era trist din cauza unui nepot pierdut de multă vreme şi nici că a pierdut o prietenă din copilărie. El nu trebuia să se târască cu ajutorul unei perechi de cârje care nu erau plăcute nici să le priveşti, darmite să le foloseşti. El putea fi mulţumit şi liber. El era un băiat scump; aşa fusese întotdeauna.

***

Întâmplarea ce urmează se petrecu în ultima zi a excursiei la ţară. Pollyanna era tare mâhnită din cauză că incidentul acesta a adus primul nor de regret şi nenorocire asupra întregii excursii.

— Aş fi fost fericită dacă plecam ieri, îşi zise suspinând. Nu s-ar mai fi întâmplat asta.

În dimineaţa ultimei zile luaseră hotărârea să facă o plimbare până la un lac mic, la o distanţă de două mile.

— Vom mai avea încă o dată peşte la cină, zise Jimmy, şi tot grupul a aprobat propunerea cu bucurie.

Cu provizii şi cu undiţe de pescuit, plecară de dimineaţă. Tot râzând şi punându-şi întrebări, mergeau unul după altul pe o cărare strimtă, trecând prin pădure sub conducerea lui Jimmy care cunoştea drumul. în frunte după Jimmy, mergea Pollyanna, dar încet, încet ea şi-a schimbat pasul pentru a rămâne în urmă cu Jamie, fiindcă

văzuse pe faţa lui că, din cauza suferinţei, puterile nu-1 mai ajutau. Prezenţa ei lângă Jamie era o adevărată binefacere pentru el. Faţa i se înveseli îndată şi Pollyanna era mulţumită de uşurinţa cu care Jamie trecu peste un arbore căzut în drumul lor, chiar ajutând-o şi pe ea la aceasta, neştiind se prefăcea că nu poate trece peste trunchi, tocmai pentru a-i da posibilitatea lui s-o ajute.

Imediat ce ieşeai din pădure, drumul trecea pe lângă un zid vechi de piatră, care avea de o parte şi de alta păşuni însorite. Undeva mai departe, se afla o frumoasă fermă. Pe una din păşunile acestea, Pollyanna văzu un loc minunat unde erau multe flori galbene. Imediat se duse într-acolo şi începu să culeagă.

— Jamie, zise ea, voi face un buchet frumos pentru masa noastră.

Sări deci zidul de partea cealaltă. Ce ispită erau florile acelea. Cu exclamaţii de veselie adresate lui Jamie, Pollyanna, îmbrăcată într-o bluză roşie, sărea de la o floare la alta nerăbdătoare să-şi completeze cât mai repede buchetul.

Era cu mâinile pline de flori când auzi dintr-o dată sunând clopotul de la gâtul unui taur furios, strigătele de groază ale lui Jamie şi zgomotul furtunos al copitelor grele ce coborau de pe colină. Ceea ce a urmat în secundele următoare n-a fost lămurit pentru ea. Îşi aminteşte doar că a aruncat buchetul şi a fugit. A fugit către zid şi către Jamie cum n-a mai fugit niciodată în viaţa ei. Ştia că în urma ei zgomotul creştea mereu, creştea şi se apropia.

Nelămurit, departe de ea, văzu figura speriată a lui Jamie şi auzi strigăte disperate. Apoi din altă parte auzi o altă voce, vocea lui Jimmy, care o făcu să prindă curaj.

Ea continuă să fugă orbeşte, auzind mereu zgomotul care se apropia. Simţea că puterile o părăsesc când, deodată se împiedică şi era gata să cadă. Se îndreptă şi continuă înainte când din nou, chiar lângă ea, auzi vocea

lui Jimmy. Se simţi apucată, luată pe sus şi ţinută strâns lângă ceva care bătea cu lovituri puternice ca de ciocan şi înţelese că aceasta era inima lui Jimmy. Era o senzaţie de strigăte înnăbuşite amestecate cu sunete furtunoase de copite, cu lacrimi şi cu răsuflări puternice.

Apoi, în momentul când îşi dădu seama că era gata să fie strivită de copitele animalului, se simţi în braţele lui Jimmy în afară de orice pericol. Imediat, Jimmy o duse în braţe dincolo de zid şi aplecat deasupra ei o imploră să-i spună că nu era moartă.

— Moartă? Nu! Îţi mulţumesc, Jimmy, sunt bine. Sunt foarte bine. Vai ***ce mulţumită, mulţumită, mulţumită*** am fost când ţi-am auzit vocea! O, era splendid! Cum ai reuşit? zise ea gâfâind.

— Ei! n-a fost mare lucru. Tocmai veneam...

Un strigăt nearticulat îi opri cuvintele. Se întoarse şi-1 văzu pe Jamie în apropiere cu faţa la pământ. Pollyanna se îndreptă grăbită spre el.

— Jamie, Jamie ce s-a întâmplat? Eşti rănit? Ai căzut?

Niciun răspuns.

— Ce ai dragă prietene? Eşti rănit? întrebă şi Jimmy la rândul lui.

Din nou, niciun răspuns. Apoi, deodată, Jamie se sculă şi se întoarse. Ei văzură atunci faţa lui tristă şi speriată.

— Rănit? Sunt rănit? repetă el tare, ridicând amândouă mâinile. Crezi că nu sunt rănit să văd un astfel de incident şi să nu pot face nimic? Să fiu ***legat de două cârje,*** neputincios. Vă spun că nu este nicio altă rană din lume mai grea decât aceasta.

— Dar... dar, Jamie, şovăi Pollyanna.

— Nu, o întrerupse ologul aproape aspru. Nu mai spune nimic. N-aveam intenţia să fac o scenă ca aceasta, adăugă el întorcându-se şi depărtându-se pe cărarea strimtă care îl ducea spre tabără. Pentru un minut, încremeniţi, cei doi îl priviră cum se îndepărta.

— Ei bine, nu mai înţeleg nimic, zise Jimmy cu o voce tremurândă. De ce acest incident, al nostru a fost foarte greu pentru el?

— Nu m-am gândit că, lăudându-te de faţă cu el, s-ar putea să-1 rănesc se vaită Pollyanna. Dar ai văzut palmele lui? Se părea că sângerau acolo unde unghiile i-au intrat în carne, termină ea întorcându-se la întâmplare şi luând-o pe cărare.

— Dar Pollyanna, unde te duci? întrebă Jimmy.

— La Jamie, bineînţeles. Crezi că pot să-1 las în starea asta? Vino, trebuie să-1 convingem să vină înapoi.

Şi Jimmy, cu un oftat care nu era în totul pentru Jamie, plecă.

***

Din dorinţa de a nu strica mai mult buna dispoziţie a grupului, petrecerea la ţară a fost proclamată drept un mare succes, dar în realitate…

Pollyanna se întreba câteodată dacă numai ea singură îşi dă seama de tensiunea care domnea între toţi membrii grupului lor.

Observă însă că fiecare ştie tot ce ştie şi ea. Cauza acestor divergenţe credea că era excursia la lac din ultima zi petrecută la tabără.

Ea şi cu Jimmy îl jigniseră pe Jamie şi după multe scuze, îl convinseseră să continue drumul cu ei. Dar cu toate sforţările făcute de fiecare pentru a calma lucrurile, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, totuşi nimeni nu reuşise să facă aceasta pe deplin.

Pollyanna, Jamie şi Jimmy poate că exagerau puţin cu veselia lor, şi ceilalţi, neştiind exact ce se petrecuse, simţeau totuşi că ceva nu era în ordine cu toate că se prefăceau că habar n-aveau. În astfel de împrejurări, nu exista prea multă odihnă şi fericire. Chiar cina de peşte proaspăt nu s-a bucurat de niciun succes şi îndată, după

amiază, a fost dat semnalul de reîntoarcere acasă.

Pollyanna spera că odată întorşi acasă întâmplarea cu taurul va fi uitată. Dar cum nici ea însăşi nu o uita, nu putea să învinuiască nici pe alţii de acelaşi lucru. Se gândea la aceasta de câte ori se uita la Jamie. Revedea agonia feţei lui şi sângele pe palme. Inima ei suferea pentru el şi fiindcă suferea, însăşi prezenţa lui o făcea să fie nenorocită, îşi zicea că nu iubeşte prezenţa lui şi conversaţiile cu el, dar asta nu însemna ca să nu fie totdeauna cu el. Ba mai mult, stătea pe lângă el mai mult decât înainte căci avea atâtea remuşcări. Se temea că va rămâne în această stare sufletească şi de aceea nu pierdea nicio ocazie să se arate ca o bună prietenă, ba câteodată căuta să rămână numai şi numai cu el. La rândul lui, Jamie se apropia tot mai mult.de ea.

Pollyanna credea că explicaţia tuturor acestor fapte se găsea în întâmplarea cu taurul. Jamie însă nu făcea nicicând vreo aluzie la aceasta; nu vorbea niciodată de incidentul cu taurul. Era mai vesel ca de obicei şi Pollyanna vedea o amărăciune în umbra acestei veselii. Nu putea să nu observe că el nu putea să se abţină să nu o vadă, părea că fuge de alţii şi scotea un oftat de uşurare când rămânea numai cu ea. Pollyanna credea că ştie de ce era Jamie aşa, până într-o zi, când, în timp ce priveau la ceilalţi cum jucau tenis, el îi zise:

— Îmi dau seama, Pollyanna, că nimeni nu mă înţelege aşa de bine ca tine.

— Să te înţeleagă?

Pollyanna nu pricepu imediat ce vrea să zică.

— Da, fiindcă şi tu ai suferit de picioare ca şi mine, cândva.

— A, da, înţeleg, răspunse Pollyanna cu oarecare tristeţe pe faţă, tristeţe care-1 făcu pe Jamie să schimbe repede subiectul şi să-i spună râzând:

— Hai, Pollyanna, de ce nu-mi zici să jucăm jocul? Eu aş

face asta dacă aş fi în locul tău. N-am vrut să te întristez.

Şi Pollyanna răspunse râzând.

— Nu, nu!

Dar ea nu uitase jocul, nici nu putea să-1 uite. Şi cuvintele acestea o făcură să fie mai îndrăzneaţă faţă de Jamie şi să-1 ajute din toate puterile sale.

— Parcă l-aş fi lăsat vreodată să înţeleagă că nu sunt mulţumită când el este cu mine! îşi zise ea grăbindu-se să ia parte la meci.

Cu toate acestea, nu numai Pollyanna se simţea apăsată; Jimmy Pendleton era în aceeaşi situaţie, dar nici el nu voia să se arate pe faţă.

Jimmy nu era prea fericit zilele acestea. Dintr-un tânăr fără griji, obişnuit să trăiască cu un ideal, el devenise un om care se temea de un rival în dragostea lui pentru Pollyanna.

Căci Jimmy ştia perfect de bine acum că iubea pe Pollyanna. El suspecta că fusese îndrăgostit de ea de mult timp. Se mira văzând ce putere aveau surâsul şi vorbele Pollyannei asupra lui. Ar fi vrut să scape de teama şi de îndoiala care-1 torturau cu privire la prietenia ei cu Jamie. Nu înţelesese cât de tristă se simţea lumea fără Pollyanna până în ziua când i s-a întâmplat pericolul cu taurul în pădure. Numai când a ţinut-o în braţe, a văzut cât de scumpă este ea pentru el. O clipă, cât ea a stat cu braţele încleştate pe după gâtul lui i-a fost de-ajuns s-o simtă că este a lui şi chiar în pericolul cel mai mare, el a avut iluzia unei fericiri negrăite.

Apoi, încet, şi-a amintit de faţa şi palmele lui Jamie. Pentru el acestea îi adevereau un singur lucru, anume că şi Jamie iubea pe Pollyanna, deşi a trebuit să rămână nemişcat, ***legat de două cârje*** în timp ce el a salvat-o. Şi Jimmy era obligat să mărturisească că şi el ar fi avut acelaşi sentiment dacă ar fi fost în situaţia lui Jamie.

Jimmy revenise la corturi în acea zi plin de teamă şi de

revoltă. El îşi punea întrebarea dacă Pollyanna îl iubeşte pe Jamie, şi gândul acesta îl umplea de teamă. Dar dacă ţinea la el mai puţin, ce trebuia să facă? Să rămână numai un simplu spectator şi să renunţe la luptă?

Revolta îşi făcu loc în sufletul lui. Se hotărî să nu lase lucrurile să meargă mai departe, ci să provoace o luptă loială între ei doi. Atunci, cu toate că era singur, Jimmy s-a înroşit până la rădăcina părului. Ce fel de luptă loială? Îşi aminti de cele ce păţise când era copil, când se bătuse cu un alt băiat pentru un măr, când de la prima lovitură reuşise să-şi doboare adversarul cu un singur pumn.

Acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu mai era vorba de un măr, era vorba de însăşi fericirea vieţii lui şi poate chiar fericirea Pollyannei. Poate că Pollyanna nu-1 iubea pe Jamie, ci pe el, ca cel mai vechi prieten, dar pentru aceasta trebuia şi el să-i arate că ţine la ea. Şi i-o arătase. El voia...

Încă o dată Jimmy se înroşi şi îşi încruntă sprâncenele cu un fel de supărare. Dacă cel puţin ar fi putut uita ce a zis Jamie chiar în dimineaţa aceea: ***legat de două cârje***. Dar... la ce bun? Nu mai putea fi vorba de o luptă loială; ştia aceasta.

El veghea şi aştepta. îl va lăsa pe Jamie să-şi încerce norocul, iar dacă se va dovedi că Pollyanna îl iubeşte, el se va retrage şi nimeni, niciodată, nu va şti cât de amară este suferinţa lui. Se va consacra podurilor, n-are importanţă cum şi ce fel de pod; chiar dacă ar duce până la lună, tot nu va uita nicio clipă pe Pollyanna. Aşa va face. Va trebui să o facă. Toate aceste idei erau frumoase şi eroice, iar Jimmy era aşa de entuziasmat când s-a culcat în seara aceea, încât a avut chiar un sentiment de fericire. Dar martirii în teorie se deosebesc foarte mult de martirii în practică. Era uşor să te hotărăşti singur şi în întuneric să-1 laşi pe Jamie să-şi încerce norocul, dar era cu totul altceva să-i ştie pe Pollyanna şi pe Jamie împreună. Era, de

asemenea, surprinzătoare amabilitatea ei faţă de tî-nărul infirm. Avea atâta grijă de confortul lui şi dorea atât să fie cu el, încât nu putea fi altceva la mijloc decât numai iubire.

Atunci, pentru a-şi alunga definitiv îndoielile, avu într-o zi o discuţie cu Sadie Dean.

Erau cu toţii la o partidă de tenis. Sadie stătea jos singură, când Jimmy se apropie de ea.

— Jocul următor îl veţi juca cu Pollyanna? întrebă el. Ea dădu din cap, dezaprobator şi-i răspunse:

— Pollyanna nu va juca în dimineaţa aceasta.

— De ce nu? întrebă Jimmy foarte mirat, căci şi el nădăjduise să joace cu ea.

Timp de un minut, Sadie nu răspunse nimic, apoi complet degajată zise:

— Pollyanna mi-a spus ieri seara că i se pare că a jucat prea mult tenis, ceea ce nu este deloc gentil faţă de domnul Jamie Carew atât timp cât el nu poate să joace.

— Înţeleg, dar…

Jimmy se opri încruntându-şi sprâncenele. Pentru un minut, Sadie nu zise nimic, apoi continuă:

— Dacă el nu poate să joace asta înseamnă că este împotrivă ca Pollyanna să joace. Jamie nu se simte jignit, dacă noi jucăm, iar el nu poate. Ea nu poate crede aceasta, eu însă înţeleg.

Câteva din vorbele şi din gesturile domnişoarei Sadie Dean îl enervară pe Jimmy. El o privi fix şi o întrebare îi veni pe buze. Mai întâi o reţinu, apoi încercând să-şi ascundă seriozitatea sub un surâs vesel, în cele din urmă zise:

— Domnişoară Dean, nu-i aşa că ei au un prea mare interes unul faţă de altul?

Ea îi aruncă o privire de dispreţ.

— Unde ai dumneata ochii? Ea îl adoră! Vreau să spun că ei se adoră reciproc, se corectă ea numaidecât.

Jimmy scoase un oftat înnăbuşit, apoi se întoarse şi

plecă. Nu mai putea să se stăpânească şi nu mai avea nicio poftă de discuţie cu Sadie. Plecă aşa de repede şi de brusc, încât nici nu avu timp să observe că şi Sadie se întoarse imediat şi începu să caute un obiect pierdut în iarbă. Evident că nici ea nu voia să lungească discuţia.

Jimmy îşi zicea că toate acestea nu pot fi adevărate şi că Sadie se înşelase. Totuşi, adevărat sau nu, el nu putea să uite. Toate gândurile i se îndreptau în aceaşi direcţie. În cele din urmă ajunse la convingerea că ei se adorau unul pe altul. Inima lui deveni grea, ca plumbul. Credincios promisiunii ce făcuse, se depărta hotărât din calea lor; îşi zicea că Pollyanna nu-i pentru el.

După aceea au urmat zile triste pentru Jimmy. Se ferea să se mai ducă pe la castelul Harrington fiindu-i teamă să nu-i afle cineva secretul. A fi pe lângă Pollyanna era o adevărată tortură. Chiar şi tovărăşia domnişoarei Sadie Dean nu-i convenea, deoarece ea îi deschisese ochii. Lui Jamie nu-i putea spune nimic, aşa că nu-i mai rămânea alt refugiu decât să discute cu doamna Carew. Nu se simţea liniştit decât numai în tovărăşia ei. Fie că era vesel, fie că era serios ori îngândurat, ea ştia cum să-i vorbească. Lucrul acesta i se păru foarte straniu când constată că dânsa ştia foarte mult despre poduri, poduri pe care Jimmy avea să le construiască mai târziu. Dânsa era simpatică şi bine informată având totdeauna foarte juste aprecieri despre chestiunile care i se prezentau. Odată, Jimmy începu să-i vorbească de "pachet", însă John Pendleton interveni tocmai la timp şi discuţia rămase neterminată. În inima lui era oarecum supărat pe domnul Pendleton pentru această intervenţie, însă sentimentul de recunoştinţă îl făcu să se retragă ruşinat.

Pachetul exista de când era Jimmy copil şi nu fusese vorba de el niciodată, afară de ziua când domnul Pendleton 1-a adoptat pe Jimmy. El consta dintr-un plic mare, uzat din cauza vechimii şi adăpostit într-un fel de sac de stofă

roşie. II dăduse tatăl lui şi purta pe plic următoarele inscripţie scrisă chiar de mâna lui: "Fiului meu Jimmy. Nu trebuie să fie deschis până nu va împlini vârsta de treizeci de ani, afară de cazul când el va muri. În acest caz, plicul să fie deschis imediat."

La început, Jimmy îşi făcea fel de fel de închipuiri asupra conţinutului acelui pachet. Uneori uita complet de existenţa lui. Când era la orfelinat, îi era frică să nu găsească cineva acel plic şi să i-1 fure, de aceea îl purta ascuns în căptuşeala hainei lui. De câţiva ani, după sfatul domnului Pendleton, îl încuiase într-o casetă a sa personală.

— Pentru că nu se ştie precis care este valoarea acestui plic, zise domnul Pendleton zâmbind, şi tatăl tău dorea să-1 păstrezi, nu trebuie deci să riscăm a-1 pierde.

— Nu, nici nu aş vrea să-1 pierd, răspunse Jimmy surâzând, dar nu cred să aibă o valoare prea mare.

Despre acest pachet voia să discute Jimmy cu doamna Carew în ziua când domnul Pendleton 1-a întrerupt.

— Poate că este mai bine că n-am spus nimic, îşi zise Jimmy după multă gândire. Ar fi crezut că tata avea ceva de ascuns şi n-aş fi voit ca dânsa să aibă astfel de bănuieli cu privire la noi.

***

Înainte de cincisprezece septembrie, familia Carew şi Sadie Dean şi-au luat rămas bun şi au plecat la Boston. Cu toate că ştia că o să regrete mult, totuşi Pollyanna, când trenul părăsi Beldingsville, scoase un oftat de uşurare. Faţă de alte persoane nu şi-ar fi permis să mărturisească acest sentiment de uşurare, însă în mintea ei se scuza în felul următor:

— N-aş putea spune că nu-i iubesc din suflet pe toţi, îşi zise văzând cum trenul dispare la o curbă; sunt tristă

numai de soarta lui Jamie, apoi sunt foarte obosită. Voi fi mulţumită câtva timp revenind la viaţa liniştitiă cu Jimmy. Cu toate acestea, Pollyanna nu-şi regăsi viaţa liniştită cu Jimmy. Zilele care urmară plecării familiei Carew au fost cam grele, şi ea nu le trăia cu Jimmy. El venea tot mai rar pe la castel, iar când venea nu era Jimmy de odinioară, cum îl cunoscuse. Acum era fie tăcut şi liniştit, fie prea vesel, vorbind mult şi cu un fel de nervozitate care o tulbura şi o plictisea. Peste puţin timp, el plecă la Boston şi Pollyanna nu-1 mai văzu. Abia atunci a simţit cât îi lipseşte. Când era la Beldingsville cu speranţă că-1 va vedea sosind era mult mai liniştită decât acum când trebuia să suporte tristeţea unei lipse mai îndelungate. Dar într-o zi, cu obrajii roşii şi, ruşinându-se de sine, îşi puse întrebarea astfel: "Ei bine, Pollyanna Whittier, s-ar fi putut crede că iubeşti cu atâta dragoste pe Jimmy Bean Pendleton? Nu te mai poţi gândi la altceva decât la el."

De atunci se gândi să fie veselă şi să gonească orice gând care l-ar mai avea despre Jimmy Bean Pendleton. Se întâmplă că fără să vrea o ajută pe această cale şi pe tanti Polly. Plecarea familiei Carew însemna pentru ele plecarea unor posibilităţi băneşti imediate, iar tanti Polly reîncepu să plângă în gura mare de starea lor financiară: "Nu ştiu ce vom ajunge Pollyanna, zicea adesea. Desigur, noi mai avem ceva de cheltuială din câştigul din vara aceasta şi din acela pe care mi 1-a adus proprietatea mea, dar nu ştiu cât va dura aceasta. Dacă am mai putea face ceva care să ne aducă bani!"

Tocmai după una din aceste tânguiri, s-a întâmplat ca Pollyanna să găsească un anunţ într-un ziar, cu privire la un concurs cu premii pentru cel ce ar trimite cea mai frumoasă povestire unei edituri oarecare. Premiul era mare, şi condiţiile foarte atrăgătoare. Numai cintindu-le se părea că este cel mai uşor lucru din lume cu ajutorul căruia cineva să poată câştiga bani. Articolul conţinea şi

un apel special care se părea că a fost făcut anume pentru Pollyanna:

"Pentru voi care citiţi acestea – zicea anunţul – nimic nu vă împiedică să scrieţi o povestire, chiar dacă n-aţi mai făcut lucrul acesta niciodată. Încercaţi, aceasta este totul. Nu v-ar conveni să câştigaţi trei mii de dolari, sau două mii, sau o mie, sau cinci sute, sau chiar o sută? De ce nu vă încercaţi norocul?"

— Da, aşa este! strigă Pollyanna bătând din palme. Sunt foarte mulţumită că am citit acest anunţ. El însuşi zice că şi eu pot să încerc. Mă voi duce să-i spun mătuşii să nu se mai frământe atâta, fiindcă lucrurile se vor aranja.

Pollyanna se repezi spre uşă, dar se opri brusc, cuprinsă de următorul gând: "La drept vorbind, cred că e mai bine să-i fac o surpriză, dacă aş reuşi să câştig premiul."

Adormi în seara aceea gândindu-se la tot ce ar putea face cu trei mii de dolari.

Ea începu povestirea sa chiar în ziua următoare. Luă cu un aer de mare importanţă o cantitate oarecare de hârtie, şase creioane ascuţite şi se instala la un pupitru de modă veche al castelului.

După ce a tocit vârfurile a trei creioane, a scris trei cuvinte pe o pagină albă care se găsea în faţa ei. Apoi a scos un oftat, a aruncat al doilea creion scos din uz şi a luat în mână altul foarte bine ascuţit. Se uita gânditoare la vârful ascuţit al creionului şi zicea: "De unde să iau titlul povestirii! Poate e mai bine să scriu întâi povestea şi apoi să-i găsesc un titlu. Voi încerca."

Dar cu toată frământarea aceasta, ea nu se aşeză numaidecât la lucru. Peste o jumătate de oră, pagina era plină doar cu linii drepte şi pe ici pe colo câteva cuvinte care ţineau, oarecum, de povestirea ce urma să înceapă.

În acel moment tanti Polly intră în camera ei. Pollyanna râse dar se înroşi ca un vinovat, când a fost întrebată ce face.

— Aproape nimic, tanti dragă! De altfel ceea ce fac nu este un secret, dar nu pot deocamdată să spun nimic.

— Foarte bine, fă ce doreşti, zise mătuşa Polly oftând. Te fac atentă, însă, să nu strici nimic din hârtiile pe care domnul Hart le-a lăsat aici ieri.

Pentru încă o jumătate de oră, Pollyanna lucră cu mai mult interes căci prin faţa ochilor ei trecea mereu viziunea celor trei mii de dolari. Scria, rupea vârfurile creioanelor, apoi supărată îşi strângea din nou hârtiile şi părăsea camera.

— Cred că va fi mai bine sus, îşi zicea ea urcând scara. Voi încerca să scriu la fereastră, în camera mea.

Dar nici vecinătatea cu fereastra nu-i aduse inspiraţia de care avea nevoie. După altă jumătate de oră, observă că e timpul să meargă la bucătărie pentru a pregăti masa. "Sunt mulţumită, zise ea. îmi place, şi mă pricep mai bine să pregătesc mâncare decât să scriu. Nu credeam că ar fi aşa de greu să scrii o povestire."

Luna următoare, Pollyanna lucră cu stăruinţă şi hărnicie şi observă că nu este o ţintă prea greu de atins a scrie povestiri. Astfel, trăia cu gândul că va obţine premiul de trei mii de dolari sau chiar un premiu mai mic dacă nu-1 putea obţine pe cel mare. Chiar şi o sută de dolari n-ar fi de lepădat. Astfel, zi după zi, scria şi ştergea, apoi scria din nou, până ce în sfârşit reuşea să termine povestirea.

Apoi, nu fără oarecare jenă, o duse la Milly Snow ca să i-o bată la maşină.

"Se poate citi lesne, zise Pollyanna cam cu îndoială dând manuscrisul doamnei Snow ca să-1 citească. Este povestirea unei fete tinere, bine crescută. Cred că pe ici pe colo sunt unele greşeli care trebuie îndreptate."

Şi, mai mult ca pentru sine adăugă: "E mai bine să nu mă gândesc prea mult la premiul întâi, căci astfel voi fi dezamăgită dacă voi câştiga un alt premiu mai mic."

De câte ori se ducea la doamna Snow, Pollyanna se

gândea la Jimmy, căci trebuia să meargă pe drumul unde 1-a întâlnit întâi când el pleca de la azilul de orfani. Şi acum se gândea cu oarecare emoţie la acea întâlnire.

Ca de obicei, familia Snow o primi foarte călduros pe Pollyanna, şi ca altă dată începură să vorbească de jocul mulţumirii. În nicio casă din Beldingsville nu era jucat cu mai multă plăcere ca la doamna Snow.

— Ce mai faceţi dumneavoastră? întrebă Pollyanna când îşi termină discuţia asupra chestiunii sale.

— Splendid! declară Milly Snow. Aceasta este a treia lucrare pe care o primesc săptămâna aceasta. Vai, domnişoară Pollyanna, ***sunt foarte mulţumită*** că tu m-ai făcut să învăţ deactilografia. Este un lucru pe care pot să îl fac acasă şi totul vă datorez dumneavoastră.

— Nu-i adevărat! zise Pollyanna încet.

— Dar acesta este adevărul. în primul rând nu aş fi ajuns aici fără jocul care i-a făcut mamei atât de mult bine. Apoi tu mi-ai vorbit de maşina de scris şi m-ai ajutat să mi-o cumpăr. Deci aş vrea să ştiu, nu crezi că-ţi datorez ţie toate acestea?

Pollyanna obiectă din nou. De data aceasta însă o întrerupse doamna Snow care era în căruciorul ei aproape de fereastră, şi doamna Snow vorbea aşa de serios, încât Pollyanna, chiar fără să vrea, a trebuit să asculte ce zicea.

— Ascultă, copila mea, nu cred că tu ştii tot ce ai făcut. Mi-ar place să-ţi dai seama de lucrul acesta. Văd în ochii tăi azi o privire pe care nu-mi place s-o mai văd. Eu văd că eşti tulburată de ceva, şi nu mă miră, în special după moartea unchiului tău. Totuşi sunt unele lucruri pe care trebuie să ţi le spun, draga mea, şi va trebui să mă laşi să le spun, căci nu pot să văd umbra aceasta pe faţa ta fără să încerc s-o alung, spunându-ţi tot ce ai făcut pentru mine, pentru tot oraşul şi pentru numeroase persoane din alte părţi.

— Vai, Doamnă Snow! protestă Pollyanna oarecum

stânjenită.

— O nu! Eu ştiu ce spun, zise bolnava cu un aer triumfător. Pentru început, priveşte-mă pe mine. Nu m-ai găsit tu odinioară o creatură nerăbdătoare, plângătoare şi veşnic nemulţumită? Şi nu mi-ai deschis tu ochii aducându-mi odată trei feluri de mâncare cu scopul ca să am ceea ce doream?

— O, doamnă Snow, aceasta a fost adevărat... o obrăznicie din partea mea! zise Pollyanna roşindu-se.

— Nu, n-a fost obrăznicie, obiectă doamna Snow hotărâtă. Tu n-ai avut intenţia să fii obraznică şi asta e important. Vezi ce-a făcut jocul acesta pentru mine şi pentru Milly. Mă simt cu atât mai bine că pot să stau în acest cărucior. Doctorul spune că o datorez acestui joc. E mare lucru să pot să-i dau Milley o şansă să respire şi doctorul spune că o datorez acestui joc. Apoi mai sunt multe alte persoane aici în oraş despre care aud vorbindu-se în fiecare zi. Nellie Mahoney şi-a strivit un deget şi este mulţumită că nu şi-a frânt piciorul, şi deci nu se tulbură deloc. Bătrâna doamnă Tibbits şi-a pierdut auzul dar e mulţumită că cel puţin vede. Chiar şi Joe, de care cred că îţi aminteşti că avea un caracter neplăcut, acum, datorită jocului, este cu totul un alt om. Dar ascultă-mă! Nu numai în oraşul acesta ai făcut tu bine, ci şi în alte părţi. Am primit o scrisoare de la vreişoara mea care locuieşte la Massachusetts şi care îmi scrie de doamna Payson care locuieşte tot acolo. Îţi mai aminteşti de ea? Odinioară locuia pe drumul care duce la Pendleton Hill.

— Da, da îmi amintesc, zise Pollyanna.

— Ele au plecat în iarna când tu ai fost la sanatoriu şi s-au stabilit la Massachusetts unde locuieşte sora mea. Ea îi cunoaşte bine. Îmi spune că doamna Payson i-a vorbit de tine şi i-a povestit cum jocul mulţumirii a ajutat-o să nu divorţeze. Dar această doamnă a mai învăţat şi pe alţii jocul. Aşadar, poţi vedea că nu se ştie unde se va opri jocul

tău. Mi-ar plăcea să ştii toate acestea. M-am gândit că lucrul acesta poate să-ţi ajute chiar şi ţie câteodată ca să te facă să-ţi joci jocul.

Pollyanna se ridică. Surâse, însă în timp ce-şi lua rămas bun ochii ei se scăldau în lacrimi.

— Mulţumesc, doamnă Snow, îi zise cu vocea tremurândă. Este greu câteodată, şi poate am nevoie de puţin ajutor ca să-mi joc jocul. Atunci când mi se va părea că nu voi mai putea juca jocul, îmi voi aminti că pot să mă bucur oricând că sunt şi alte persoane care-1 joacă, zise ea cu ochii ce-i străluceau acum de veselia lor obişnuită.

Pollyanna însă se întoarse acasă cam indispusă şi de data aceasta. Cu toate că fusese mişcată de cuvintele doamnei Snow, totuşi în sufletul ei rămase un sentiment de tristeţe. Se gândea la mătuşa Polly care juca jocul acum tot mai rar; şi se gândea dacă ea însăşi ar juca jocul întotdeauna când i se va ivi posibilitatea.

— Se prea poate că eu n-am fost atentă în a căuta partea mulţumitoare a lucrurilor, se gândea ea cu un vag sentiment de vinovăţie. Dacă aş fi jucat jocul mai bine, l-ar fi jucat şi tanti Polly măcar câte puţin. În tot cazul, vreau să mai încerc, altfel tot oraşul mă va depăşi!

***

Cu o săptămână înainte de Crăciun, Pollyanna trimise povestirea ei, acum scrisă bine la maşină, pentru a lua parte la concurs. Câştigătorii urmau să fie anunţaţi de abia în aprilie; aşa scria în revistă. Pollyanna deci se pregătea pentru o lungă aşteptare cu o răbdare de filosof.

— Nu ştiu de ce, dar sunt mulţumită că va fi aşa, îşi zicea ea, căci toată iarna îmi voi putea închipui că voi câştiga premiul întâi, şi dacă-1 câştig voi fi fericită tot timpul. Dacă nu-1 câştig cel puţin nu voi fi necăjită în timpul acestei lungi aşteptări şi la urma urmei, voi fi

mulţumită cu un premiu mai mic.

Nu-i trecea deloc prin minte că s-ar putea să nu câştige nimic. Povestirea ei, scrisă aşa de îngrijit la maşină de domnişoara Milly Snow, i se părea deja tipărită.

Crăciunul n-a fost un prilej de bucurie pentru castelul Harrington. Tanti Polly refuză să serbeze această zi şi avu o atitudine foarte hotărâtă încât Pollyanna nu putu să-i facă nici cel mai mic cadou.

În seara de Crăciun, John Pendleton veni să-i facă o vizită. Doamna Chilton se scuza, dar Pollyanna, obosită de o zi aşa de tristă petrecută cu mătuşa ei, îl primi cu bucurie. Cu toate acestea, bucuria ei avu şi o umbră de supărare, căci domnul Pendleton îi adusese o scrisoare dela Jimmy şi acea scrisoare nu conţinea decât planurile pe care el şi doamna Carew le făcuseră pentru o strălucită serbare de Crăciun la Societatea tinerelor funcţionare. Pollyanna nu prea avea chef să audă de serbări de Crăciun şi în special de Jimmy.

Însă domnul Pendleton nu părăsi subiectul nici după ce termină citirea scrisorii:

— Amândoi fac lucruri mari! zise el îndoind scrisoarea.

— Da, desigur, răspunse Pollyanna, încercând să schiţeze un oarecare entuziasm.

— Dar toate acestea se vor petrece în seara asta, nu? Mi-ar plăcea să fiu în mijlocul lor aşa pe neaşteptate.

— Da, zise Pollyanna tot cu un entuziasm forţat.

— Mă întreb însă şi încerc să-mi închipui cum va putea Jimmy "să fie Moş Crăciun" pentru cincizeci de tinere deodată.

— Cred că va găsi foarte plăcut acest lucru, răspunse Pollyanna.

— Se poate. Însă asta este cu totul altceva decât a învăţa să construieşti poduri, cred că eşti de acord. Îl cunosc pe Jimmy şi sunt convins că acele tinere fete nu vor avea niciodată mai multă plăcere decât vor avea cu el în seara

aceasta.

— Da, desigur, bodogăni Pollyanna cu vocea înecată încercând să nu arate pe faţă comparaţia ce o făcea între seara ei de Crăciun petrecută la Beldingsville singură numai cu John Pendleton şi seara celor cincizeci de tinere cu Jimmy petrecută la Boston.

Urmă o pauză în timpul căreia John Pendleton privea visător flacăra care juca în sobă.

— Doamna Carew este o femeie superioară, zise el însfârşit.

— Da, într-adevăr! zise Pollyanna cu un entuziasm sincer.

— Jimmy mi-a scris tot ce face ea pentru tinerele fete, continuă el privind mereu focul. Spunea că a admirat-o totdeauna, dar niciodată aşa de mult ca acum când vede cine este ea în realitate.

— Doamna Carew este o bunătate de femeie, declară Pollyanna cu căldură. Este admirabilă în toate şi eu o iubesc mult de tot.

John Pendleton se întoarse spre Pollyanna şi cu o privire puţin răutăcioasă îi zise:

— Ştiu lucrul acesta, scumpa mea; şi poate mai este şi altcineva care o iubeşte.

Inima Pollyannei bătea puternic. Un gând subit îi năvăli în minte: Jimmy! Oare domnul Pendleton îşi închipuie că Jimmy iubeşte pe doamna Carew în felul acesta?

— Vrei să spui că...? zise ea dar nu putut termina fraza.

John Pendleton se sculă.

— Vreau să spun... fetele tinere, răspunse cu un surâs răutăcios. Nu crezi oare că cele cincizeci de fete trebuie s-o iubească până la moarte?

— Da, fără îndoială, zise Pollyanna.

Dar gândurile ei erau foarte răvăşite şi îşi lăsă partenerul să conducă conversaţia din acea seară mai mult singur.

John Pendleton făcu vreo două sau trei tururi prin cameră, apoi îşi reluă locul. Când începu să vorbească, subiectul lui era tot doamna Carew.

Dar Jamie, străinul acesta pe care 1-a adoptat, este oare nepotul ei?

Cum Pollyanna nu răspunse nimic, el continuă:

— Este un băiat bun şi-1 iubesc. Este ceva distins în fiinţa lui. S-a ataşat mult de dânsa şi asta se vede, chiar dacă este sau nu rudă cu ea.

Din nou se aşternu liniştea, apoi cu o voce puţin schimbată John Pendleton continuă:

— Este ridicol când te gândeşti că dânsa nu s-a măritat încă. Este încă o femeie foarte frumoasă, nu-i aşa?

— Da, da, fără îndoială, răspunse grăbit Pollyanna, o femeie foarte frumoasă!

Zicând aceste vorbe, Pollyanna îşi zări chipul în oglinda aşezată în faţa ei şi îşi dădu seama încă o dată că ea nu este o fată foarte frumoasă.

Şi John Pendleton continuă să bombănească satisfăcut, cu ochii mereu fixaţi la foc. Se părea că are mare poftă de vorbă. Totuşi, se sculă, îşi luă rămas bun şi plecă.

Cam de vreo jumătate de oră Pollyanna aşteptase ocazia să rămână singură dar după ce el plecă ea simţi numaidecât lipsa lui. Acum îşi dădu seama că nu-i plăcea să rămână singură numai cu gândurile ei.

Situaţia se prezenta limpede pentru Pollyanna. Jimmy iubea pe doamna Carew şi de aceea fusese aşa de posomorât şi agitat după plecarea acestei doamne, şi numai din cauza aceasta venea aşa de rar să o vadă pe vechea lui prietenă, Pollyanna. De aceea...

Şi nenumărate amănunte din timpul cât au fost împreună vara trecută treceau acum fulgerător prin mintea Pollyannei.

Şi de ce să n-o iubească? Doamna Carew era desigur frumoasă şi încântătoare. E drept că dânsa era mai în

vârstă decât Jimmy, dar tinerii iau adesea în căsătorie femei mai în etate decât ei. Şi dacă ei se iubesc...

În seara aceea Pollyanna adormi plângând.

În dimineaţa următoare, căută să dea altă înfăţişare lucrurilor. Încercă chiar cu un surâs plin de lacrimi să facă o probă cu jocul ei de mulţumire. Îşi aminti de unele lucruri pe care i le spusese Nancy cu mulţi ani în urmă: "Dacă există oameni în lume ***cărora nu le este de folos jocul*** tău, aceia nu pot fi, de bună seamă, decât o pereche de îndrăgostiţi, certaţi între ei".

— Nu este vorba aici de ceartă sau de dragoste, se gândea Pollyanna înroşindu-se. Chiar aş putea să mă bucur că el este fericit şi ea de asemenea, numai...

Pollyanna nu îndrăznea să termine fraza.

Desigur că acum când era sigură că Jimmy şi doamna Carew se iubeau, Pollyanna deveni foarte sensibilă la tot ceea ce ar fi putut să-i întărească această idee. Şi sufletul ei mereu agitat, găsi desigur confirmarea căutată mai întâi în scrisorile doamnei Carew:

"Îl văd adesea pe prietenul tău, tânărul Pendleton -scria ea într-o zi – şi îl iubesc tot mai mult. Aş vrea totuşi de curiozitate să merg până la obârşia acestui sentiment, spre a mă convinge dacă într-adevăr l-am mai văzut undeva mai înainte."

In felul acesta îi scria foarte des şi asta o făcea să simtă o nespusă durere în inimă, căci prin scrisorile acestea se arăta că prezenţa lui Jimmy în casa doamnei Carew era ceva foarte obişnuit.

Şi tot mai des, domnul Pendleton vorbea despre Jimmy şi despre ceea ce făcea Jimmy, şi totdeauna era pomenit şi numele doamnei Carew.

Chiar şi în scrisorile lui Sadie Dean se vorbea de Jimmy şi de ajutorul pe care i-1 da el doamnei Carew. Până şi Jamie, care scria mai rar, îi dădea următoarele informaţii:

"Este ora zece. Sunt singur aici şi aştept pe doamna

Carew care nu s-a întors încă acasă. Dânsa şi Pendleton au luat parte la o serbare organizată pentru operele de ajutoare ale societăţilor".

De la Jimmy însă, Pollyanna primea scrisori foarte rar şi ea îşi spunea cu tristeţe că poate să fie mulţumită pentru aceasta, deoarece dacă el nu vorbeşte decât de doamna Carew şi de tinerele fete, în scrisorile lui, eu trebuie să fiu mulţumită că nu-mi scrie mai des, oftă ea.

***

Şi astfel zilele iernii trecură una după alta. Ianuarie şi februarie au fost bogate în zăpezi şi gheaţă, iar martie veni cu vânturi năpraznice care loveau castelul, cu aşa furie, încât porţile şi ferestrele care nu erau prinse bine la locul lor se zgâlţâiau din toate încheieturile. Şi vâjâitul acesta napraznic al vânturilor aducea tristeţe şi ascuţirea neobişnuită a nervilor. Pollyanna nu găsea momentul potrivit să joace jocul în astfel de zile.

Tanti Polly n-avea nicio bucurie. Era posomorită şi descurajată. Nu se simţea bine şi de aceea se lăsa pradă unei tristeţi fără margini.

Pollyanna nădăjduia să câştige unul din premii, dar nădejdea ei scădea de la primul premiu până la ultimul. Pollyanna mai scrisese şi alte povestiri şi le trimisese diferitelor reviste, şi lucrul acesta o făcu să înceapă să creadă şi să se considere în rândul autorilor de cărţi.

— O, ce bine că tanti Polly nu ştie nimic, îşi zicea ea încântată. Astfel nu va putea să fie tulburată în caz că nu voi câştiga.

Toată viaţa Pollyannei se concentra acum numai şi numai pentru tanti Polly care îşi dădea seama în ce stare de nervi a ajuns şi, de asemeni, cât de mult devotament îi arăta nepoata sa.

Într-o zi posomorită de martie, lucrurile au ajuns la

punctul culminant. Sculându-se, Pollyanna privi cerul şi suspină; ştia că tanti Polly este mult mai indispusă în zilele noroase. Se coborî la bucătărie cântând cam forţat un cântec mic, dar vesel. Trebuia să pregătească masa.

— Cred că azi am să fac prăjituri mici, zise confidenţial cuptorului, căci ştiu că îi plac mult mătuşii Polly.

După o jumătate de oră bătu la uşa mătuşii sale.

Sculată deja? Ah, ce drăguţă eşti! Ţi-ai pieptănat singură părul?

— Nu puteam dormi şi a trebuit să mă scol, răspunse tanti Polly puţin cam obosită. Trebuia să-mi pieptăn părul fiindcă tu nu erai aici.

— Dar nici nu mă gândeam că o să fii gata aşa de repede, dragă mătuşica, zise Pollyanna. Îţi va părea bine că n-am fost aici când vei auzi ce ţi-am pregătit.

— Nu cred, răspunse dânsa încăpăţânată. Nimeni nu poate fi mulţumit în dimineaţa aceasta. Vezi cum cade ploaia? Este a treia zi cu ploaie, săptămâna aceasta.

— Este adevărat, dar ştii că soarele apare şi mai frumos după mai multe zile de ploaie, zise Pollyanna zâmbind şi aranjând dantelele şi mărgelele în jurul gâtului mătuşii sale. Acuma vino şi vezi ce am pregătit pentru dumneata.

Dar micile prăjituri n-au avut puterea s-o înveselească pe tanti Polly în dimineaţa aceea. Nimic nu era bun, nimic nu era de suportat în ochii ei, şi răbdarea Pollyannei era pusă la o grea încercare în timpul mesei. Pentru a face lucrurile şi mai greu de suportat, un burlan se desprinse de lângă marginea ferestrei de la mansardă şi o scrisoare neplăcută sosi tot în aceeaşi zi. Pollyanna, potrivit principiilor sale, declară râzând că din partea ei ***este mulţumită*** că a venit acum şi că nu mai are grijă s-o aştepte. Toate aceste întâmplări neplăcute amânau munca obişnuită de dimineaţă până după-amiază, lucru care nu-i plăcea deloc doamnei Chilton.

— Pollyanna, ştii că este trei şi jumătate, iar tu n-ai făcut

încă paturile?

— Nu tanti Polly, dar le voi face. Nu te tulbura pentru aceasta.

— Priveşte pendula, copilă. A trecut ora trei.

— Adevărat, însă n-are importanţă. ***Putem fi mulţumite că nu e încă ora patru.***

— Cred că tu poţi fi mulţumită, răspunse doamna Chilton ironic.

Pollyanna începu să râdă.

— Dar vezi, scumpă mătuşica, pendulele sunt lucruri care se acomodează după împrejurări. Am descoperit lucrul acesta când eram la sanatoriu. Când se întâmpla vreun lucru care să-mi placă şi nu doream să treacă timpul repede, priveam acul care arăta orele; el mergea foarte încet. Altă dată, când trebuia să suport un tratament care-mi făcea rău ore întregi, priveam acul care arăta secundele şi astfel mi se părea că bătrânul timp îmi venea în ajutor fugind cât putea de repede. Astăzi privesc acul care arată orele pentru că nu vreau să treacă timpul aşa de repede, mă înţelegi? zise ea cu un zâmbet glumeţ, grăbindu-se să iasă pe uşă înainte ca tanti Polly să-i fi putut da un răspuns.

Aceasta desigur a fost o zi grea, şi seara Pollyanna era palidă şi obosită, fapt care era încă un motiv de îngrijorare pentru tanti Polly.

— Copilă, tu pari moartă de oboseală. Nu ştiu unde o să ajungem, mi-e teamă să nu te îmbolnăveşti.

— Nu te îngrijora, scumpă mătuşica, nu sunt bolnavă deloc, răspunse Pollyanna întinzându-se pe pat; sunt numai obosită. Ah ce bine este să ai un pat! Totuşi ***sunt mulţumită că sunt aşa de obosită,*** că voi putea dormi mai bine.

Tanti Polly făcu un gest de nerăbdare.

— Mulţumită, mulţumită, mulţumită. Bineînţeles că tu eşti mulţumită, Pollyanna. Tu eşti mulţumită totdeauna

pentru orice lucru. N-am mai văzut niciodată o fată ca tine. Ah, da, ştiu, aşa este jocul; dar eu găsesc că tu mergi prea departe. Această veşnică doctrină că putea fi şi mai rău mă enervează, Pollyanna. în adevăr, pentru mine ar fi o înviorare dacă măcar câteodată tu nu ai fi mulţumită de toate nimicurile. Aceasta m-ar odihni. Încearcă o dată şi ai să vezi.

— Dar tanti... eu...

Pollyanna se opri şi privi pe mătuşa ei cu atenţie. Doamna Chilton, care îşi începuse lucrul, nu observă aceasta. şi Pollyanna, stând culcată în patul ei, rămase cu un zâmbet curios pe buze fără să-şi termine fraza.

A doua zi dimineaţa, când se sculă, afară încă ploua, iar vântul urla sinistru prin hornuri. Apropiindu-se de fereastră, Pollyanna scoase un oftat fără să vrea, dar îndată faţa ei se schimbă.

— O! Eu totuşi ***sunt mulţumită***... Vai, era să uit. Trebuie să ţin minte să nu mă bucur de nimic astăzi, nici măcar o dată, zise Pollyanna punând repede mâna la gură.

Pollyanna nu mai făcu prăjituri în dimineaţa aceea. Pregăti masa şi apoi se duse în camera mătuşii sale.

— Văd că plouă ca de obicei, zise doamna Chilton în loc de salut.

— Da, este ceva grozav, grozav de tot, bombăni Pollyanna. A plouat aproape în fiecare zi în săptămâna aceasta. Nici nu mai pot suporta un astfel de timp.

Tanti Polly o privi mirată, însă Pollyanna îşi întoarse faţa în altă parte.

— Dumneata te scoli acum? întrebă ea plictisită.

— Da, murmură tanti Polly cu o privire plină de mirare. Ce este, Pollyanna? Eşti încă obosită?

— Da, sunt obosită în dimineaţa aceasta. N-am dormit bine. Îţi pare noaptea aşa de grea când nu dormi.

— Ştiu aceasta. În urmă cu vreo două ceasuri m-am trezit şi eu, iar de atunci n-am mai putut dormi. Apoi,

burlanul acesta şi acoperişul sunt stricate. Cum am putea noi să le reparăm? Spune-mi ce facem dacă plouă mereu? Ai golit vasele cu apă?

— Da, am şi pus altele, căci mai este o spărtură mai încolo.

— O nouă spărtură? Dacă merge aşa, se va strica tot acoperişul.

Pollyanna deschise gura şi începu să spună cu o voce foarte obosită:

— E foarte posibil. După toate aparenţele, nici nu mai poate fi altfel. Şi este aşa de plictisitor să te ocupi acum cu reparaţia acoperişului.

Zicând aceste vorbe, ieşi din cameră.

— Este aşa de caraghios şi în acelaşi timp şi foarte greu, mi-e teamă să nu mă înşel, şopti ea coborând la bucătărie.

Tanti Polly, din camera ei, o privea cu multă mirare. Ea avu ocazia să se mire de foarte multe ori în acea zi şi să-şi privească nepoata cu multă tulburare şi nelinişte. Nimic nu mai mergea bine pentru Pollyanna. Focul nu voia să ardă şi vântu sufla aşa de tare încât dărâmă un geam şi încă o a treia spărtură apăru în acoperiş. Poştaşul aduse Pollyannei o scrisoare care o făcu să plângă cu toate că ea n-a pomenit nimic de conţinutul acelei scrisori.

— Nici chiar plânsul nu fusese ca lumea, iar după amiază survenіră atâtea întâmplări aducătoare de descurajare şi tristeţe.

Ziua trecuse mai mult de jumătate când o bănuială se observă în privirea întrebătoare a doamnei Chilton. Pollyanna, chiar dacă a observat aceasta, nu se manifesta în niciun chip, pentru că nerăbdarea şi nemulţumirea ei nu se micşoraseră cu nimic.

Târziu, cam pe la orele şase seara, bănuiala doamnei Chilton a fost confirmată, iar privirea întrebătoare se transformă într-o privire veselă.

În sfârşit, după o plângere jalnică a Pollyannei, tanti

Polly ridică mâinile cu un aer de disperare comică.

— Este destul, e prea destul, copilă, mă predau; mă declar învinsă. Acum ***poţi fi mulţumită*** dacă aceasta îţi face plăcere, zise ea cu un surâs trist.

— Ştiu, scumpă mătuşă, dar dumneata ai zis... începu Pollyanna.

— Da, da, dar nu voi mai spune aceasta niciodată, întrerupse dânsa hotărâtă. Ce zi mizerabilă a fost aceasta! N-aş vrea să mai petrec încă una la fel.

Rămase puţin descumpănită, se înroşi, apoi continuă greoi:

— În orice caz, aş vrea să ştii că îmi dau seama că în ultimul timp n-am jucat bine jocul, dar acum voi încerca. Unde este batista mea? zise ea scotocind prin poşetă.

Pollyanna se apropie repede şi vioi de mătuşa ei.

— Vai, dar mătuşica dragă, nu voiam... Aceasta nu a fost decât o glumă, zise ea tulburată. Nu m-am gândit că dumneata o să înţelegi aşa lucrurile.

— Fără îndoială, replică tanti Polly cu vigoarea unei femei care detestă sentimentele şi care se sperie ca de moarte atunci când nu poate ascunde că inima ei a fost mişcată. Crezi că nu ştiam că vrei numai să glumeşti? Crezi că dacă vei fi încercat să-mi dai o lecţie, eu aş... eu aş...

Dar Pollyanna îşi înconjurase mătuşa cu braţele ei robuste şi o îmbrăţişa aşa de bine încât aceasta nu-şi mai putu termina fraza.

***

Pollyanna n-a fost singura care a trebuit să treacă printr-o iarnă grea. La Boston, Jimmy Pendelton, cu toate sforţările făcute pentru a-şi folosi bine timpul şi gândurile sale, descoperi că nimic nu putea să-i alunge viziunea unei perechi de ochi albaştri, râzători şi nimic nu putea să-i

depărteze din mintea lui o voce plăcută şi iubită.

Dacă se ducea la doamna Carew, asta nu-i aducea o prea mare bucurie, căci acolo îl vedea pe Jamie, iar Jamie îi aducea aminte de Pollyanna într-un fel nu tocmai plăcut.

Convins că Pollyanna şi Jamie se iubeau, şi deopotrivă convins că el însuşi era ţinut departe şi că din consideraţii de onoare trebuia să-i lase drumul liber lui Jamie, el nu-şi mai punea în minte nicio întrebare. Nu voia să vorbească de Pollyanna şi nici să audă pe altcineva vorbind de ea.

Ştia că doamna Carew şi Jamie aveau noutăţi de la ea, dar, când ei îi vorbeu despre aceasta, se forţau să asculte cu toate că îi sfâşiau inima. Dar totdeauna încerca să schimbe subiectul discuţiei pe cât mai repede posibil şi căuta să-i scrie Pollyannei cât mai rar. Pentru Jimmy, o Pollyanna care nu era a lui, era doar un motiv de grijă şi de întristare; pentru aceasta a fost el foarte mulţumit când a părăsit Beldingsville pentru a-şi continua studiile la Boston, fiindcă fiind aşa aproape de Pollyanna şi totuşi aşa de departe ar fi fost o tortură pe care n-ar fi putut-o suporta.

La Boston se întovărăşise şi se alipise planurilor doamnei Carew pentru ajutorarea tinerelor fete funcţionare şi îşi sacrificase tot timpul liber pentru această lucrare, fapt pentru care doamna Carew era mulţumită şi recunoscătoare.

Şi astfel a trecut iarna şi a venit primăvara, o primăvară veselă cu zefirul ei dulce, cu mugurii delicaţi şi cu florile care răspândeau un parfum îmbătător. Cu toate acestea, pentru Jimmy această primăvară nu era deloc glorioasă, căci inima lui era chinuită de o descurajare adâncă.

— Cel puţin dacă ar putea să-şi aranjeze treburile şi să anunţe logodna dintre ei, îşi zicea el în sine tot mai des. Numai dacă aş putea şti ceva sigur şi atunci m-aş simţi oarecum mai bine.

În sfârşit, într-una din ultimele zile de aprilie, dorinţa lui

se îndeplini când află ceva sigur. Era într-o sâmbătă seară la orele zece şi Maria îl introduse în salonul de muzică zicând:

— Mă duc să anunţ pe doamna Carew că sunteţi aici, domnule!

Intrând în salon, se opri văzând pe Jamie la pian, cu coatele pe clape şi cu capul ţinut între mâini. Pendelton era gata să se retragă când celălalt îşi ridică capul arătând doi obraji roşii şi ochii strălucind de emoţie.

— Ei bine, Carew, rosti Pendleton, ţi s-a întâmplat ceva?

— S-a întâmplat! S-a întâmplat! strigă tânărul întinzându-şi mâinile în care Pendleton văzu o scrisoare deschisă. În sfârşit a sosit. Şi tu ai fi avut o astfel de bucurie dacă toată viaţa ai fi fost într-o închisoare şi deodată porţile ţi s-ar fi deschis în faţa ta! Nu te-ai simţi tot aşa când ai avea posibilitatea să ceri mâna unei tinere fete pe care o iubeşti? Tu crezi că eu sunt nebun, dar ascultă. Se poate întâmpla totuşi să fiu, dar sunt nebun de bucurie, vreau să-ţi spun tot. Mă laşi? Trebuie s-o spun cuiva.

Pendleton ridică capul. Devenise puţin cam palid, dar vocea sa era hotărâtă când răspunse:

— Desigur, poţi să-mi spui, iubite prietene. Voi fi mulţumit să te aud.

Carew nu mai aşteptă răspunsul şi începu:

— Asta n-ar fi mare lucru pentru tine, desigur. Tu ai picioarele bune, libertate destulă, ambiţiile şi podurile tale. Pentru mine însă, aceasta este totul. Este o fericire să trăieşti o viaţă de om şi să poţi lucra ca oamenii, nu neapărat cu poduri sau diguri. M-am convins şi eu că este un serviciu cu care pot face şi eu treabă. Ascultă! Această scrisoare mă anunţă că o povestire pe care am compus-o eu a câştigat premiul întâi de trei mii de dolari la un concurs. Cea de a doua scrisoare este de la un mare editor care acceptă să-mi publice prima mea carte. înţelegi acum

de ce sunt nebun de bucurie?

— Da, da, ai dreptate! Eu te felicit, Carew, zise Jimmy cu căldură.

— Gândeşte-te ce înseamnă asta pentru mine, că pot să fiu într-o zi independent, ca orice om. Gândeşte-te ce înseamnă ca într-o zi s-o pot face pe madam Carew să fie mândră şi fericită că a făcut loc cu atâta dărnicie în casa şi mai ales în inima ei unui dezmoştenit al soartei, cum eram eu. Îţi închipui ce înseamnă pentru mine să fiu în stare să-i pot spune fetei: "Te iubesc, da, te iubesc!"

— Da, da, adevărat spui, fratele meu! răspunse Jimmy cu hotărâre, palid la faţă.

— Fără îndoială, ar fi mult mai bine să nu-i spun lucrul acesta chiar acum, continuă Jamie în timp ce un nor greu de tristeţe îi întunecase faţa aşa de radioasă până acum. Sunt mereu legat de acestea, zise el arătând cârjele. Nu pot uita ce-am păţit vara trecută când am văzut pe Pollyanna în primejdie.:. Înţeleg ce greu mi-ar fi să văd în primejdie pe fata pe care-o iubesc, fără ca să-i pot veni în ajutor cu nimic.

— O, dar Carew... începu Jimmy să vorbească cu o voce stinsă.

Carew ridică mâinile să-1 oprească.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui, dar nu mai spune. Tu nu poţi înţelege. Nu eşti legat de două bastoane. Tu ai salvat-o atunci pe Pollyanna, nu eu. Atunci am înţeles ce s-ar petrece mereu între mine şi Sadie. Ar trebui să rămân deoparte şi să privesc la alţii.

— Sadie! întrerupse iute Jimmy.

— Da, Sadie Dean. N-ai ghicit deloc sentimentele mele faţă de Sadie? se miră Jamie. Le-am ascuns eu oare aşa de bine?

— Ei, să ştii că te-ai comportat chiar foarte bine, prietene drag; n-am ghicit nimic, zise Jimmy vesel. Culoarea obişnuită a feţei îi reapăruse, iar ochii îi

deveniseră dintr-o dată foarte strălucitori. Va să zică, Sadie Dean este...? Bun! Eu te felicit din nou cu adevărat, da, cu adevărat, cum ar zice Nancy.

Jimmy era foarte fericit datorită schimbării ce se produsese în sufletul lui, când a aflat că Jamie iubeşte pe Sadie şi nu pe Pollyanna.

Jamie roşi şi dădu din cap cam trist.

— Nu, nu mă felicita, că nu i-am vorbit încă despre acest lucru. Mi se pare totuşi că ea ştie. Dar pe cine credeai tu că iubesc?

Jimmy nu îndrăzni să spună, dar în cele din urmă zise:

— Mă gândeam că iubeşti pe Pollyanna.

Jamie surâse muşcându-şi buzele.

— Pollyanna este o fată încântătoare şi o iubesc, dar nu în felul cum îţi închipui tu, ea însă nu mă iubeşte în niciun chip. De altfel, eu cred că altcineva ar avea ceva de spus în chestiunea asta.

Jimmy se roşi din nou ca un băiat fericit şi sigur pe acţiunile sale.

— Cine este deci acela? întrebă el încercând să vorbească pe un ton dezinteresat.

— Cine? John Pendleton.

— John Pendleton! strigă Jimmy întorcându-se mai atent spre Jamie.

— Cine vorbeşte de John Pendleton? zise doamna Carew venind în camera lor.

Jimmy, care vedea că speranţele se spulberă pentru a doua oară, cu greu îşi adună gândurile spre a saluta pe doamna Carew şi a-i da atenţia cuvenită. Jamie însă, neintimidându-se de loc, răspunse triumfător şi sigur:

— Tocmai îi spuneam că eu cred că între John Pendleton şi Pollyanna există unele relaţii de dragoste.

— Pollyanna! John Pendleton!

Doamna Carew se aşeză pe scaunul cel mai apropiat. Dacă cei doi tineri n-ar fi fost prea preocupaţi de

chestiunile lor proprii, ar fi putut observa că surâsul îi dispăruse de pe buze, iar privirea ei devenise oarecum temătoare.

— Desigur, zise Jamie. Amândoi aţi fost aşa de orbiţi vara trecută? Nu era el totdeauna cu ea?

— Bine dar el era cu fiecare din noi în acelaşi timp, şopti doamna Carew.

— De altfel aţi uitat ziua când noi eram de părere că ar fi posibilă o căsătorie a lui John Pendleton, că Pollyanna s-a roşit toată şi a spus în cele din urmă că şi el se hotărâse odinioară să se căsătorească? Nu vă mai aduceţi aminte de aceasta?

— Da, mi se pare că mi-ai vorbit cândva de aceasta, şopti din nou doamna Carew.

— Dar eu pot să explic foarte bine lucrul acesta, zise Jimmy. John Pendleton a avut o chestiune de dragoste cu mama Pollyannei.

— Mama Pollyannei! se miră deodată doamna Carew şi Jamie.

— Da. El o iubea în timp ce ea iubea pe altcineva, un preot cu care s-a căsătorit – tatăl Pollyannei.

— Vai! zise doamna Carew cu un oftat de uşurare, pentru aceasta nu s-a mai căsătorit el niciodată!

— Da, zise Jimmy. Se vede prin urmare că nu-i niciun motiv să credeţi că o iubeşte pe Pollyanna.

— Din contră, aceasta confirmă părerea mea, zise Jamie; el a iubit pe mama ei, este deci natural s-o iubească şi pe fiica ei.

— Vai dragă Jamie, cum îţi place să faci istorioare! zise doamna Carew cu un râs nervos. Fata este prea tânără pentru dânsul. El trebuie să se căsătorească cu o femeie nu cu o fetiţă, asta în cazul când s-ar hotărî vreodată să facă pasul acesta, se corectă ea roşindu-se.

— Se poate, dar dacă el o iubeşte pe fetiţă? replică Jamie încăpăţânându-se. Gândiţi-vă puţin, am primit noi

vreo scrisoare de la Pollyanna în care să nu scrie că John Pendleton este la ea? De asemeni şi el în toate scrisorile vorbeşte de Pollyanna.

Doamna Carew se sculă în picioare.

— Da, este adevărat, însă... şi părăsi salonul fără să-şi termine fraza.

Când reveni peste cinci minute se arătă foarte surprinsă când văzu că Jimmy plecase aşa de repede.

— Eu credeam că el o să meargă cu noi la masa fetelor noastre, zise ea.

— Şi eu la fel. însă mi-a spus că nişte chestiuni neprevăzute îl silesc să părăsească oraşul. Dar drept să spun n-am fost tocmai atent la ce mi-a spus pentru că mă gândeam în altă parte.

Şi cu o bucurie vădită, Jamie aşeză cele două scrisori în faţa doamnei Carew.

— Ah, dragă Jamie, strigă dânsa după ce le citi, cât de mândră sunt de tine!

Apoi, deodată ochii ei se umplură de lacrimi văzând bucuria nesfârşită ce strălucea pe faţa băiatului.

***

La staţia Beldingsville în acea seară de sâmbătă, coborî din tren un tânăr foarte hotărât. A doua zi, când pe la orele zece dimineaţa se urca spre castelul Harrington, era şi mai hotărât. Zărind un cap împodobit cu păr blond care se ascundea printre pavilioanele de vară, tânărul, urcând scările fără să mai sune, traversă peluza şi aleile grădinii pentru a se găsi faţă în faţă cu fetiţa cu părul blond.

— Jimmy! strigă Pollyanna uimită, de unde vii tu acum?

— Am venit aseară de la Boston. Voiam să te văd, Pollyanna.

— Să mă vezi?

Pollyanna încerca să-şi vină în fire. Jimmy i se părea aşa

de mare, voinic şi scump, încât se temea ca nu cumva ochii şi privirile ei să-i dea pe faţă gândurile şi sentimentele.

— Da, Pollyanna, doream, ba mai degrabă mă temeam. Iată, acum nu mai este vorba să fiu cavaler, ca în cazul cu Jamie. Acum e vorba de cineva care are mâini, picioare şi cap ca şi mine, şi dacă vrea să câştige trebuie să câştige numai prin luptă dreaptă. Am şi eu unele drepturi.

Pollyanna îl privea nedumerită.

— Jimmy Bean Pendleton, despre ce anume vorbeşti? Te rog, spune-mi! insistă Pollyanna.

Tânărul, puţin cam ruşinat, începu să râdă.

— Nu-i lucru de mirare că nu mă înţelegi, dar de ieri încoace nici nu ştiu unde sunt. Am aflat chiar de la Jamie.

— Ai aflat de la Jamie?

— Da. Premiul pe care 1-a câştigat a fost începutul discuţiei.

— A, da ştiu! întrerupse Pollyanna. Nu-i aşa că este splendid? Gândeşte-te, trei mii de dolari! I-am scris ieri seară. Când am citit numele lui şi am înţeles că este Jamie, Jamie al nostru, eram aşa de veselă încât am uitat să mai cercetez lista întreagă pentru a vedea dacă nu cumva am câştigat şi eu ceva. Eram ***aşa de mulţumită*** de succesul lui Jamie, zise ea foarte încurcată.

Jimmy era aşa de preocupat cu problema sa proprie, încât nici nu observă starea de spirit a Pollyannei.

— Da, da, şi eu sunt mulţumit că el a câştigat premiul; însă mai interesant, chiar foarte interesant, este ce mi-a spus el mai pe urmă. Până atunci am crezut că el te iubeşte, că tu îl iubeşti, în fine, că vă iubiţi şi...

— Tu crezi că eu şi Jamie suntem îndrăgostiţi? zise Pollyanna roşindu-se puţin. Ei bine, Jimmy, află că el o iubeşte şi este iubit de Sadie Dean. Ea 1-a iubit întotdeauna şi cred că rămâne statornică în iubirea ei.

— Eu nu ştiam lucrul acesta. Credeam că Jamie te iubeşte, şi cum el era invalid, n-ar fi fost cavaleresc din

partea mea dacă aş fi încercat să te cuceresc eu însumi.

Pollyanna se aplecă să ridice o foaie de hârtie.

— Un tânăr nu s-ar simţi deloc încântat dacă ar duce o luptă cu un camarad bolnav, zise Jimmy. Deci am lăsat lucrurile la voia întâmplării, deşi renunţarea aceasta mi-a zdrobit inima, scumpa mea. Dar am făcut-o. Însă ieri dimineaţă am descoperit adevărul care este cu totul altul. Jamie mi-a spus că în calea mea este altă persoană, cineva cu care mă pot lupta, Pollyanna; numai că aceasta mi-ar fi imposibil, gândindu-mă la tot ce a făcut pentru mine. John Pendleton este un bărbat şi este înarmat pentru luptă. Desigur, îşi va atinge ţinta, dacă tu, bineînţeles, îl iubeşti cu adevărat.

Pollyanna se întoarse cu un aer plin de mirare.

— John Pendleton?! Jimmy, ce vrei să spui cu aceasta?

O mare bucurie se răspândi pe faţa lui Jimmy şi îşi întinse braţele spre Pollyanna.

— Va să zică, tu nu-1 iubeşti? Văd din ochii tăi că nu-1 iubeşti.

Pollyanna se reculese. Era palidă şi tremura.

— Jimmy, ce tot vrei tu să spui?

— Vreau să spun că tu nu îl iubeşti pe unchiul John în felul acela. Jamie era sigur că sunteţi îndrăgostiţi, şi eu am început să-1 cred, pentru că unchiul vorbeşte despre tine întotdeauna în scrisori; apoi este chestiunea cu mama ta.

Pollyanna scoase un oftat adânc şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Jimmy se apropie şi trecu o mână pe după umerii Pollyannei, dar ea din nou se dădu îndărăt.

— Pollyanna micuţă şi scumpă, nu te feri de mine! Nu mă iubeşti nicidecum? Nu-i aşa că tu nu îndrăzneşti să-mi spui?

Ea îi dădu mâna la o parte şi îl privi drept în faţă.

— Jimmy, tu îţi închipui că domnul Pendleton mă iubeşte în felul acesta? şopti ea.

Jimmy îşi clătina capul cu nerăbdare.

— Nu te mai ocupa de aceasta, Pollyanna. Nu despre asta-i vorba. Dacă nu-1 iubeşti, măcar dă-mi numai o speranţă, măcar jumătate din nădejdea de a crede că mă vei iubi.

El îi apucă mâna şi încercă s-o ducă la inima lui.

— Nu, nu Jimmy, n-ar trebui să fac aceasta, şi nici n-o pot face!

— Pollyanna, nu cumva vrei să-mi spui că-1 iubeşti? întrebă Jimmy îngălbenindu-se.

— Nu, nu-1 iubesc în felul acesta. Dar înţelege-mă, te rog, că dacă el mă iubeşte trebuie să mă obişnuiesc cu ideea de a-1 iubi şi eu la fel.

— Pollyanna?!

— Nu mă privi aşa, Jimmy!

— Vrei să-mi spui că te-ai căsători cu el? Pollyanna, nu vei face lucrul acesta niciodată! Nu vei putea! Pollyanna. îmi vei distruge inima şi viitorul!

Din nou, Pollyanna îşi acoperi faţa cu palmele. Pentru un moment ea suspină, apoi cu un gest tragic îşi înălţa capul şi privi drept în ochii plini de teamă şi reproşuri ai lui Jimmy.

— Eu ştiu, ştiu foarte bine că-mi distrug şi inima mea în acelaşi timp; dar totuşi trebuie. E mai bine să-mi strivesc inima mea decât pe a lui.

Jimmy îşi înălţă şi el capul. Ochii îi străluceau şi toată fiinţa lui suferi o transformare minunată. Cu un strigăt de iubire şi de biruinţă apucă în braţe pe Pollyanna şi o ţinu strânsă la pieptul său.

— Acum ştiu că tu mă iubeşti! îi spuse el la ureche. Mi-ai spus că şi inima ta ar fi zdrobită ca şi a mea. Crezi tu că de acum înainte eu te voi ceda cuiva de pe pământ? Scumpă fetiţă, ce puţin înţelegi tu o dragoste ca a mea! Pollyanna, spune-mi că mă iubeşti, spune-mi te rog!

Pentru un moment, Pollyanna se retrase din înlănţuirea braţelor care o reţineau, apoi cu un suspin fie de

mulţumire, fie de renunţare, ea se dădu la o parte.

— Da, da Jimmy. Te iubesc, te iubesc mult. Dar n-aş putea fi fericită cu tine simţind... Jimmy, scumpule, nu mă înţelegi? Trebuie să ştiu mai întâi dacă sunt liberă.

— Ce greşeală, Pollyanna! Desigur că eşti liberă... Pollyanna dădu din cap.

— Nu mă înţelegi? Cu mulţi ani în urmă mama mea i-a distrus viitorul, şi de atunci încoace el trăieşte singuratic, fără dragoste. Acum, dacă el m-ar cere în căsătorie, ar trebui s-accept, Jimmy. N-aş putea să-1 refuz.

Dar Jimmy nu înţelegea nimic, cu toate că Pollyanna îşi apăra cauza şi explica plângând. Pollyanna ştia să se stăpânească cu toate că inima ei bătea numai pentru Jimmy, şi cu toată durerea şi supărarea, trebuia totuşi să-1 consoleze.

— Iubitul meu, Jimmy, zise în sfârşit Pollyanna, noi vom aştepta. Aceasta este tot ce pot spune acum. Cred totuşi că el nu mă iubeşte, dar trebuie să fiu sigură de aceasta. Să aşteptăm deci puţin până când vom şti ce este de făcut.

Şi Jimmy a trebuit să accepte cu toate că inima lui se revolta.

— Este bine şi aşa, draga mea. Va fi cum doreşti tu. Dar, fără îndoială, niciun tânăr până acum n-a fost nevoit să aştepte să vadă dacă fata cu care se iubeşte reciproc nu este iubită şi de un altul.

— Ştiu aceasta, dar vezi tu, nimeni până acum n-a iubit pe mama acestei fete, oftă ea plină de groază.

— Foarte bine, mă duc înapoi la Boston, zise Jimmy, dar tu nu trebuie să-ţi închipui că am renunţat la tine, căci aceasta nu ar fi adevărat. De altfel, eu sunt convins că mă iubeşti, micuţa mea!

***

Jimmy se întoarse la Boston chiar în seara aceea într-o

stare sufletească penibilă, compusă dintr-un amestec de fericire, speranţă, disperare şi revoltă.

In urma lui lăsa o fată care nu era într-o situaţie demnă de invidiat, căci Pollyanna, foarte fericită de dragostea lui Jimmy, era distrusă la gândul că ar fi posibil ca Pendleton să-i ceară mâna.

Din fericire, această stare n-a durat prea mult, căci John Pendleton, fără să ştie, ţinea în mâna cheia situaţiei. In mai puţin de o săptămână de la această întâmplare, veni să facă şi el o vizită la castel, întoarse cheia şi deschise uşa îndoielii. Se prezentă s-o vadă pe Pollyanna. Ca şi Jimmy, o zări în grădină, şi îndată se duse drept la ea. Văzându-1, Pollyanna avu un sentiment de nespusă groază.

— Iată-1, iată-1! îşi zise ea tremurând şi fără să vrea făcu o mişcare care dovedi că vrea s-o ia la fugă.

Pollyanna, te rog aşteaptă un minut, zise domnul Pendleton, grăbindu-se spre ea. Tu eşti persoana cu care doresc să vorbesc. Vino te rog, cred că putem intra în pavilionul acesta. Vreau neapărat să-ţi spun anumite lucruri.

— Da sigur, fără îndoială, bombăni Pollyanna cu o veselie forţată, falsă.

Faptul că Pendleton alese pavilionul ca loc pentru discuţie era prevestitor că nu se va ajunge la niciun rezultat, pentru că locul acela îi amintea de scumpul ei Jimmy.

Dar totuşi ea zise cu voce tare:

— Este o seară splendidă, nu-i aşa?

Niciun răspuns. Pendleton intră în pavilion şi se aşeză pe un scaun de grădină. Pollyanna îi aruncă o privire piezişă şi observă o expresie aşa de tristă şi aşa de serioasă, încât îşi aminti de ziua când nu era decât o fetiţă mică. Nemişcat, el rămase cufundat în gândurile sale. În cele din urmă îşi înălţă capul şi privi drept în ochii fetei.

— Pollyanna, îţi mai aminteşti ce fel de om eram eu când

te-am cunoscut, cu mulţi ani în urmă?

— Da, îmi amintesc.

— Nu-i aşa că eram un specimen încântător şi agreabil?

Cu toată tulburarea sa, Pollyanna nu-şi putu opri zâmbetul.

— Mie îmi eraţi simpatic şi aşa cum eraţi atunci, domnule.

— Ştiu aceasta. Dumnezeu să binecuvinteze inima ta aşa de bună! Ea m-a salvat pe mine. Mă întreb, Pollyanna, dacă voi fi vreodată în stare să te fac să înţelegi tot ce-a făcut pentru mine încrederea şi iubirea ta copilărească.

Pollyanna încercă să protesteze, însă el o întrerupse:

— O, da! Acesta este adevărul. Tu şi nimeni altul. Mă întreb dacă îţi aminteşti că într-o zi ţi-am spus că numai mâna şi inima unei femei sau prezenţa unui copil ar putea constitui un cămin.

Pollyanna simţi că se roşeşte.

— Da... nu... vreau să spun, da, îmi amintesc, dar sunt sigură că dumneavoastră nu mai gândiţi aşa acum; vreau să spun că acum căminul dumneavoastră este plăcut, şi...

— Dar tocmai de căminul meu îţi vorbesc acum. Pollyanna, tu ştii ce fel de cămin speram să întemeiez altădată, şi cum acea speranţă s-a spulberat. Nu trebuie să crezi că am reproşuri la adresa mamei tale. Ea s-a supus dorinţei inimii ei, crezând că aşa este bine. După toate acestea, Pollyanna, nu vezi ce ciudat este că însăşi mânuţa fiicei sale m-a condus către fericire? adăugă el cu o voce plină de drăgălăşenie.

Pollyanna îşi muşcă buzele de nervozitate.

— O, domnule, dar eu... eu...

Încă o dată el nu o lăsă să-şi termine fraza.

— Da, Pollyanna, tu şi jocul tău...

— Oh!

Pollyanna se linişti puţin; teama care i se întipărise pe faţă începu să se micşoreze.

— Şi astfel, în timpul acestor ani, eu m-am transformat încetul cu încetul într-un alt om, Pollyanna. Dar mai este un lucru care nu s-a schimbat, scumpa mea.

El se opri, privi în depărtare, apoi, întorcând grav privirea sa blândă către faţa tinerei fete, continuă:

— Încă cred că trebuie mâna şi inima unei femei sau prezenţa unui copil pentru a face un cămin.

— Da, însă dumneavoastră aveţi prezenţa unui copil! Răspuse Pollyanna cu privirea cuprinsă din nou de spaimă.

Domnul Pendleton zâmbi oarecum distrat.

— Ştiu, dar cred că nici tu n-ai putea susţine că Jimmy mai este un copil, observă el. De altfel, Pollyanna, eu am luat o hotărâre. Acum vreau mâna şi inima unei femei.

— O, chiar?

Pollyanna îşi frecă mâinile din cauza nervilor. în acest timp, Pendleton părea că nu vede şi nu aude nimic. El se sculase în picioare şi se plimba prin pavilion.

— Pollyanna! îi zise oprindu-se în faţa ei, dacă... dacă tu ai fi în locul meu şi dacă ai fi luat hotărârea să-i ceri unei femei pe care o iubeşti să vină să-ţi transforme o casă aşa de mare într-un cămin, oare cum ai proceda?

Pollyanna se ridică de pe scaun. De data aceasta, ochii ei căutau uşa şi momentul potrivit s-o ia la fugă.

— A, domnule, eu n-aş mai face aceasta, bombăni ea. Sunt sigură că dumneavoastră sunteţi mai fericit aşa cum sunteţi.

Domnul Pendleton tresări, apoi începu să râdă oarecum forţat.

— Pe cuvântul meu Pollyanna, oare ceea ce spun eu este un lucru chiar aşa de rău? întrebă el.

— Aşa de rău? repetă Pollyanna care părea mereu că este gata s-o ia la fugă.

— Da. Este acesta oare felul tău de a mai îndulci lovitura, lăsându-mă să înţeleg că ea n-ar voi?

— O, nu, cu adevărat nu. Ea va spune da, va trebui să

spună da, explică Pollyanna distrusă. Dar eu mă gândeam că dacă tânăra fată nu v-ar iubi, veţi fi mai fericit fără ea, şi...

Pollyanna se opri scurt văzând privirea lui John Pendleton.

— N-am nevoie de ea dacă nu mă iubeşte, Pollyanna.

— La fel gândesc şi eu.

— De altfel, nu este vorba despre o fată tânără, continuă Pendleton. Este o femeie matură care trebuie să ştie ce vrea.

— Aha! strigă Pollyanna în timp ce o expresie de nespusă bucurie îi lumină faţa. Atunci dumneavoastră iubiţi pe...

Pollyanna era gata să zică "pe alta şi nu pe mine", dar făcu o sforţare supremă spre a-şi reţine cuvântul.

— Dacă iubesc pe cineva? Am să spun imediat şi acest lucru, răspunse Pendleton cu un aer mâhnit. Ceea ce doresc să ştiu este dacă mă iubeşte, şi mă bazez pe ajutorul tău, Pollyanna, pentru a ajunge la un rezultat bun. Este una din prietenele tale scumpe.

— Într-adevăr? Atunci ea vă va iubi desigur. O vom "forţa". Poate şi acum vă iubeşte; dar cine este această persoană?

Urmă o tăcere cam lungă până veni răspunsul.

— Trebuie să ţi-o spun, dacă cumva nu ghiceşti; este doamna Carew.

— Ah! exclamă Pollyanna cu faţa strălucind de bucurie. Sunt aşa de mulţumită cum nu vă puteţi închipui!

După un ceas, Pollyanna cu faţa strălucind de bucurie: sunt ***aşa de mulţumită, mulţumită*** cum nu vă puteţi închipui!

După alt ceas, Pollyanna trimitea lui Jimmy o scrisoare încurcată, greu de înţeles, totuşi Jimmy înţelese destul de bine ceva din ceea ce era scris şi mult mai mult din ceea ce nu era scris, şi după toate acestea, mai avea el nevoie de

altceva?

"O! Jimmy, el nu mă iubeşte câtuşi de puţin. Iubeşte pe altcineva. Nu pot să spun cine este, însă numele ei în niciun caz nu este Pollyanna."

Jimmy primi vestea cu o nespusă bucurie şi fără să stea prea mult pe gânduri alergă la gară să prindă trenul de Beldingsville.

***

Pollyanna era aşa de fericită, încât după ce trimise scrisoarea lui Jimmy, simţea nevoia să împărtăşească şi altuia bucuria ei. Avea obiceiul ca în fiecare seară să intre în camera mătuşii ei să vadă dacă nu cumva îi lipseşte ceva. In seara aceea, ca de obicei, îşi făcuse inspecţia şi era gata să stingă lumina, când ceva lăuntric o trimitea către patul mătuşii. Plină de emoţie, se aşeză în genunchi lângă patul ei.

— Mătuşă Polly, sunt aşa de fericită, încât neapărat trebuie să spun cuiva lucrul acesta. Îmi dai voie să-ţi spun?

— Ce să-mi spui copilă? Fără îndoială, poţi să-mi spui orice. Este vreo veste bună pentru mine?

— Da, cel puţin aşa cred eu, răspunse Pollyanna înroşindu-se. Cred că dumneata vei fi mulţumită ca mine. Jimmy o să-ţi spună totul cât de curând, însă aş vrea să-ţi spun eu mai întâi.

— Jimmy!

Faţa doamnei Chilton se schimbă numaidecât.

— Da, când... va veni să-ţi ceară mâna mea, se bâlbâi Pollyanna roşindu-se complet. Sunt aşa de fericită, încât trebuia neapărat să-ţi spun lucrul acesta.

— Să-mi ceară mâna ta, Pollyanna? Nu cumva vrei să-mi spui că este ceva serios între tine şi Jimmy Bean?

Doamna Chilton se întoarse în pat.

— Dragă tanti, eu credeam că dumneata îl iubeşti pe

Jimmy!

— Da, sigur, îl iubesc, dar nu ca pe viitorul soţ al nepoatei mele!

— Tanti Polly!

— Lasă, lasă, feţiţo, nu trebuie să fii aşa de speriată. Plănuita voastră căsătorie sper că n-are caracter obligatoriu şi eu sunt mulţumită că am putut să vă opresc înainte ca lucrurile să fi mers prea departe,

— Dar tanti Polly, au mers prea departe. Am început să-1 iubesc din tot sufletul.

— Atunci trebuie să te dezobişnuieşti, Pollyanna, deoarece eu niciodată, absolut niciodată, nu-ţi voi putea da consimţământul să te căsătoreşti cu Jimmy Bean.

— Dar de ce, dragă tanti?

— Deoarece nu ştim nimic despre el. Ştim că a fost un mic vagabond care a fugit de la azilul de orfani. Nu ştim nimic de familia lui şi nici de purtările lui de mai înainte!

— Dar eu nu vreau să mă mărit nici cu familia lui, nici cu purtările lui anterioare.

Cu un gest de nerăbdare, tanti Polly se aplecă la urechea ei şi zise:

— Pollyanna, tu vrei oare să mă îmbolnăvesc? Inima mea bate mai, mai să-mi spargă pieptul; nu poţi lăsa lucrurile acestea până mâine dimineaţă?

Pollyanna, plină de mâhnire, se ridică în picioare.

— Da, fără îndoială, te las în pace. Dar mâine, tanti Polly, nu-i aşa că vei judeca altfel? Sunt sigură de aceasta.

Însă tanti Polly nu vedea lucrurile altfel nici a doua zi. Din contră, opunerea ei la această căsătorie era şi mai accentuată. Degeaba pleda şi se ruga Pollyanna şi degeaba căuta s-o facă să înţeleagă pe mătuşa Polly cât de mult atârna fericirea ei de acest consimţământ. Tanti Polly rămase neînduplecată. Ea îi explică Pollyannei de pericolele căsătoriei cu o persoană dintr-o familie necunoscută, familie care ar fi putut avea anumite vicii sau

înclinări rele. în cele din urmă, îi reaminti de recunoştinţa ce trebuie s-o aibă faţă de dânsa şi o rugă stăruitor să nu-i strice inima prin această căsătorie, aşa cum făcuse şi mama ei prin căsătoria cu păstorul misionar.

Când ajunse Jimmy, la ora zece, plin de veselie, a fost primit de o mică Pollyanna speriată şi demoralizată, care încerca să-1 respingă cu mâinile ei tremurătoare. Palid, însă în acelaşi timp strângând-o victorios la pieptul lui, el îi ceru o explicaţie.

— Scumpa mea Pollyanna, ce înseamnă aceasta?

— Vai Jimmy, nu trebuia să vii. Îţi scriam eu.

— Dar mi-ai scris, dragă. Am primit scrisoarea ieri după amiază, cu puţin timp înainte de plecarea trenului.

— Nu, nu, eu voiam să-ţi scriu din nou. Atunci nu ştiam că nu mă voi putea căsători cu tine.

— Nu poţi să te căsătoreşti cu mine? Vrei să spui că iubeşti pe un altul?

— Nu, nu Jimmy! Nu mă privi aşa, că nu pot suporta privirile tale.

— Atunci ce este? De ce nu ne putem căsători? Pollyanna, mă iubeşti?

— O da, da.

— Atunci ne vom căsători, zise Jimmy triumfător, cuprinzând-o din nou în braţele sale.

— Nu, nu Jimmy, tu nu înţelegi. Cauza este tanti Polly.

— Tanti Polly?

— Da, ea nu-mi dă voie.

— O vom convinge noi pe tanti Polly. Dânsa îşi închipuie că te va pierde, însă o vom face să înţeleagă că va avea un nou nepot, zise el în glumă.

— Nu, nu Jimmy. Tu nu înţelegi. Ea face obiecţiuni cu privire la tine.

Jimmy încetă strângerea şi gluma.

— Ei bine, cred că n-am s-o fac de ruşine cu nimic. Nu sunt un om extraordinar, dar cu toate acestea, voi face

toate sforţările să te fac fericită, scumpa mea.

— Ştiu că vei face toate acestea, răspunse Pollyanna plângând.

— Atunci de ce nu mi se dă posibilitatea să încerc? De ce dânsa, chiar din capul locului, nu vrea să aprobe? Poate că cu timpul, după ce ne vom căsători, vom reuşi s-o atragem de partea noastră.

— Vai, dar eu n-aş putea să fac aceasta, suspină Pollyanna. Nu mă pot mărita fără consimţământul ei. Înţelegi cât a făcut ea pentru mine? Şi ea depinde în oarecare măsură de mine. Dânsa nu e prea sănătoasă. Jimmy, ea m-a rugat să nu-i stric inima aşa cum i-a făcut mama mea cu mulţi ani în urmă.

Urmă o clipă de linişte, apoi cu fruntea înroşită, Pollyanna vorbi din nou, rar şi apăsat:

— Jimmy, dacă tu... dacă cel puţin ai putea să spui mătuşii mele ceva de familia ta, de tatăl tău, şi...

Mâinile lui Jimmy căzură jos dintr-odată.

— Asta este cauza?

— Da.

Pollyanna se apropie de el, şi timidă, apucându-i mâinile într-ale ei zise:

— Nu crede, Jimmy, că... eu aş fi cauza. De altfel ştiu că familia ta a fost onorabilă şi nobilă, pentru că şi tu eşti la fel. Dar dânsa..., Jimmy.

Jimmy, cu o bombăneală şoptită, se întoarse îndată de lângă ea, şi peste un minut, cu câteva cuvinte înăbuşite pe care ea nu le înţelese, părăsi castelul. De acolo, el se duse acasă şi căută pe domnul Pendleton. îl găsi în biblioteca cea mare cu perdele roşii.

— Dragă unchiule, îţi mai aminteşti de pachetul pe care mi l-a dat tatăl meu? întrebă Jimmy.

— Da. Ce vrei să faci cu el, fiule?

Pendleton făcu o mişcare de mirare văzând faţa lui Jimmy.

— Pachetul acesta trebuie deschis îndată.

— Dar... condiţiile?

— Eu nu mai pot aştepta; trebuie deschis. Vreţi să faceţi dumneavoastră lucrul acesta?

— Fără îndoială, copilul meu, dacă tu ţii aşa de mult, dar...

— Unchiule, cum cred că şi dumneata ai ghicit, eu iubesc pe Pollyanna. I-am cerut să-mi fie soţie şi a consimţit la aceasta.

Domnul Pendleton se însenină de bucurie, însă tânărul nu se opri. El continuă cu toată seriozitatea:

— Ea spune acum că nu se va căsători cu mine, fiindcă doamna Chilton nu admite căsătoria cu mine.

— Din cauza ta?

Ochii domnului Pendleton rămaseră uimiţi.

— Da, m-am pomenit că Pollyanna mă roagă, dacă pot şi sunt în măsură, să dau mătuşii sale toate informaţiile necesare cu privire la tatăl meu şi la familia mea.

— Eu credeam că Polly Chilton ar avea mai mult bun simţ, dar acum mă îndoiesc. Harringtonii au fost întotdeauna foarte mândri de familia lor. şi la toate acestea, tu ce-ai răspuns?

— Voiam să-i spun Pollyannei că ea n-a avut un tată mai bun decât al meu, când deodată mi-am adus aminte de pachet, şi n-am mai îndrăznit să spun un cuvânt înainte ca să-i aflu conţinutul. Este un secret în viaţa mea pe care trebuie neapărat să-1 cunosc.

— Jimmy dragă, nu trebuie să fii aşa supărat. Se prea poate ca pachetul să conţină ceva care să-ţi aducă multă bucurie când îl vei deschide.

— Se poate, însă dacă lucrurile sunt aşa, de ce tatăl meu a voit să le ţină ascunse până ce eu voi avea treizeci de ani? Nu unchiule? Sunt lucruri pe care el mi le-a ascuns până la vârsta la care voi fi destul de priceput ca să le pot înţelege fără a le înţelege greşit. Nu caut să-1 jignesc pe

tata, cred că mă înţelegeţi. Vreţi să căutaţi pachetul?

Pendleton se ridică imediat.

— Mă duc să-1 aduc.

De fapt, după trei minute el puse pachetul în mâinile lui Jimmy, însă Jimmy i-1 dădu înapoi, zicând:

— Mi-ar plăcea mai mult ca dumneavoastră să-1 deschideţi, dacă vreţi. Apoi să-mi spuneţi ce conţine.

— Foarte bine, Jimmy.

Cu un gest hotărât, Pendleton luă un cuţit, tăie plicul şi scoase conţinutul lui. Erau mai multe file legate la un loc şi o altă filă de o parte. După ce-1 deschise, Pendleton citi mai întâi pentru dânsul. In timp ce el citea, Jimmy abia îşi ţinea răsuflarea privindu-1. El văzu mai întâi o expresie de mirare, apoi una de veselie şi încă alte lucruri pe care nu le putu înţelege.

— Unchiule dragă, ce este? Despre ce este vorba? întrebă el.

— Citeşte tu singur, răspunse John Pendleton întin-zând scrisoarea lui Jimmy.

Hârtiile din acest plic sunt documente legale prin care se poate constata că Jimmy este în realitate Jimmy Kent, fiul lui John Kent şi al doamnei Doris Wetherby, fiica lui William Wetherby din Boston.

Mai este o scrisoare prin care îi explic de ce l-am ţinut depărtat de familia lui în acest timp îndelungat. Dacă pachetul acesta va fi deschis chiar de el la vârsta de treizeci de ani, el va citi scrisoarea aceasta şi cred că va ierta pe un tată care se temea să nu-şi piardă copilul definitiv, şi din cauza aceasta a luat astfel de măsuri energice.

Dacă cumva plicul va fi deschis de persoane străine, băiatul fiind mort, eu le rog insistent ca să-l trimită imediat şi neatins la familia mamei sale la Boston.

John Kent

Jimmy era palid şi abătut, când privirea ochilor săi se întâlni cu cea a unchiului său, John Pendleton.

— Va să zică eu sunt Jamie cel pierdut? şopti el. Sunt deci nepotul doamnei Carew? Dar de ce? Cum? Nici nu pot crede!

Urmară câteva minute de tăcere, apoi faţa lui Jimmy se înseninǎ cu o rază de bucurie.

— Acum când ştiu cine sunt, pot să-i dau destule explicaţii doamnei Chilton cu privire la familia mea.

— Desigur, răspunse domnul Pendleton.

Familia Wetherby din Boston era o familie veche tocmai de pe vremea cruciadelor, şi lucrul acesta putea s-o mulţumească pe doamna Chilton.

— În ceea ce-1 priveşte pe tatăl tău, – zise Pendleton – el, de asemeni, este de familie bună. Doamna Carew mi-a povestit despre el, mi-a spus că era un om foarte original şi nu era privit cum trebuie de familia Wetherby; lucrul acesta îl ştii şi tu.

— Da, săracul tata! şi ce viaţă a dus el cu mine, temându-se să nu fie urmărit. Acum pot să înţeleg o mulţime de lucruri de care mă miram atunci. Odată, o femeie mi-a zis Jamie (nu Jimmy), şi abia acum înţeleg de ce a plecat el cu mine numaidecât, fără să mai aştepte să luăm masa. Bietul tata! Puţin după aceea, s-a îmbolnăvit grav şi n-a mai putut să vorbească. Îmi amintesc că atunci când era pe moarte a încercat să-mi explice ceva despre pachetul acesta. Acum înţeleg că ar fi vrut să-l deschid imediat şi să mă duc să stau la familia mamei mele; dar atunci, mie mi s-a părut că-mi recomanda să-l păstrez închis. I-am promis acest lucru, însă pe dânsul 1-a neliniştit. Precum vedeţi, nu l-am înţeles pe sărmanul tata!

— Ce zici, nu e bine să mai aruncăm încă o dată privirea pe hârtiile acestea? zise domnul Pendleton. Este între

aceste hârtii şi o scrisoare a tatălui tău pentru tine. N-ai vrea s-o citeşti?

— Da, fără îndoială, zise tânărul oarecum ruşinat, privind ceasornicul. Mă întreb în cât timp aş putea ajunge din nou acasă la Pollyanna.

Pendleton îl privi cu un aer foarte serios şi gânditor, mai întâi şovăi, apoi zise:

— Te înţeleg, copilul meu, că vrei să vezi numaidecât pe Pollyanna. Mi se pare însă că mai întâi ar trebui s-o vezi pe doamna Carew şi să-i arăţi hârtiile acestea.

Jimmy îşi încruntă sprâncenele şi se gândi.

— Da, e bine cum spuneţi, aşa voi face.

— Şi dacă nu ţi se pare lucru de mirare, te voi însoţi până acolo, zise Pendleton. şi eu am de spus unele lucruri mătuşii tale. Ce zici, luăm trenul de ora trei?

— Foarte bine, unchiule. Aşa, deci... eu sunt Jamie. Nici nu pot crede una ca asta. Mă întreb dacă credeţi dumneavoastră că mătuşa mea, tanti Ruth, va fi mulţumită, zise el înroşindu-se.

John Pendleton dădu din cap. Tristeţea lui cea de demult îi reapăru pe faţă.

— Desigur, băiatul meu, dar eu mă gândesc şi la mine. Ce voi deveni eu? Dacă tu eşti copilul ei, eu cu cine voi rămâne?

— Credeţi-mă că orice s-ar întâmpla n-ar putea să mă separe de dumneavoastră! zise Jimmy oarecum indignat. Dânsa nu are nevoie de mine; îl are pe Jamie, ştiţi doar aceasta şi... oare ce se va întâmpla cu Jamie? Cred că asta o să fie greu pentru el.

— Da, eu m-am gândit la lucrul acesta. El este adoptat legal, cred că ştii lucrul acesta, nu-i aşa?

— Da, însă nu asta vreau să spun. Mă gândesc ce va face el când va auzi că nu este el adevăratul Jamie, el un biet strivit al soartei! Lucrul acesta îl va ucide cu zile, ştiu prea bine. De altfel, atât Pollyanna cât şi doamna Carew mi-au

spus că el este convins că e nepotul mult căutat şi de aceea era aşa de fericit. N-aş vrea să-1 lipsesc de această fericire. Dar ce pot face?

— Eu nu ştiu, băiatule.

Urmă iarăşi o pauză. Jimmy începu să se plimbe prin cameră. Deodată el se întoarse cu faţa din nou înseninată.

— Este un mijloc la care trebuie să apelăm. Ştiu că doamna Carew îl va aproba. Nu-i vom spune nimic lui Jamie! Vom discuta lucrul acesta doar cu doamna Carew, cu Pollyanna şi cu mătuşa ei. Lor va trebui să le spun adevărul.

— Foarte bine, băiatul meu. În ceea ce priveşte restul...

— E treaba mea!

— Dar gândeşte-te că faci un sacrificiu în multe feluri. Aş vrea ca tu să cântăreşti bine lucrurile.

— Să le cântăresc? Am făcut-o deja; cu Jamie într-o parte a cântarului, nici nu mai este vreo îndoială. Eu nu-i voi lua nici într-un caz locul, asta-i tot.

— Nu-ţi găsesc nicio greşeală şi cred că ai dreptate, declară domnul Pendleton cu multă căldură. În ceea ce priveşte restul, cred că doamna Carew va fi de aceeaşi părere cu tine, mai ales când va şti că adevăratul Jamie a fost regăsit.

— Îţi mai aminteşti şi dumneata când dânsa spunea totdeauna că i se părea că m-a văzut cândva? La ce oră pleacă trenul? Eu sunt gata.

— Dar eu nu sunt gata, zise domnul Pendleton râzând. Din fericire pentru mine, trenul nu pleacă decât peste câteva ore, adăugă el părăsind camera.

***

Pregătirile lui John Pendleton în vederea plecării au fost făcute la vedere, afară de două scrisori, una adresată Pollyannei şi alta doamnei Chilton. Aceste scrisori au fost

trimise cu instrucţiuni amănunţite pentru Susan, femeia de serviciu, pentru a fi înmânate imediat după plecarea sa. Jimmy nu ştia nimic despre acestea. Călătorii se apropiau de Boston când John Pendleton îi zise lui Jimmy:

— Băiatul meu, mai am să-ţi cer o favoare, ba chiar două. Prima este să nu spui nimic doamnei Carew până mâine după-amiază, iar a doua este să mă laşi s-o văd eu primul şi să fiu eu trimisul tău, iar tu să nu apari pe scenă decât pe la ora patru. Consimţi la aceasta?

— Desigur. Nu numai consimt, dar sunt chiar încântat, răspunse Jimmy numaidecât.

— Bine! Atunci voi chema la telefon pe mătuşa ta mâine dimineaţă şi voi fixa întâlnirea mea cu dânsa.

Credincios promisiunii sale, Jimmy nu apăru acasă la doamna Carew decât a doua zi la orele patru după-amiază. Chiar şi atunci se simţea aşa de încurcat, încât, înainte de a intra în curte şi de a suna la sonerie, făcu înconjurul casei de două-trei ori. Odată aflându-se în faţa doamnei Carew, el îşi regăsi sângele rece şi rezumă situaţia cu mult tact. Desigur, la început s-au vărsat lacrimi şi s-au risipit exclamaţii. Chiar şi John Pendleton a trebuit să-şi caute batista în grabă. Cu toate acestea, după un timp s-a restabilit o linişte normală, şi privirea plină de iubire a doamnei Carew ca şi extazul lui Jimmy şi a lui John Pendleton au fost singurele manifestaţii care au mai avut loc.

— Găsesc lucru foarte frumos din partea ta că nu i-ai spus nimic lui Jamie, zise Doamna Carew mai târziu. Într-adevăr, Jimmy, găsesc că bine ai făcut procedând aşa, dacă consimţi să te sacrifici, şi eu la rândul meu voi face sacrificii, căci aş fi fost foarte mândră să te introduc în lume ca nepot al meu.

— Şi într-adevăr, tanti Ruth, eu...

O exclamaţie pe jumătate înnăbuşită a lui John Pendleton îl opri pe Jimmy din expunerea gândurilor sale.

El văzu că Jamie şi Sadie Dean erau în pragul uşii. Faţa lui Jamie era foarte palidă.

— Tanti Ruth! zise el privind pe unul şi pe altul cu mirare. Tanti Ruth!

Sângele se retrase din obrazul doamnei Carew şi a lui Jimmy. Însă John Pendleton se apropie de el discutând.

— Da, Jamie, de ce nu? Voiam să te anunţ îndată şi o voi face numaidecât, zise domnul Pendleton oprindu-1 cu o singură privire pe Jimmy care se apropia de el. Nu-i decât o clipă de când doamna Carew m-a făcut cel mai fericit om răspunzându-mi "da" la o întrebare pe care i-am pus-o eu. şi cum Jimmy îmi zice "unchiul John", de ce să nu înceapă să zică şi "tanti Ruth"?

— O! exclamă Jamie foarte fericit, în timp ce Jimmy, avertizat printr-o privire a domnului Pendleton, încercă să salveze situaţia fără să-şi mai arate nici mirarea, nici bucuria, şi astfel, pericolul dublu trecu.

Numai Jimmy auzi mai târziu pe domnul Pendleton spunându-i la ureche:

— Aşadar, vezi bine, ştrengarule, că nu te pierd după toate acestea. Acum eşti al nostru, al amândurora.

Exclamaţiile şi felicitările nu mai conteneau, când Jamie, cu ochii înflăcăraţi, fără nicio prevenire, se îndreptă către Sadie Dean.

— Sadie, vreau să le spun acum, declară el triumfător.

Apoi, expresia domnişoarei Sadie, înfăţişând povestea lor plăcută chiar mai înainte ca Jamie s-o istorisească, făcu ca exclamările şi felicitările să reînceapă, şi fiecare râdea şi strângea mâna celorlalţi din jur.

Cu toate acestea, Jimmy îi privea trist şi abătut.

— Toate acestea sunt frumoase şi bune pentru dumneavoastră, zise el tânguindu-se. Fiecare îşi are perechea lui, numai eu sunt şi rămân singur. Dacă o persoană oarecare pe care o cunosc ar fi aici, poate şi eu aş avea să vă spun unele noutăţi.

— Aşteaptă un minut, Jimmy, zise John Pendleton. Lasă-mă pe mine să joc rolul lui Aladin şi să ating lampa magică. Doamnă Carew, îmi daţi voie să o sun pe Maria?

— Desigur, şopti aceasta cu o mirare care se întipări în acelaşi timp pe faţa tuturor.

Maria sosi numaidecât.

— Nu cumva a sosit Pollyanna acum câteva clipe? întrebă domnul Pendleton.

— Da, domnule Pendleton, dânsa este aici.

— Roag-o să vină aici, te rog.

— Pollyanna aici? se mirară toţi în cor după ce Maria ieşise.

— Da, i-am trimis o scrisoare ieri prin camerista mea. Mi-am luat îndrăzneala să o invit la dumneavoastră pentru câteva zile, doamnă Carew. M-am gândit că această fetiţă avea nevoie de odihnă, de vacanţă, şi în timpul acesta camerista mea va avea grijă de doamna Chilton. Am scris o scrisoare şi doamnei Chilton, adăugă el cu o expresie curioasă în ochi, adresându-se în mod special lui Jimmy. Şi mă gândesc că după ce a citit acea scrisoare, n-a mai avut nimic de spus cu privire la venirea Pollyannei aici.

Pollyanna, ruşinoasă, plină de mirare şi cu ochii întrebători, apăru în pragul uşii.

— Scumpă Pollyanna!

Jimmy îi ieşi în întâmpinare şi fără să stea la îndoială, o apucă în braţe şi o strânse şi o sărută.

— Vai, Jimmy, în faţa tuturor? zise Pollyanna protestând.

— Ehei! Te-aş fi sărutat şi în mijlocul străzii, zise Jimmy. De altfel, priveşte toate persoanele acestea şi vezi dacă mai este nevoie să ai vreo jenă de ei.

Pollyanna îi privi şi îi văzu.

La o fereastră, cu spatele spre interior erau Jamie şi Sadie Dean. Lângă altă fereastră, în aceeaş poziţie, erau doamna Carew cu domnul Pendleton.

Pollyanna surâse aşa de drăguţ, încât Jimmy nu se putu

stăpâni să n-o sărute din nou.

— Ah, Jimmy! Totul este atât de frumos, minunat de-a dreptul, îi şopti ea lui Jimmy. şi când te gândeşti că tanti Polly ştie acum totul şi este de acord. Cred că ar fi fost de acord oricum, pentru că începuse să se simtă vinovată din cauza mea. Dar acum, ea este ***aşa de mulţumită!*** Ah, Jimmy, ***şi eu sunt aşa de mulţumită, mulţumită, mulţumită!***

— Să dea Dumnezeu ca totdeauna să fii aşa, scumpa mea! răspunse Jimmy bucuros, strângând-o la pieptul lui.

— Sunt sigură că aşa va fi, zise Pollyanna cu o încredere plină de bucurie.

NMIC FĂRĂ DUMNEZEU!